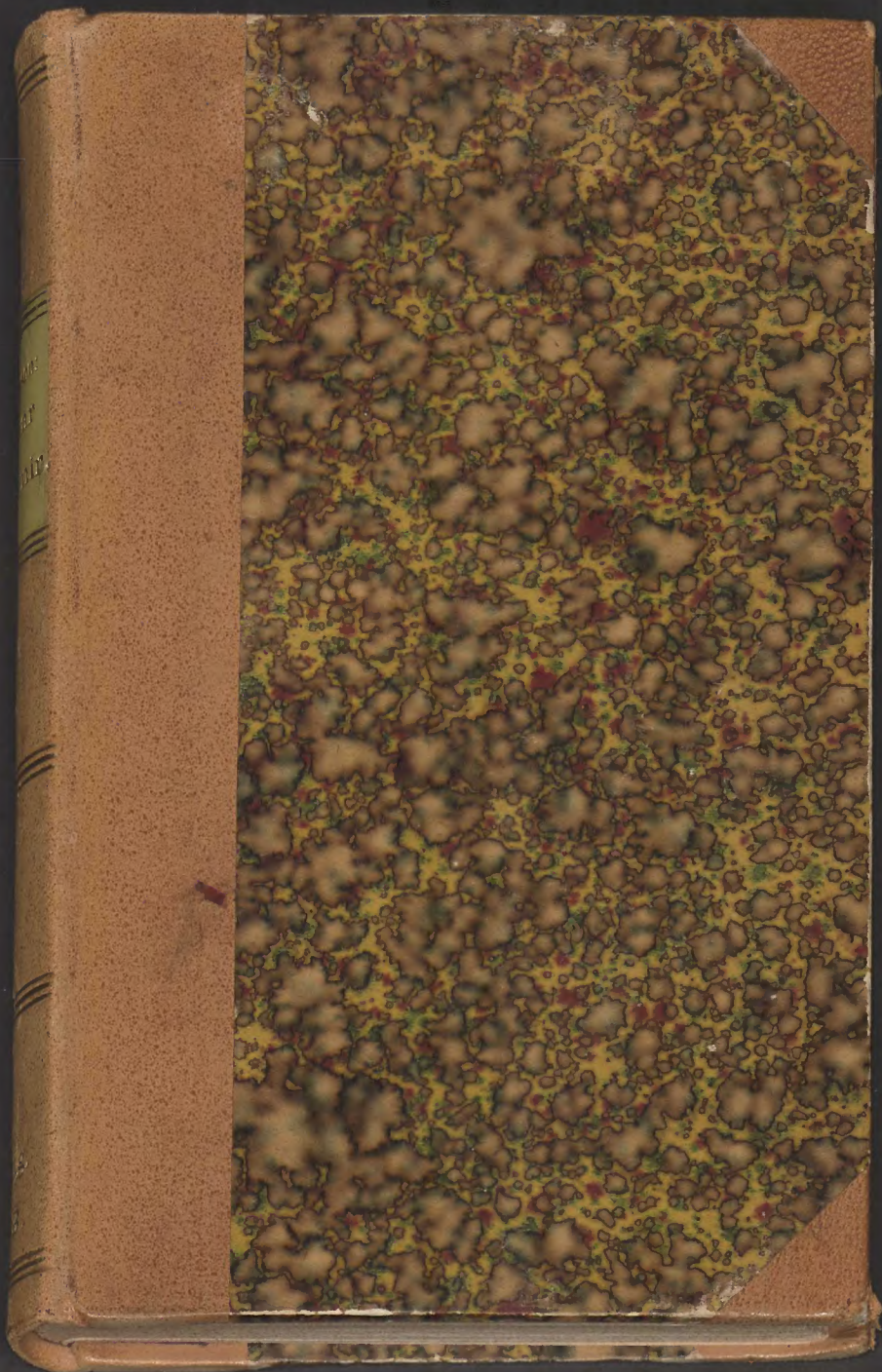
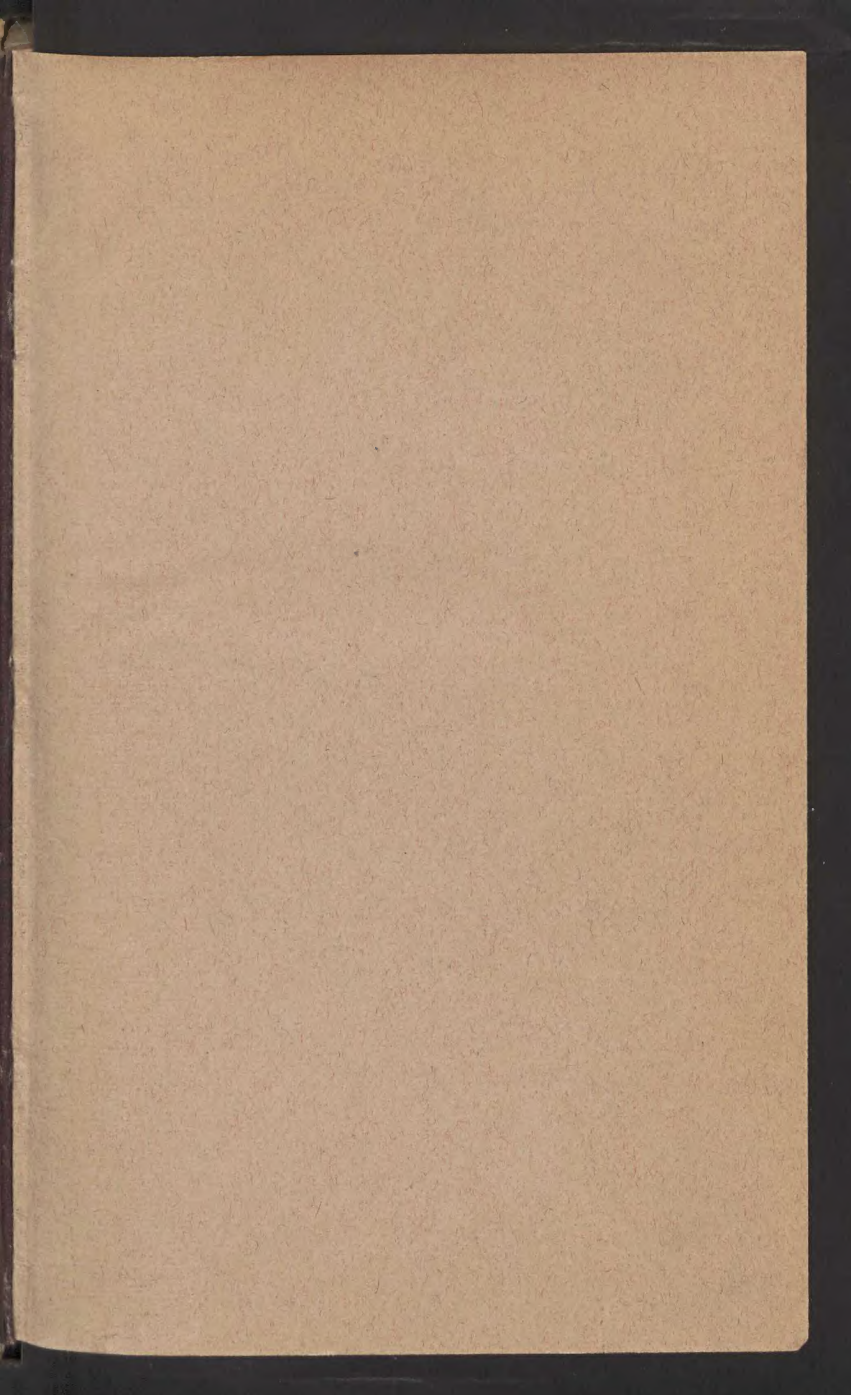
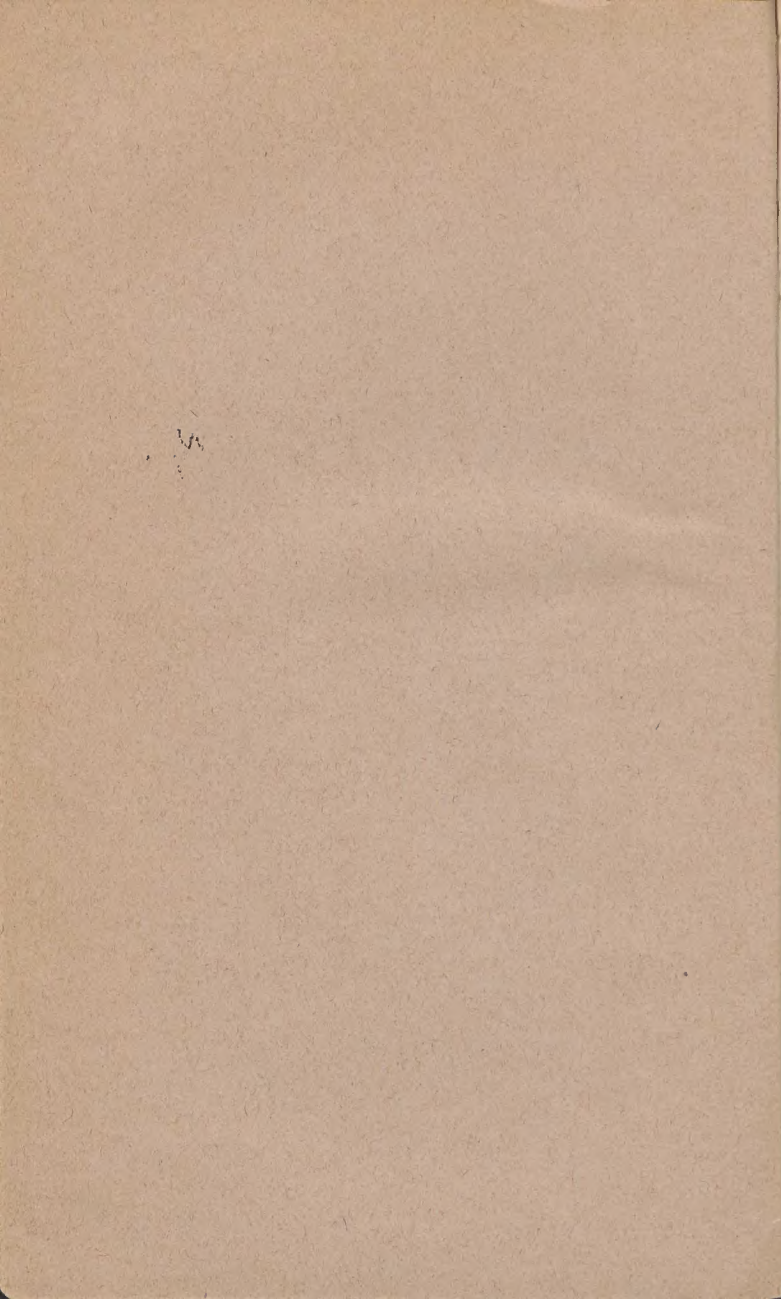
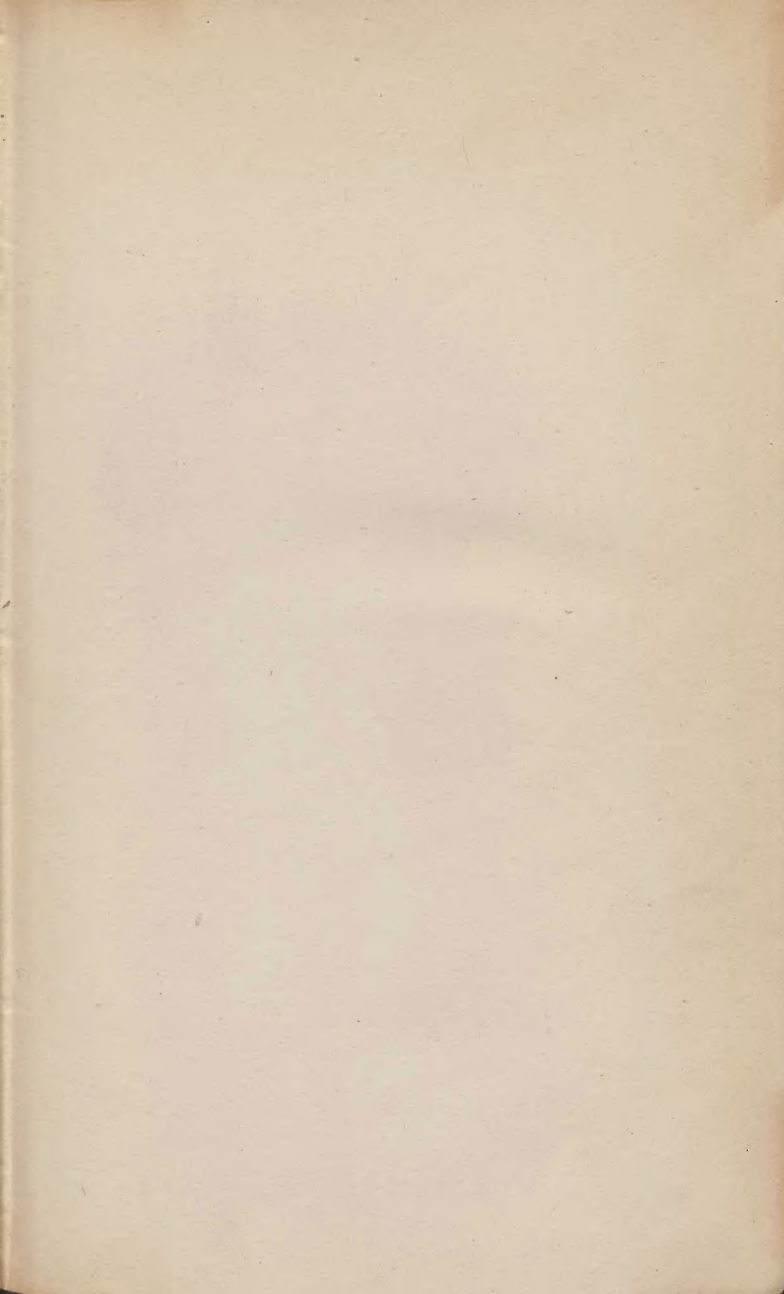
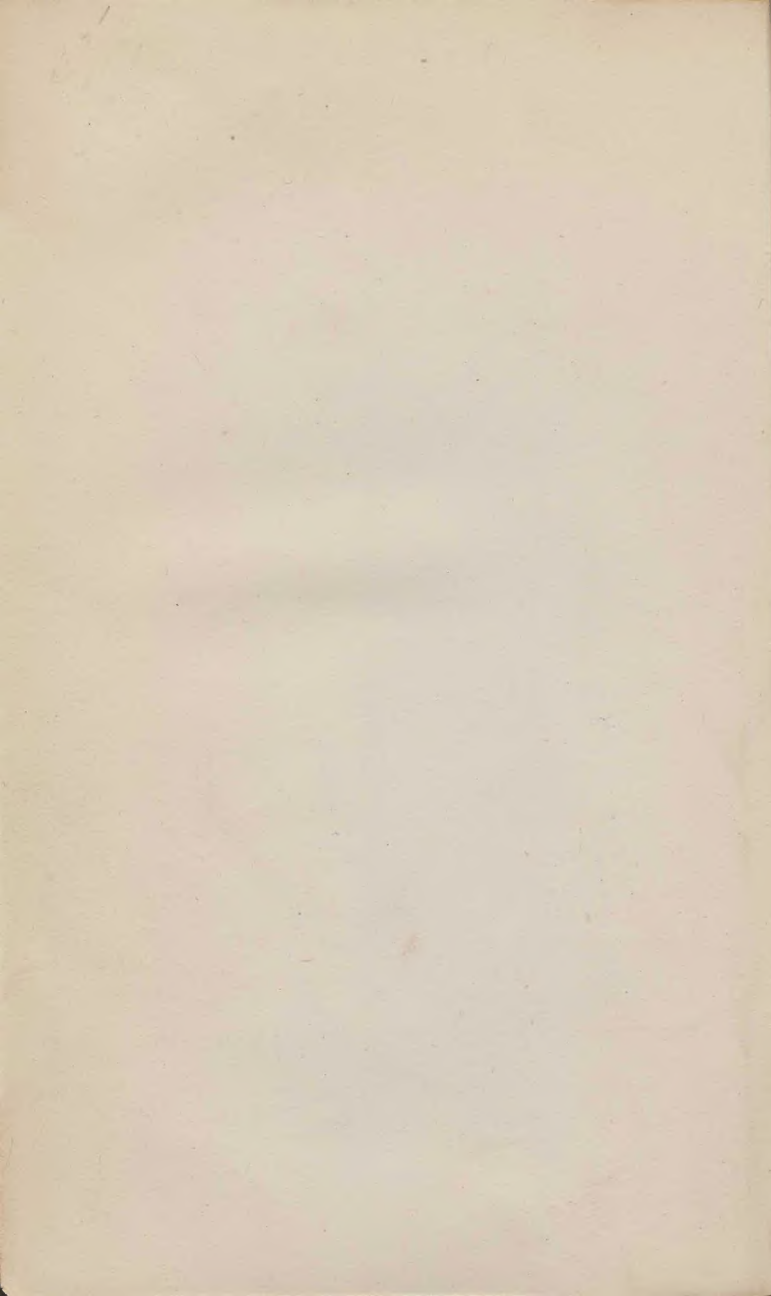

S á l m a -

og

B æ n a - K v e r,

sem inniheldur:

sex viku - sálma og - bæna flokka

og

nokkrar helgidaga bænir,

samið af

Jóni Jónssyni

seinast presti til Mæðruvalla klausturs,

á s a m t

einum viku sálumum

eptir

Hallgrím djákna Jónsson.

2. ú t g á f a.

kostnaðarmaður: Grímur bókbindari Laxdal.

Landsbókasafn

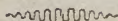
Akureyri 1853.

prentað í prentsmiðju norður - og austur - umdæmisins
af Helga Helgasyri.

Bænin má aldrei bresta þig, búin er freisting ýmisleg, þá líf og sál er lúð og þjáð, lykill er hún að drottins náð.

M. P.

Formáli.

Hjer birtist nú fyrir yður, kærar landar! hin fyrsta bók, er prentuð hefur verið í prentsmiðju okkar Norðlendinga og Austfirðinga, og vona jeg hún fái góðar viðtökur hjá ykkur, og það því heldur, sem hún er samin af einhverjum menntuðustu og merkustu mönnum hjer lendum á seinni tímum. Í tilliti til stafsetningarinnar á bænum og sálmum sjera Jóns sál. í Møðrufelli vil jeg geta þess, að henni hefur ekki verið breytt frá því, sem hún var í frumritinu, af því mjer þótti ekki brýn nauðsýn bera til þess, en nefnd sú, er tekið hefur að sjer umráð prentsmiðjunnar, á engan þátt í því; jeg leifi mjer í því skyni, sem stafsetningu tjedra bæna snertir, að benda til þess, er Páll postuli segir í brjefinu til Korintuborgarmanna: „Mitt orð og mín prjedikun var ekki knýjandi í

orðum mannlegrar speki, heldur í andans og krapt-
arins hreinum sannfæringum, að trú yðar sje ekki
í mannlegum vísdómi, heldur í Guðs krapti“, 1-
Kor. 2; — og ímynda jeg mjer, að þetta gjøri
bókina ekki óútgengilegri, einkum þar svo sýnist,
sem hinir nýrri rithöfundar og útgefendur hafi
ekki ætíð fylgt hinum sömu rjettritunar-reglum
í bókum þeim, er þeir hafa samið eður látið prenta.
Bænir sjera Jóns Hjaltalíns, sjera Hallgríms Pjet-
urssonar og Lasseníusar eru prentaðar með hinnu
nýrri stafsetningu, ásamt tvennum viku-sálmunum
og versaflokkum.

Smávegis prentvillur og lýti, sem vera kynnu
á bók þessari, bið jeg góðfúsa lesendur að lag-
færa og lesa í málið, jafnframt og jeg óska og
vona að þjer, kæru landar! veitið henni góða
viðtöku.

Skrifað í aprílmánuði 1853.

Grímur Laxdal.

Stutt ágríp

af

æfi Jóns heitins Jónssonar,

er fyrst var prestur til Grundar- og Møðruvalla-
þingabrauds í Eyjafirði, og síðar að Møðruvalla-
klosturs-braudi í Hørgárdal; fáorðlega í letur
fært af dóttursyni hans Jóni Thorlacius.

Jón prestur Jónsson var fæddur að Guðrúnarstöðum í Eyja-
firði 4. dag ágúst-mánaðar 1759. Faðir hans var sjera
Jón, prestur til Grundar og Møðruvalla, Jónssonarlöggrjettu-
manns, er lengi bjó á Bakka í Svarfaðardal, Oddssonar bónda
á Skeiði, Jónssonar bónda á Melum, í sömu sveit; frá Jóni
þessum er kominn mikill ættspengur og gøfugur, eður hin
svokallaða Melætt, t. a. m. prófastur sjera Pjetur á Víð-
vellum; sjera Þorlákur fyrrum prestur til Húsavíkur; fjórð-
ungslæknir Jón Pjetursson; Guðríður hússtrú herra Sigurðar
byskups Stefánssonar, og margt fleira tíginna manna. Móð-
ir sjera Jóns var Sigríður Bjarnadóttir, hálfbræðrabarn við
prófast sjera Sigfús Jónsson á Høfða, en 5. ættliður frá Guð-
brandi byskupi Þorlákssyni, 8. frá Jóni byskupi Arasyni, 11.
frá Lopti ríka á Møðruvellum, og 16. frá Guðmundi ríka á
Møðruvellum¹.

¹) Ekki áttu þau Jón prestur og Sigríður fleira barna.

Jón ólst upp hjá foreldrum sínum, fyrst á Guðrúnarstöðum, þangað til á 9. aldurs ári, og síðan á Stóru-Grund í Myjasfirði; þar var hann í 17 ár hjá foreldrum sínum, en 18. árið reisti hann þar bú, sama vorið og foreldrar hans fluttu þaðan að Núpufelli. Ári síðar flutti hann einnig þangað til þeirra, og bjó þar alls í 12 ár. Þá flutti hann enn búferlum að Møðrufelli í Grundar-sókn vorið 1798, og bjó þar í 41 ár, uns hann loks flutti vorið 1839 út að Ytra-Dunhaga í Møðruvalla - klausturs sókn, hvar hann dvaldi það eptir var æflunar, eða um fullan 7 ára tíma.

Það sýnir eitt meðal annars, hvílskur vísinda- og lærdomsmaður faðir sjera Jóns var, að hann kenndi syni sínum að öllu leyti sjálfur heima hjá sjer, og bjó hann svo úr garði, að þegar skólameistari Mag. Hálfdán Einarsson útskrifaði hann árið 1780, dæðist hann mjög að lærðómi hans og þekkingu í bóklegum vísindum. Þremur árum síðar var hann, eptir áeggjan strax nefnds skólameistara, af fæður sínum kallaður sjer til aðstoðar í prestsembættinu, og síðan vígður til prests af sama hálarða manni, er þá hjónaði í stíptsprófasts stað, á Hólum í Hjaltadal 1. dag júnímánaðar 1783; var hann þá á 24. aldurs ári. Síðan var hann aðstoðarprestur fæður síns í full 12 ár, eður þangað til hann burtkallaðist 3. dag júlímánaðar 1795, og svo eptirmaður hans í Grundar- og Møðruvalla - prestakallinu, er hann hjónaði í 44 ár, 9 seinustu árin með aðstoð sjera Jóns sonar síns¹. Hafði sjera Jón ásett sjer að sækja aldrei um annað prestakall, enda þótt Grundar-brandið sje talið eitt með hinum fátækari, og hann ætti kost á öðrum miklu inngjaldameiri brauðum; því hann áleit það samvizkuefni fyrir sig, að sækja um slík skipti að eins í líkamlegs hagnaðar og ánægju skyni.

¹) Meðan báðir fæðgarnir lifðu, var hann kallaður sjera Jón yngri, og þetta sama nafn hlaut einnig sonur hans, eptir það hann gjörðist aðstoðarprestur hans.

En þegar Mæðruvalla-klausturs-brauðið losnaði árið 1838, lét hann þó tilleiðast að sækja um það fyrir þrábeiðni amtmanns Bjarua heitins Thorarensens, og veitti stiptamtmaður Bardenfleth honum það þá strax, án nokkurs meðmælingarbrjefs frá hlutaðeiganda prófasti, eður öðrum út í frá; var hann þá kominn á áttæðasta aldurs ár, er hann flutti burt úr Eyjaflrði. Þessu prestakalli þjónaði hann samt einsamall í rúm 6 ár, þangað til hann kallaði loks sjer til aðstoðar dóttursou sinn stúdent Jón Einarsson Thorlacius frá Saurbæ í Eyjaflrði; átti hann þá eptir rúmt 1 ár ólifað.

Þegar sjera Jón hafði 7 um tvítugt, gekk hann að eiga jómfú Helgu Tómasdóttur haustið 1786; hún var fædd að Saurbæ í Eyjaflrði 17. dag janúarmánaðar 1770. Foreldrar hennar voru þau sjera Tómas Skúlason, prestur fyrst að Saurbæ, og síðar að Grenjaðarstað, og Álfheiður Einarssdóttir, systir stiptsprófasts Mag. Hálfdáns Einarssonar. Børn Jóns prests og Helgu voru þessi:

- 1, Jón, fæddur 1787; sigldi til Kaupmannahafnar 15 ára gamall, var erlendis full 20 ár, kom síðan inn aptur, og varð aðstoðarprestur fæður síns, og loks eptirmaður hans í embættinu.
- 2, Sigrður, fædd 1790; giptist sjera Hákoni Espólin, sem nú er prestur að Stærtaárskógi.
- 3, Margrjet, fædd 1792; giptist sjera Einari Thorlacius presti að Saurbæ í Eyjaflrði.
- 4, Álfheiður, fædd 1794; giptist sjera Hálfdáni Einarssyni bróðursyni móður hennar, presti fyrst að Kvonnabrekku í Dalasýslu, hvar kona hans andaðist 1833, en síðar að Brjámelæk á Barðaströnd.
- 5, Tómas, fæddur 1795; deyði 1798 úr barnaveikinni.
- 6, Þorsteinn, fæddur 1797; deyði áregamall úr samu veik.
- 7, Guðrún, fædd 1801; lifði í fæðurbúsum ógipt, þangað til hún andaðist 1843, þá á 42. aldurs ári.

Helga, kona Jóns prests, andaðist að Dnnhaga 25. dag júníánaðar 1841; það var kvennval hið mesta, fríð sýnun, og að því skapi kvennkostnum búin. Hefðu þau hjón þá lifað saman í hjúskap nálægt 55 árum; hún var á 72. aldnri ári. Þegar hún ljézt, en hann hafði þá 2 vetur nm áttætt.

Meðan Jón prestur sat að Grundarbrauðinn, hlaut hann opt að vera viðriðinn afskipti ýmsra opinberra stiptana, t. a. m. við spítalahald og reikninga hans, allt á meðan hann bjó í Mædrufelli; við sáttanefndar-embætti, þangað til hann flutti burt úr Eyjafrði — og tókst honum að koma sættum á rúm 150 þrætumál —; við umboðshald Munkaþverár-klanstursgóz, sem settur lögverjari ekkju þeirrar, er það hafði á hendi, og sem var skyldmenni konu hans; við meðursjón fátækra fjárhyrzluunnar á Aknreyri; þar á ofan við reikningsfærsluransókn þeirra sjálfseignar kirkna, sem hanu þjónaði, og við aukaútsvars-niðurföfnun og hreppsómaga-ráðstofun í allri aveitinni, því kirkjusóknir hans voru partar af þremur hreppum. En af því álit hans um sum hver þesskonar málefni var nokkuð frábrugðið skoðunarhætti sumra annara manna, komst hann á stundum við það í opiuber kærumál, enda fyrir rjetti, og lét sig þá jafnan í ljósi, eins og ætíð endrarnær, þegar hanu einhverra orsaka vegna neyddist til að takast á hendur vandasom rjettarmál, bæði í ræðum haus og ritmáli furðu mikil lagaþekking, sannfæringar- og mælskukraptur, sem opt og tíðum ekki mnn hafa stuðt allftíð að því, að mál hans fengu þau endalok, er þau hefðu.

Af prentuðum ritgjörðum liggur nokkuð eptir prest þenna, en þó miklu meira af óprentuðum haudritum, er sum-part eru útbýðingar andlegs efnis úr þýzku, svensku, ensku og dönsku. Í guðfræði, og øðrum andlegum efnum, eru til eptir hann á prenti.

1. Evangelísk smárit, fram undir 80 að tolu, á hjer um bil 120 örkum; þau koma út á ári hverju, og eru prentuð í Kaupmannahöfn. Það sýnir ljóslega, hve mikið far þessi

guðsmaður hefur gjört sjer fyrir því, að útgáfa þessara smárita ekki skyldi farast fyrir, þótt hans missti við, að hanu skemmu fyrir andlát sitt stofnsetti, að mestu af eigin ramleik 1000 rbd. sjóð, er settur er á vextu gegn konunglegum skuldabryfum, og ætlaðist hann til, að af ávæxtunum skyldi árlega gefast út nokkur ovangelísk smárit, og þau síðan útbýtast að mestu leyti gefins meðal fátækrrar alþýðu á Íslandi; en umsjón reglulegrar útgáfu þessara rita er á hendur falin prestinum Jóh. Friedr. Matthiesen, „Agent“ hins Moeriska bræðra-safnaðar í Kaupmannahöfn (Stormgatan, Nr. 197). Óskandi væri, að þeir, sem þess eru umkomnir, vildu halda áfram þessu lofsverða fyrirtæki!

2. Sönn guðhræðsla, á 22. orkum, prentuð í Kaupmannahöfn 1839. Útgáfa beggja þessara bóka segir sjera Jón sjálfur að kostað hafi sig „meir en 2000 rbd.“, en ýmsir góðir menn bæði innan lands og utan hafi mikilega styrkt sig, en samt einkum hið engelska „Tract-Society“, eður smárita fjelag í Lundúnaborg.

3. Fernir vikudaga sálmar og bænir, á hjer um bil 4. orkum, útgefnir á hans eigin kostnað, og prentaðir í Kaupmannahöfn 1832.

4. Yfirskoðun hinnar eldri útlekkingar á dómara-bók gamla testamentisins, ásamt spámannanna Esafasar og Jeremíasar, samauborin við upprunamálið. Þessa yfirskoðun fól biblíufjelagið honum á hendur, áður en biblían var seinast prentuð í Viðey 1841, en umbreytti henni samt tölvert. Líka hefur hann að nýju útlagt báðar Samúelsbækurnar, þó sú útlekking sje ekki í nýju biblíuútgáfunni.

En af óprentuðum handritum er til eptir hann um andlegt efni:

1. Samtal milli Páls og Sáls um kristindóminn og hans sönnu iðkanir, útlagt úr dönsku, er hann kallar: fátæks manns hús-bók; fyrsti parturinn af því fór til Sigurðar byskups Stefánssonar.

2, Um ástand kristindómsins á þremur fyrstu öldunum eftir fæðingn Krists, er hann kallar: blóðskírn.

3, Lífssaga kristilegrar kirkju, er hannsvo nefnir: hljóðar um ástand hennar og útbreiðslu allt í frá Krists tímum til vorra daga.

4, Sporans lærdómsbók í kristindóminum, handa börnum.

5, Hugleiðingar yfir guðlegs líferniss miklu nauðsýn og nýtsæmi.

6, Útskýrandi hugleiðingar yfir Ungdóms sögu Jóhannesar skírara og Jesú Krists, eftir rjettri niðurráðan; handr. ófullkomnað.

7, Hugleiðingar yfir trúarbrögðin, bæði hin náttúrlegu eftir skynseminni, og hin opinberu eftir ritningunni. samanborin við Talmúð Giðinga, Zendavestu Persa, Kóran Tyrkja og lærdóm Zóróasters, eður trúarbrögð Kínverja; handr. ófullk.

8, Þankar til eftirþanka um ástand guðs kirkjn á fyrri og seinni tímum; handr. ófullk.

9, Útskýringar yfir fyrstu kapítulana af opinberunum Jóhannesar; handr. ófullk.

10, Útlegging Nyemeyers skóla lærdómsbókar, með athugasemdum þýðandans.

11, Nokkrir fyrirlestrar yfir fyrstu 7 kapítulana af guðspjalli Jóhannesar, haldnir í hans fyrra prestakalli í Eyjafrði.

12, Leiðarþráður útúr vélundarhúsi vantrúarinnar, gegn Deistnum og Sóciníanistum.

Ank þessa ern til eftir nefndan prest ýmsir „kritiskir og antikritiskir“ ritlingar andlegs efnis, svo sem:

1., yfir nýju mossusaungsbókina, þegar hún kom fyrst út, er svarað var löngu síðar af prestinum til Mela í Melasveit sjera Bjarna Arngrímssyni, og sem sjera Jón svaraði aptur strax er honnm gafst færi á því.

2., þess ntan átti hann í stríði við ýmsa lærða menn út af líku efni, er lant bæði að trúarbrögðnum yfir hafað, og

andlegum skáldskap sjer í lagi; einkum var það samt við Konferenzráð og Dr. Magnús Stephensen í Víðey, og eru sendibrjef þeirra öll samantekin ekki alllítill bæklingur.

3., Líka hefur hann svarað tveimur mönnum, er setti höfðu út á snmt af innihaldi hinna ovangelisku smárita, og þar á ofan 2. geistlegum, er gjört höfðu hið sama.

4., Þessum sfðarnefndu svörum sínum, sueri hann á dan-sk tungu, og ljet prenta þau í Trúarbragðablaði Rønnes prests árið 1833; sjá No. 10, 11 og 12.

5., Í tjeðu blaði finnst og frá honum ritgjörð á dönsku nm Ísland, einkum nm þess andlega ásigkomulag; sjá No. 46 — 48 árið 1830.

6., Eitt af sendibrjefum hans finnst og á engelsku í "Report of the Tract - Society," í Llundúnum.

7., Til munu og vera eptir hann kritiskar athugasemdir á latínu yfir eina andlega bók, er út hefur komið ekki alls fyr-ir löngu, sem og líka

8., yfir seinustu útgáfu nýja testamentisins, á sama tungumáli. Sömuleiðis er til eptir hann:

9., ritkorn á dönsku um hina heilögu kvöld máltíð; og loksins, ank áðurtalins,

10., Uppkast með hans eigin hendi, ritað með ofur-smárri og bundinni fjótaskript, meir enn á 70 örkum, sem inniheldur ýmsar andlegar og uppbyggilegar frásögur, út-lagðar mest úr þýzku og onskn, og eru fáeinar af þeim prentaðar meðal hinna evangelisku smárita.

Í náttúrfræði, og öðrum veraldlegum efnum, hefur hann útlagt:

1., Rit eitt eptir Fr. Suhm, sem hann nefnir náttúru-skóðara, með skýringargreinum frá sjálfum þýðandanum; því fylgir og annar ritlingur nm dygðina, eptir sama mann;

1.) Það er mishermt í kirkjusögu Dr. Pjeturs, að nátt-úrnskoðarinn sje í fyrstu saminn af Ström; nei, ekki af hon-um, heldur af Fr. Suhm, hinum danska nafnfræga sagnaritara.

prentað á Leirárgarðum 17. .; en þriðja bæklinguunum um kristindóminn, eptir sama hálærða höfund, vildi Konferenzráðið, er þá stýrði prentverkinu, ekki veita viðtöku, en fiunst þó prentaður meðal hinna evangelísku smárita; sjá No. 30. Sömuleiðis:

2., bók þá, er kallast: die grosse Welt - Stube, þ. e. hin mikla veraldarstofa. Líka hefur hann samið:

3., ritkorn um vallarmælingu, er prentað finnst í 9. ári hinna eldri Fjelagsrita; og

4., eptirþanka, vakta við yfirlestur hins nýja tímarits, er nefnist Fjelnir. Ýmislegt fleira liggur eptir þenna merkismann, áhrærandi reikningslist og mælingarfræði, t. a. m.

5., um tímareikning, eður undirstöðu æfinlegs almanaks. og margt fleira þar að lútandi. Í búskaparfræði hefur hann og samið:

6., ritling einn um jafnvægi búdrýginda millum sauða og útlendra matvæla, sem prentaður er í Kaupmannahöfn 1801, og þrátt fyrir hans megnu ritvillur þó opinberlega launaður. Um þesskonar búskaparleg málefni hefur hann og fleira ritað, t. a. m.

7., um hinu sannsýnilegasta niðurjöfnunarmáta aukatillagsius til fátækra hreppslima, sem allt gekk til Konferenzráðs amtmanns St. Thorarensens. Sömuleiðis

8., æðilanga ritgjörð, er hann kallar Fornjótt, um jarðavirðingu, landauraverðlag og fæst leigukúgyldi; bækling þenna sendi hann byskupi Geir Vídalín. Loksins hefur hann útlega útlagt úr þýzku

9, ritgjörð nokkra eptir lækni Strahl í Berlín um nnd-irlífssjúkdóma og þeirra líkvænlegasta lækningarmáta; að ógleymdri

10, Dagbók þeirri yfir veðráttufar og annað, er viðbar á hverjum degi, er hann einlægt hjelt frá árinu 1785 og allt til dauðadags.

Í hundinni ræðu er og ýmislegt til eptir prest þenna,

bæði andlegs efnis og veraldlegs, frá yngri og eldri árum. Af hinu andlega má fyrst telja:

1, Útlegging Er. Pontoppidans blóðskírnar, í 5 sálum.

2, Gellerts andlegu sǫngvar, 50 að tǫlu, útlagðir úr þýzku.

3, Enn aðrir 50 sálmar ýmislegs efnis; og þess utan

4, hjer um bil 20 sálmar, er finnast prentaðir í hinum evangelísku smáritum. Auk þessa hefur hann orkt:

5, hjer um bil 40 siðferðisleg eptirlíkinga-kvæði, sem flestöll eru dregin út úr verkum Gellerts. Enn fremur hefur hann sett í rímnalags ljóð

6, efni það, er hann kallar andlega veraldarþanka, fyrst um alveröldina, og stærð hennar yfir hefud; þar næst um vörn veraldarhnött sjer í lagi, nefnil. aldur hans og æfsögu-ágrip; og í þriðja lagi um byggingu þessa vors hnattar út af fyrir sig og landskipinn. Þessir þankar eru útlistaðir í rúmum 250 erindum. Enn er til eptir hann:

7, Rímanns-ríma, er hann svo kallar, í 3 flokkum, nefnil. um undirstöðn rímsins, og þess reiknings aðferð. Þessir rímnaflokkar iunihalda 219 erindi, auk rúmra 30 minnisvísna, sem útlista með dæmum allgreinilega aðalefnið. Undir sama ljóðmælalagi hefur hann og búið til:

8, hjer um bil 26 smáflokka af eptirlíkinga-vísnum, sem allar eru siðferðislegs efnis. Á yngri árum samdi hann einnig

9, 5 rímur út af 1. bók Virgilii Æneidos; og þess utan ýmsar einstakar rímur ómerkara innihalds, sem flestar eru glataðar.

Margar grafskriptir, erfljóð nokkur, og brúðkaups fyrirmæli eru og til eptir hann, flest á íslenzku, nokkuð á latínu, sumt prentað, en þó flest óprentað. Af latínskum versum hefur hann líka samið tóluvert, sem flest allt er siðferðislegs og andlegs efnis.

Þess or að geta, að af því prestur þessi komst fyrir ritgjörðir sínar í skriflega viðkyningu við ýmsa merka menn erlendis, t. a. m. á Englandi við hinn nafntogaða merkis-mann Dr. Eben. Henderson, og fleiri þar; við „Archidiaconus“ Wiether í Jtzehoe; við hinn ágæta mann Gilbert v. d. Smissen í Altóna, riddara að nafnbót, sem hann hafði brjefaskriptir við hjer um bil í 20 ár; við hinn sæla guðsmann prestinn B. F. Rønne í Lyngbyo, og við fleiri lærða menn: þá sendu þeir honum, einkum riddari Smissen, margar ágætar bækur, allar eður velflestar andlegs og guðlegs innihalds, margar af þeim á þýzku og engelsku, en þó smær á svensku, hollenzku, frönsku og dönsku tungumáli. Allar eður flestar þessar bækur gaf hann aptur Grundarkirkju í Eyjafrði, þegar hann flutti þaðan, svo kirkja þessi á nú tölvert bókasafn.

Það mun mega fullyrða, að sjera Jón hafi verið — þegar á allt er litið — einhver hinn lærðasti af samtíða prestum hjerlendis, onða þótt ekki verði á móti því borið, að ritgjörðir hans, vísindalega skoðaðar, ekki beri að allu leyti á sjer búning þann eður blæ, er sambjóði lærdómi þessara tíma.

Sem málfræðingur var hann einþar vel að sjer, og skildi hann — auk móður máls síns — latínska, hebreska, gríska, þýzka, engelska, svenska, franska og danska tungu, og ritaði líka sum þessi mál svo viðunandi var, einkum latínu, er houum ljet einþar vel. Þessa málfræðislegu þekkingu jók hann líka tölvert með því, að hann kenndi undir skóla hjer um bil 15 piltum, og voru 2 af þeim útskrifaðir strax undan hans hendi, og vígðir til presta án nokkurrar frækari uppfræðingar. Á reikningslist og mælingarfræði lagði hann mikla stund á framanverðri æfl sinni, því hann var mjög hneigður fyrir þetta hverttveggja; líka var hann rímmaður hinn mesti. Einnig hafði hann — eins og áður er ávik-ið — aflað sjer tölverðrar þekkingar á íslenzkum lögum,

og á læknis- og grasafræði, er hann nam mest af föður sínum, orðlögðum lækni á þeirri tíð. Sémuleiðis var hann talinn skáld gott, bæði á íslensk ljóðmæli og latínsk.

Sem prestur átti hann fáa sína líka, því þótt hann legði mikla stund á ýmisleg önnur vísindi, eins og þegar er á minnst, var samt guðfræðin hans mesta eptirlætis iðja, og rjett sem lífið í öllum hans lærðómsiðkunum. Það var jafnan vandi hans að tala upp frá brjóstinu, en hafði að eins lítinu lappa hjá sjer með ræðuskiptunum á og tilvísunum, og samt varð honum aldrei orðfátt, heldur bar hann jafnan hratt á, og það á stundum svo mjög, að hann ekki varð nógu fljótur að koma því fram, er inni fyrir var. Kenningin var kraptfull og áhrifamikil, framburðurinn skeruglegur, söngroddin mikil, en fremur stíð. Honum er hvervetna viðbrugðið fyrir það, hve staklegan áhuga og óþreytandi árvekni hann alla jafna lagði á prestsembætti sitt og kennimannulega skyldu utan kirkju sem innan, og þó að sumum þækti hann heldur til vandlætingasamur (sjá Kirkjusögu Dr. Pjeturs á bls. 394), var honum það fyrir minnstu, þótt hann væri af manulegum dómi dæmdur, því hann hafði það jafnan fyrir fasta reglu, sem stendur í sendibrjefinu til Galatíu - mauna, kap. 1, vers. 10; eins og líka allir þeir, sem nokkuð þekktu þeuna merka guðsmann, hljóta að ljúka upp sama munni með það, að hann jafnan hafi borið sóknarborn sín fyrir brjósti sjer, og ekki getað glaðst nokkurri meiri gleði, heldur enn þeirri, sem Jóhannes postuli telur hina mestu, er hjarta haus geti á móti tekið, (3. Jóh. 1. 4. Um embættistíð sína hafði hann skírt fyrir víst 443 börn, en sungið yfir 357 líkum.

Sem hússfaðir var hann fyrirmynd flestra annara, því hann var ástrikur ektamaki, blífur faðir, góður og nærgættinn hússbóndi, og — það, sem mest var í varið — hann prýddi hús sitt og heimili með iðuglegri brúkun guðs orða. bæn og árvekni; hvar sem hann var staddur, og hvar sem.

hann gekk. Þá var hann jafnan á eintali og stöðugri bæn við siun himneska fædur, miðt í því sem hann var ætíð þess á millum eitthvað að fást við bóklegar menutir og vísindalegar iðkanir — því sjaldan var hann iðjulans; en af búskap og öðrum hversdagslegum umsýslunum skipti hann sjer lítið á seinni árum, heldur ljet konu sína og aðra út í frá að mestu leyti sjá um það. Þegar einhverjir komu heim til hans, var hann glaðvær og gestrisinn, og veitingamaður mikill, og skemti þá gestum sínum með sögnum og fræðandi viðræðum; líka var hann þá mjög tilhlýðrunarsamur í tali, svo að þá, sem þekktu nokkuð til skaplyndis hans, mátti enda furða á því. Bú hans og efnahagur stóð jafnan festum fæti, enda kunni hann líka vel með að fara.

Það er mælt, að sjera Jón hafi á yngri árum verið fjërmaður mikill og ákafur í skapi, en á efri hluta æfi hans snjerist hugur hans allur að hinu andlega; þó var hann jafnan keppinn, hvað sem hann tókst á hendur, og vildi fram láta ganga. Hann var vel máli farinn, og hinn snjallasti; mjög var hann í móti hræsni, en kunni þó vel að koma sjer fram við yfirmenn; engi var hann áhurðarmaður. Hann var vel í vexti, og gildur að karlmennsku, og kvað mikið að honum, hvar sem hann kom fram. Jafnan var hann fremur heilsutæpur um æfi sína, en gætti furðu vel heilsu sinnar með stakri hófsemi í mat og drykk. Þegar meslingaveikin gekk hjer seinast yfir land allt, tók hann einnig veikni þessa við þjónustugjörð eins síns sóknarharns, er loks leiddi hann til bana, eptir ríma hálfsmánaðar legu. Það var tímanlega (?) hins 4. dags septemhermánaðar 1846, er Jón prestur andaðist; var hann þá fullra 87. ára að aldri, en hafði verið prestur í rúm 63 ár. Jarðarfær hans fór fram að Friðregsgáfu hinn 16. sama mánaðar, og er legstaður hans út- og fram-undan kirkjudyrnunum þar, eður til hægri handar, þegar út ergengið úr kirkjunni. Yfir þeim hjónum hvílir lítill, en snotur líksteinn, er sjera Jón hafði sjálfur útvegað hjá þjóðhaga

XVII

smiðnum Jakobi Snorrasyni á Húsafelli; líka hafði hann sjálfur sett sjer eptirfylgjandi grafskript:

Liggur hjer undir,
 rotnaður líkami,
 J Ó N S prests J Ó N S S O N A R.
 Jesú Krists syndara,
 vonaði sá,
 af náð að verða hólpinn,
 en athöfnum sínum
 hann engum treysti.

Minnstu þess, maður!
 hvað mest um varðar,
 tak ráð í tíma,
 og trúðu Guði!

Leiðrjettingar:

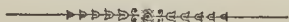
Á 13. bls. 11. l. a. o. sálartjóni, les: sálartjóni: á sömu bls. 11. l. a. n. inní, les: inní; á 16. bls. 1. l. a. n. dýrð-, les: dýrðar. Á 22. b. 13. l. a. n. þín um, les: þínum. Á 25. b. 10. l. a. n. þíuum, l. þínum. Á 26. b. 5. l. a. o. góð, l. góði. Á 31. b. 7. l. a. n. endurnýast, l. endurnýast. Á 32. b. 4. l. a. o. þúuglega, l. þúnglega.. Á 33. b. 1. l. a. n, það, l. það. Á 34. b. 9. l. a. o. ein asta, l. einasta. Á 36. b. 3. l. a. o. sigi, l. sig í: á sömu bls. 12. l. a. n. sig, l. seig. Á 37. b. 4. l. a. o. endur-girtist, l. endur-girtist. Á 49. b. 9. l. a. o. einskjærr, l. einskjærri. Á 68. b. 1. l. a. o. eiukum, l. einkum. Á 95. b. 6. l. a. o. hentugsata, l. hentugasta. Á 96. b. 4. l. a. o. píska - hoð, l. píska - það. Á 105. b. 5. l. a. o. trúaðr i, l. trúaðri.

Nokkrir

Viku-daga Sálmar og Bænir

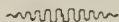
til

Hússandaktar.

Fyrsti Flokkur:

Sálmar og Bænir, líks innihalds.

1ti S á l m u r.

Lagið: Hvíld er þægust þjáðum, o. s. frv.

Lof þèr, ljóssins Faðir! er ljósin tvø skapaðir,
náttúru bæði' og náðar, er næra á sinn hátt báð-
ar; gæðsku geisla þessa, gafst oss til að hressa,
og bestu heillum blessa.

Sól hin sjáanliga, sínum allavega, geislum frá
sér fleigir, fríð á hvörjum degi; öllu meir að mæla
magnar gleði' yndæla, Sólin náðar sæla.

Þessa sól vèr sjáum, í sannleiksorði, og fá-

um, il og byrtu blíða, er burtu rýmí kvíða. Þú ert, Jesú! þetta, þú, Guðs ímynd rætta; miskun þinni' oss metta!

Il þinn oss lát kanna, og elsku kveikja sanna, en byrtu' á brautu leiða, er boðar farsæld greiða; aldrei vèr svo villumst, í veröld, nè mannsþillumst, heldur þig aðhyllumst.

Í ljósi lát oss gánga, lífsins veginn þángað, hvar sól mun aldrei setjast, nè sál í dygðum letjast. Jesú, lífsins ljómi! líknaðu' oss í dómi! hátt þín lofgjörð hljómi.

B æ n i n.

Lof og dýrð sè þèr, Faðir ljósanna! fyrir það þú skapað hefir handa oss manneskjum tvöfalda ljóssuppsprettu, nefniliga: þá náttúrligu sól á himninum, og náðarinnar sólu, í þínu heilaga orði og sakramentunum. Báðar þessar sólar endurnæra og gleðja, hvør með sitt slag, og þèna oss til bestu nota. Þó nú hin sýniliga sólin, sem upprennur yfir oss dagliga, sè að vísu fægur, er þó hin þúsundsinnnum yndisligri, Sól náðar og rættlætis, undir hvorra vængjum hjálpræðið býr. Þessi síðarnefnda sól skín nú — og skein — fyrir oss í dag í orði þínu, hvør að uppfyllir sálir vorar himneskum il og byrtu, sem burturýmmt gètur frá oss öllum hjartans kvíða. Þessi blessaða sólin ert þú, herra Jesú! þú, sanna ímynd Guðs vèru og ljómi hans dýrðar! þinnar miskunar geíslar

sèu vort sannasta yndi og eptirlæti! Lát ið elsku þinnar til vor fylla hjertu vor með elsku til þín aptur á móti, en ljóma þíns sannleiks leiða oss á lífsins gætu, svo vèr aldrei útaf henni villumst, fyrir neinar heimsins ginníngar, heldur aðhyllumst þig og áhaungum þèr, í trú og hlýðni stöðugliga. Lát oss í ljósinu gánga, og stefna þá rèttu leið á lífsins land, hvar aldrei verða umskipti ljóss nè myrkurs, og kærleikurinn og dygðin standa í fullum blóma eyflífliga. Ó, herra Jesú! þú líf og ljós mannanna! vertú oss náðugur, nær þú, íklæddur þínum dýrðar ljóma, kèmur á síðarsta degi, með makt og miklu veldi, heiminn að dæma! Dæm þú oss til handa eyflífa sælu á himnum! Uppá þá von viljum vèr öruggir lifa og deya! Þitt blessaða nafn, ásamt þíns himneska Føðurs og heilægs Anda, sè hátt lofað og vegsamað eyflífliga! amen!

2ar S á l m u r.

Lagið: Þökk sè þèr, góð gjørð, Guð o. s. frv.

Dýrð sè þèr, Drottinn! dag og nótt, án enda; sem lætur hèr lýð þinn, líf og velferð henda; má því hver sjá sinn, sælu hag að venda, til blessunar benda.

Ó, að menn að því, allir vildu gæta! og inna senn, á ný, elsku' og hlýðni mæta, Einíng þrenn og frí, ástgjöf þinni sæta, þol sem kann bæta.

Þèr má það þakkast, þýði Jesú! cinum; í

vorn stað er last, með allskyns þísla greinum,
þoldir að þér fast, þjakaði synda hreinum, svo
menn sviptir meinum.

Blæddi þín blóðs lind, til blessunar á jörðu;
þá mæddi þín mannkynd, af máli rættar hörðu;
náð oss sýn, nauð hrynd, nafn þitt sanna gjörðu;
vor Lífsins Vörður!

Gef oss dád, Guð vor! að gánga í trúar
standi; hneigi' af náð, hvört spor, til helgunar
þinn Audi! veit oss ráð, þrek, þor, að þreyta frí
af grandí, að lífsins landi!

Oss, þinn lýð, ætíð, uppfyll gæðum snauða;
mýkist stríð, helshríð, hópnum þinna sauða; en um
síð oss prýð, þá endað líf er nauða, dýrð eptir dauða!

B æ n i n.

Þendanligt lof sè þér, miskunsemdanna Faðir!
fyrir það þú verndar oss, þitt fólk, svo dásam-
liga, og lætur alla þá lukku oss í skaut falla, er
oss henta má, og til bestu blessunar þèna, bæði í
tíma og cylíð. Ó, að allir vildu þessa gá, og
endurnýaðir í anda, inna þér, þú Guðdómsins hei-
laga þrenning! elskufulla hlýðni, einsog vèr þér í
skírninni hætum! já, að allir vildu rættiliga taka á-
móti þinni fœðurligri náð, framboðinni í Evangel-
íó, sem alleina bæta kann úr öllu voru líkamligu
og einkum andlignu boli! En að vèr eigum þessa
kost, það megum vèr sèrdeilis þakka þér, góði
Jesú! er, í vorn stað, sjálfur heilagur og syndlaus,

gafst þig til að lifa allskonar þíslir á sálu og líkama, svo þú gætir frelsað oss alla frá forþæntri syndasekt og straffi. Þínu blessaða blóði, sem hreinsar alla þá, sem á þig trúa, af öllum syndum, úthelltir þú, heiminum til lausnar, frá lögmálsins réttvísu bölvun, sem á öllu Adams kyni lá. Æ! sannaðu þá enn frammar á oss nafn þitt! Þú heitir Jesús, það er: Frelsari! frelsaðu oss frá öllu sannkølluðu illu, tímanlega og eylíflega. Gef oss náð, ó Herra! til að ganga í trúnni og hlýðninni, á öllum vorum vegum, alla vora æfisdaga; og auk oss krapta og stöðuglyndi til að stríða voru stríði, bera vora byrði, og þræða það rétta, þraungva einstig, sem liggur að landi þeirra lifendu, í þínu dýrðar-ríki. Ó, uppfyll oss, þitt fólk, sem af náttúrunni snauðir erum, þínum andligu náðargæðum, og lát dauðann, þegar hann aðkæmur, verða oss, þínum sauðum, sáluhjálpligann, fyrir þinn dauða, svo vèr, eptir þetta líf liðið, fáum með þèr, og öllum þínum útvöldum, eylífa dýrð og sælu á hinnum, amen!

3ji S á l m u r.

Lagið; Himna rós, leið og ljós, líf o. s. frv.

Kóngur hár, eylíf ár, einn sem ríkir! Lof þitt rómi, listugum hljómi, lönd öll! Engla her, innir þèr, ærusálma! og sveitin öll, í sólar hœll, með signr páлма.

Ó hvað þá, ættum já, Adams niðjar, þèr að

hrósa, og þína glósa, þrí-dýrð! sem á kross, sviptir oss, sekt og þínu; en reistir frið, og rættlætið, í ríki þínu.

Hvør ein ond, heims um lönd, hvør einn munnur, þakkir greiði, þér og heiður, þrí-einn! fyrir ráð frelsis skráð, í friðar lettri, og vonar hnoss, sem veittir oss, í veröld betri.

Sverjum eið, synda leið, og Satans snörur, um að flýa, og aldrei drýgja, illgjörð, með ásett ráð, en yðka dád, í öllum hætti; veit oss stöð, að vel þín boð vinnast mætti!

Gef oss þinn, anda inn, í vor hjörtu, að hann glæði, elsku bæði, og eins dygð, sem líkar þér; að lifum vèr, sem lög þín bjóða; himnum á, hreppum þá, hærstan gróða.

Trúar stríð, heims um hríð, hjálpa' oss móti, fændum heya, og fyrri deya', enn frið ná! Synda grönd, svipti' af ond, sefi nauðir, Jesú tár, Jesú sár, Jesú dauði!

B æ n i n.

Ó, þú cylfí og einasti Kóngur dýrðarinnar! lofi þig öll heimskrínglan með fögnuði! Þinna heilögu engla hersveitir, og allir sigurhrósandi útvaldir lofa þig óaflátanliga! Ó, hvørsu bæri oss þá, Adams börnum, að vegsama þig af öllu hjarta, og í trúnni taka undir englanna þrí-heilagur! oss, hvörja þú, fyrir þinn Son Jesúm Krist, hefir, með hans blóðugu þínu og dauða, frelsað frá synd-

arinnar sekt og straffi, en fyrir hans upprisu til-
dæmt oss eylíft rættlæti. Lofi þig þessvegna hvör
ein endurleyst sál, og hvör einn munnur greiði
þér, þríeini Guð! heiður og þakklæti, fyrir það
frelsi, sem þitt heilaga Evangélíum boðar, og fyrir
von eylífrar sælu á himnum uppi! Nú viljum
vèr, ó Herra! vinna þann eið fyrir þínu augliti,
að vèr framvegis heitum því, að drýgja aldrei
framar ásetnings syndir móti þér, en forðast breisk-
leikans syndir, svo vel sem vèr gætum; en þar
vèr megnum alls ekkert án þín, þá biðjum vèr
þig, að þú veitir oss þína aðstoð, til að halda særi
vort trúliga. Já, gef oss þinn heilaga Anda, svo
hann tendri í oss sannan kærleika til þín, og á-
stundun dygðafulls líferniss, svo vèr hère á jörðu
lífað gætum eptir orði þínu, og síðan á himnum
hluttakandi verðum eylífrar sælu. Æ! hjálpaði
oss til að heya trúlega orustu trúarinnar móti vor-
um andlign óvinum, holdi, heimi og djöfli, og að
vèr látum fyrri lífið, enn að vèr semjum frið við
þá. Í einu orði: frelsaðiú oss frá syndarinnar völd-
um og gjöldum, og lát oss njóta Jesú fyrirbæna,
samt hans friðþægjandi þínu og dauða, í vörn
stað! amen!

4ði S á l m u r.

Lagið: Gef þinni kristni góðan frið, o. s. frv.

Faðir vors herra, Frelsarans! Faðir vor allra í
honum! leið þú oss alla heim til hans, hans

vegna á þig vonum; að þínum gjör oss óska-
sonum!

Kenn oss vort daga að telja tal, svo tilhugs-
an síðsta blundar, oss gjøri vísa í eynda-
dal, að bíða dauða stundar, og hlakka til þíns feig-
ins fundar.

Hvar helzt að aldur olum hær, á vorum lífs-
ins vegi, felum oss þinni forsjón vèr, að fár
ekkært skaða meg, hvorki á nótt eða nokkrum degi.

Þegar vèr höfum þig fyrir vin, og þú villt
oss til þín laða, engin fjandmanna ásóknin, sem
uppá oss kann að vaða, gètur þá nokkurn gjört
oss skaða.

Komi þá dauðans dymma stund, Drottinn!
nær helzt þèr lyndir; í faðmi Jesú ef festum blund,
og fáum kvittar syndir, vakna munum við eylíft
yndi.

Lát þú oss njóta Lausnarans, er leitaði týndra
sauða; fyrir bænir og bélið hans, benjar og dreir-
ann rauða, líknaðu oss í líf og dauða!

B æ n i n.

❶, þú Faðir Drottins vors Jesú Christí, og vor
allra Faðir fyrir trúna á hann! þarsem þinn Son-
ur sagt hefir, að enginn gèti til sín komið, nema
þú dragir hann, æ, svo hjálpaðú oss þá, að koma
til þessa vors einasta hyrðirs og meðalgángara!
já, vèr vonum þess til þinnar miskunar, fyrir
hans sakir, að þú munir gjöra oss alla að þínum

óskabørnum í honum. Kænn oss fyrir þinn Anda, að telja svo, meðan lífum, vora daga, að vèr forsjáir verðum; og að búa oss svo dagliga undir dauðann, að vèr mættum, sem til eins fagnaðardags, hlakka til að mæta fyrir þínu augliti í dóm-inum! En á meðan vèr framdrögum líf vort hère í heimi, felum vèr oss trúaröruggir þinni föðurligri forsjóu, vissir um, að engin sonn ólukka kann oss nokkurntíma, hvorki á degi eða nóttu, mein að vinna, svo lengi vèr erum undir þinni vernd og varatekt, því þegar þú ert vor vinur, og villt oss ásjá veita, megna engir fjandmenn vorir, hvorki andligir nè líkamligir, hvørsu mektugir og slægir sem vera kunna, oss nokkurn skaða að gjöra. Já, falli þá hinn síðasti óvinur vor, dauðinn, yfir oss, þegar þèr, lífsins og dauðans Herra! svo þóknast, ef vèr þá erum svo, fyrir trúna, undirbúnir, að vèr sofnað fáum hinum síðarsta svefni, í faðmi vors Jesú, af því fengið höfum fyrirgefningu synda vorra hans vegna, munum vèr, af vorum andlátsdúr, vissuliga uppvakna til eyllífrarsælu á himnum. Æ, lát oss þessvegna, himneski Faðir! njóta þíns Sonar Jesú meðalgaungu, sem hingað kom til að leita að því, sem tapað var! Já, sökum allra hans bæna fyrrioss, samt hans bitru og blóðugu þínu í vörn stað, vertú oss miskunsamur og náðugur, bæði í lífi, deyð og dómi! amen!

5ti S á l m u r.

Lagið: Rís upp, mín sál! að nýu nú, o. s. frv.

Pèr sè, Guð! eylíf þakkargjörð, þinn fyrir Son, er kom á jörð, frelsun og frið að veita, gjörvællum heim, og gæfa þeim gott, sem því eptir leita.

Hefði hann ekki hínagað reist, og heiminu með sínum dauða leyst, útsnarast hefðu allir; þeir leiðast nú, sem lifa' í trú, loksins í dýrðar hallir.

Af þessu vèr nú uppskèrum, allt gott á degi sérhverjum, á hverju augnabliki, andliganád, sem eflir dád, og annað þúsund - mikið.

Jesú, Guðs Sonur! þökk sè þèr, þú oss með dauða keyptir hèr, lífs eylífs huoss til handa, svo grundvallast það gæti fast, gafst oss í pant þinn anda.

Lát hann oss jafnan leiða því, lifandi trú og dygðum í, á sonnum sæluvegi; lánkar oss þá, hans leiðslu fá, lífgjöf svo töpum eigi.

Ó, þú Andi Guðs! innhell þèr, í vorar sálir, biðjum vèr, og uppfyll oss elsku gæðum, til Frelsarans, og Føður hans, svo fáum dýrð á hæðum!

B æ n i n.

Eylífar þakkir sèu þèr, vor Guð og Faðir! fyrir þinn Son Jesúm Krist, sem þú sendir hínagað á jörðina, til að afreka öllu mannkyni eylifan frið og frelsi, samt allskonar andlig gæði hèr í lífi, öllum þeim sem þeirra rættiliga leita. Hefði ekki þinn Sonur hínagað komið, og endurleyst oss með sínum dauða, þá hefðu allar manneskjur eylífliga

fortapast; en nú verða allir þeir, sem með lífandi trú á hann trúa, hluttakendur himneskrar sælu. Já, allareidu í þessu lífi uppskèrum vèr af hans eudurlausn dagliga, á hverju augnabliki, ótalfold náðargæði, bæði fyrir sálu og líkama, þar þú, fyrir hans sakir, gæfur oss alla nauðsynliga góða hluti, sem til andligs og líkamligs lífs henta. Sömuleiðis þökkum vèr þér, þú Sonur Guðs, herra Jesú Kríste! að þú með þínum dauða vyrðtist að kaupa oss eyllíft líf til handa, og til þess sú heimild ei bregðast skyldi, hefir þú gæfið oss þinn heilaga anda, í pant þessarar himnesku arfleifðar. Æ lát hann þá jafnan leiða oss á sonnum trúar og dygða vegi! hvør vegur er sú einasta beina stefna að eyllífrar sælu landi. Vèr girnumst hjartanliga að njóta þessarar leiðslu þíns góða Anda, svo vèr töpum ekki rètti til þess sælu lífs, er þú oss útvegað hefir. O, þú blessaði heilagi Andi! innhell þér sjálfur í sálir vorar, og uppfyll þær með elsku til Guðs og vors Frelsara Jesú Krísts, svo vèr gætum verðugir orðið að hreppa þá sælu víst á hæðum uppi, sem Guð hefir oss frá upphafi veraldar fyrirbúið! amen!

6ti S á l m u r.

Lagið: O, minn Jesú! elli þín þína, o. s. frv.

Tímans straumur hraðt fram hleypur, hafi' eyllíðar stefnir að; vegur lífsins víst er sleipur, veit ei nær enn dvínar það; verði, Drottinn! vilji þinn,

vísðómsfullur hvört eitt sinn, á sálu vorri sem líkama, en sýn oss miskun náðar tama.

Viljir þú að líf vort linni, ljósi þessa dagsins með, falið mildi það sé þinni, þitt er hvað þú hefir læð; en undirbúnum unn oss vel að vera, nær kemur hel, í sannri trú á Son þinn kjæra, sá oss gjörði lífið færa.

Gef þú oss þinn guðdóms Anda, er glæði hjá oss von og trú, óhultir í öllum vanda, erum vèr, nær lifir sú; komi dauðans þruma þá, þetta líkams hróf að slá; samt mun øndin svipt af kífi, sælu ná í betra lífi.

Bænheyrr oss nú, blíði Faðir! bænheyrr oss af elsku þín! bænheyrslunnar biðum glaðir, þó bæn vor hafi lýti sín; best fyrir Jesú bænastað, biðjum samt að gjörir það; minnstu hans sálar miklu nauða, minnstu hans unda, blóðs og dauða!

B æ n i n.

● hvørsu óðfluga frambrunar tímans straumur úti haf eylífðarinnar, svo enginn veit nær enn hans lífdaga reisa er á enda kljád; og þar á ofan vegurinn, sem yfir skal fara, háll og sleipur, svo í hverju spori, ef til vill, er við banafalli búíð. En verði, Drottinn Guð! þinn vilji, sem vísdómsfullur er og góður, á oss, bæði í tilliti líkama og sálar! að eins, láttú oss njóta miskunar þinnar bæði í lífi og dauða. Viljir þú, Drottinn! að líf vort endi með degi þessum, verði þá sem þú villt!

þú átt frjálst að taka það aptur, þegar þú villt, sem þú lánað hefir; að eins biðjum vèr þig, að þú gðfir oss náð til að vera vel undirbúnum nær sem dauðinn aðkèmur; já, undirbúnum á þann hátt, að vèr fullir sèum af elsku til þíns Sonar Jesú, og af lifandi trú á hann, sem gðfið hefir oss rètt til eyllífs lífs; þó undir skilmála yðrunar, trú-ar og lífernissetrunar. Æ, gðf oss þinn heilaga Anda, til þess að hann kveiki í oss sanna trú, því ef hún með sínu fulla lífi býr í oss, megum vèr fyrir öllu sálartjóni óhultir vera; já, komi þá, nær vill, dauðans þrumuslag yfir oss, og brjóti niður þessa vora sálar tjaldbúð; engu að síður mun þó sálunni óhætt verða, og hún, líkasem á trúarinn-ar og vonarinnar vængjum, fljúga út af líkamans rústum inní Abrahams skaut. Bænheyr oss um þetta, blessaði Faðir! og lát þína elsku til sálua vorra hræra þig til þess! vèr þreyum vongladdir eptir þinni bænheyrslu; og þó vorar bænir sèu í sjálfum sèr daufar og ófullkomnar, samt treystum vèr því, að þú látir oss njóta fyrirbæna vors Meðalgángara Jesú. Já minnstu þess, Faðir! hví-líka sálar ángist hann vor vegna leið, og hvørsu hann, með allri sinni þínu og dauða, yfirhøfuð, samdi frið millum vor og þín, og þín og vor! Bænheyr oss því fyrir hans sakir! Amen!

7undi S á l m u r.

Lagið: Sjá hvað dagurinn ferð nú flýtir, o. s. frv.

Eylífi Guð! þín ár ei þrotna, aldrei þrotnar þín dýrð og náð; en holdsins mun loksins hreysi brotna, himin forgánga og jarðarláð; sálin aftjóni samt er frí, sè húa hönd þinnar náðar í.

Þín náð, ó Guð! er þúsund betri, enn þetta líf, hvorsu vænt sem er, leiðir hún oss að lífsins setri, lífs þess, hvørs gleði aldrei þver; unn oss því hennar umfram líf, ekki þá skaðar dauðans kíf.

Sonur þinn Jesús samdi friðinn, við sjálfan þig, Faðir! vorn í stað; blessun oss færði lífs og liðinn, og lifnaður síðan eptir það; en dauðinn í sigur svelgdur er, þess sigurs í dauða njótum vèr.

Upprisu vorri eptir hlakka, allir megum, ef deyum vel; Jesú! vèr eigum það að þakka, þèr sém afmáðir synd og hel; sjálfur þegar að dauða dóst, dauðanum helfor sanna bjóst.

Dauðans skál megum drekka gláðir, ef deyum í þinni elsku' og trú, líf oss þá gæfur Lífsins Faðir, lífs í borg, þeirri' ei sjáum nú, uppvöknuðum til yndis hags, að morgni dýrðar Sabbats dags.

B æ n i n.

❶, þú eylífi og óumbreytanligi Guð! þín ár þrotna aldrei, og þín dýrð og miskun varir frá eylífð til eylífðar, en allt annað umbreytist og forgeingur; ei alleinasta þessi vor jarðneski líkami, heldur og

einnig sú stóra byggíng himins og jarðar. En engu að síður, þó himin og jörð forgangi, er sálu vorri samt óhætt, fái hún í þínum miskunarhöndum hæli að hafa. Þessvegna er þín náð, ó Guð! þúsundsinnnum betri enn líf þetta, og eins, þó það aldrei svo farsælt orðið gæti, því það hlýtur þó, þegar minnst varir, að linna, en hún færir oss loksins inní þá bústaði, hvar farsæld og fögnuður mun aldrei að eylífu enda hafa. Ó! unn oss því að njóta náðar þinnar, framar enu þessa stundliga lífs, því þó vèr missum það, ef vèr behöldum henni, gètur dauðinn aldrei gjört oss neinu skaða, heldur verður hann oss að hinum mesta ábata. Þetta flýtur allt af því, að þinn eingetni Sonur Jesús, samdi frið við þig í voru stað, en afrekaði með lífi sínu, samt dauða og upprisú, blessun þá, sem eylífliga varir. Nú er dauðinn, með hans dauða, í sigur svelgdur, hvørs sigurs vèr, nær deya skulum, gètum aðnotið móti vorum dauða. Ó, hvørsu megum vèr þá hlakka til vors upprisundags, ef vèr deyum vel, það er: í trúnni á þig, ó herra Jesús! því það eigum vèr þèr einúngis að þakka, að vèr höfum þessa fullvissu, þar eð þú lifandi og deyandi afmáðir synd og dauða, og líkasem veittir honum ólæknanda banasár, með þínum allraheilagasta dauða. Svo megum vèr þá, blæssaði Frelsari! gladdir og fagnandi afdrekkja dauðans skál, nær hún oss að höndum berst, ef vèr deyum fullir af elsku til þín og

trú á þig; því þá mun þinn himneski Faðir vissu-
liga gæfa oss eylíft líf, í þeirri nýu Jerúsalem, sem
þar uppi er; þó hún enn nú hulin sè fyrir vor-
um augum. Já! vèr munum á þeim síðasta degi,
að morgni þess eylífa dýrðarinnar Sabbats, af þèr
uppvaktir, úr bytum bera óvisnanliga dýrðarinnar
kórónu, ásamt öllum þeim, sem allt til dauðans
stríðt hafa góðu stríði trúarinnar, fyrir krapt þinn-
ar forþènustu! amen!

Annar Flokkur:

Sálmar og Bænir útaf Faðir vor.

1ti S á l m u r.

Lagið; Skaparinn stjarna herra o. s. frv; eður annað himna-
lag. Allir sálmarnir eru með sama lagi.

Einasti Faðir! æðsti Guð! eylífa veran lærst tign-
uð, allstaðar nálæg öllum lýð, á himni og jörðu,
fyrir og síð!

Vegsamist náðar nafn þitt hèr, nær og fjær
eins og kristnum ber! unn oss þèr hlýðni tryggva
tjá, treysta þèr best og vona uppá!

Ríkisstjórn náðar þinnar þýð, þínum viðhaldi
kristnum lýð, ekki svo tapist einn af þeim, er þig
meðkènnar hèr um heim!

Verði þinn náðar vilji á oss, vèr svo að dýrð-

hreppum hnoss! vilja þíns fúsir verkum boð, veit oss þar til þíns anda stoð.

Sjálfur gafstú oss sál og líf, svo er hvørt-tveggja í þinni hlíf; forsorgun legðu, Faðir kjær! fyrir oss, meðan lífum vær!

Mjög er vor synda sektin stór, sýn þú oss miskun, Faðir vor! fúsir því viljum vægja þeim, við oss misgjöra hér í heim.

Forlögum vorum veldur þú; vísdómur þinn oss typtar nú, freisting ofþúngri frá oss vend, fyrir þinn anda hjálp oss send!

Ó! þú, sem hefir auðsýnt oss, elsku fyrir þíns Sonar kross, öllu frelsaðu' oss illu frá, eylífri veit oss sælu' að ná!

Bænheyr oss, Drottinn dýrðar-hár! drottinn þíns ríkis jafnan stár, almættis kraptur þinn ei þver, þúsundföld dýrð þér tilheyrir!

B æ n i n.

❶! þú einasti, æðsti, eylífi, allstaðar nálægi, almáttugi, heilagi, rættláti miskunsami Guð og Faðir! verði þitt nafn, sem náðina boðar, vegsamað í öllum stöðum; gef oss með hlýðni, elsku og trausti, að veita því þá sönnu heiðrun og helgun! Lát þína náðar-ríkisstjórn viðhalda kristindóminum og efla hann, og veit, að enginn þeirra fortapist, sem meðkænna þig og þann þú sendir, Jesúm Krist! Verði miskunar vilji þinn á oss, að vör á sannrar yðrunar, trúar og lífernis-betrunar-vegi komumst

til eylífs lífs; já, lát þinn vilja vera vorn vilja, og gæf oss þinn anda til þess, að vèr í þessu gætum breytt eptir heilögum englum á himnum! Þú hefir gæfið oss líf og sálu, og hvørttveggja er í þinni hendi; veit oss þá forsorgun svovel fyrir líkamann sem sálina, meðan þú ætlar oss aldur að ala í þessum heimi! Æ! vèr játum vorar miklu og mörgu syndir móti þèr, fyrirgæf oss þær allar, fyrir þíns Sonar skuld, og vertú oss myskunsamur; vèr viljum fúsir sýna ávøxt af náð þinni, með að elska vora sambræður, og fyrirgæfa þeim, sem oss á móti brjóta! Öll vor forlæg eru í þinni hendi; og það sambyður þinni elsku og vísdómi, að aga oss og typta, sem faðir börn sín; en legg þó ei á oss meira enn borið gætum, og gæf öllum vorum freistingum góðan enda! Ó! þú, sem með þíns Sonar krossins dauða, lagðir grundvoll til vorrar eylífu farsældar, frelsaðu oss Drottinn! frá öllu því, sem hindrað gætur oss frá að njóta þíns Sonar endurlausnar, og unn oss að ná eylífri sælu, fyrir hans sakir! Bænheyr oss, Drottinn dýrðarinnar! hvørs ríki að eylíft er, bænheyr oss, því það er almætti þínu auðveldt, en dýrð þinni verðugt! amen!

2 a r S á l m u r.

Heilagi Faðir himneski! hátignar Kóngur máttugi! þú sem ert, varst og verður einn, veldi þitt skilur ekki neinn.

Heiðrist þitt dýrðar dásamt nafn, Drottinn!
þér finnst ei nokkur jafn; sannleikans orð þitt sè
oss kjært, svo það með andakt gètum lært.

Láttu þín mildu ríkis ráð, rèttkristnum veita
hjálp og náð, trúarinnar svo lögmál ljóst, laði til
kjarleiks manna brjóst!

Ó! að svo fúsir vinnum vèr, vilja þinn, Guð!
á jörðu hèr; einsog þín engla heilög hyrð, hvør
þér án afláts sýngur dýrð.

Dagligt oss gèfðu, Drottinn! brauð, dugir oss
nóg, ef sviptumst nauð, fátækt og ríkdóm frá oss
snú, forsjón þinni vèr treystum nú!

Misgjörðir vorar meðkènnum, mót þínum drygð-
ar boðordum, gèf oss þær kvittar, Guð! af náð,
glæpugum sýndu líknar ráð!

Líf vort hèr reiknast reyuslustand, rekjum
vèr braut á fædurland, greið þú oss veginn, gèf
oss styrk, gègnum freistíng, þó leið sè myrk!

Mikið þó hefum móðgað þig, miskun þín við
oss byrti sig; frá synda valdi, sekt og pín, síðast
oss frelsi náðin þín!

Heyr þú, vor Kóngur! þegna þín, þvíað þíns
ríkis tign ei dvín! orka þínu náðar máttur má.
að magnist þín dýrðin oss í hjá!

B æ n i n.

Ó! þú allra heilagasti, himneski Faðir! þú almátt-
ugi himins og jarðar Kóngur! þú, sem varst, ert
og verður hinn sami frá eylífð til eylífðar, og

hvørs veldi og tign yfirgeingur allan engla og manna skilning! Ó Drottinn! þú, hvörjum enginn jafn er, heiðrist þitt guðdómlega nafn og náð af öllum túngum, engla og manna; en einkum gæf að þitt guðdómlega orð, sem úthrópar þitt nafn, þitt réttlæti og miskun, fyrir oss manneskjum, verði oss svo kjært, að vör rækjum það með andakt, og hlýðum því með trúlyndi! Láttú þitt náðarríki, hvört þinn Sonur stiptað hefir, verða öllum kristnum, — já, öllu Adams kyni — til blessunar, svo að lögmál trúarinnar á þinn Son Jesúm, fylli hjörtun með kjærleika, með von og með stöðuglyndi! Ó! að vör manneskjur værum svo fúsir á að laga oss eptir þínum vilja, í öllum hlutum, sem þínir heilögu englar eru það á himnum, hvörjir að eru þjónustusamir andar, miðt í því þeir losa þig og vegsama óaflátanliga! Gæf oss, Drottinn! dagligt brauð til nauðsynligs uppheldis, en hvorki fátækt né auðæfi; oss nægir, ef vör enga stóra nauð lifum, því vör vitum að þín fæðurliga forsjón vakir yfir oss! Vör játum. Ó Drottinn! vorar óteljandi syndir móti þér; æ! gæf, gæf oss þær í Jesú nafni kvittar, af þinni fæðurligu mildi, og vægðu oss, þó vondir verið hefum, þegar þú finnur betrun vora einkæga, sem í kærleikanum er reiðubúin ávæxt að færa! Þetta vort líf er reynslu skóli, og á veginum til Fæðurlandsins mæta oss, það veitstú, margar torfærur, sem vör eigum örðugt yfir að komast; æ! greið fætur

vora úr freistinganna snorum á friðarins veg, og vertú, fyrir þinn anda, vort ljós í myrkrunum, vor styrkur í stríðinu og vort fasta slot fyrir óvinanna árásum! Æ! lát oss ei gjalda þess, þó vèr höfum svo mikilliga móðgað þig; miskuna oss samt, ó Drottinn! og frelsaðu oss frá syndarinnar yfirdrottun í lífinu, en frá hennar straffi eftir dauðann! Heyr oss, vor Guð og Kóngur! þína vesælu undirsáta, svo vèr ekki verðum þèr til vanæru í ríki þínu; náðarkrapti þínum er hægt að gjöra það að verkum, að vèr verðum til dýrðar náð þinni tímanliga og eylífliga! amen!

3ji S á l m u r.

Himneski Faðir, Faðir vor! Faðir að náð og miskun stór! Faðir, sem æðstu frelsun tèr! Faðir um tíma! og eylífðir!

Herra! þitt nafn er heilagt mjög, háleitt, dásamt á allan veg, inni þèr vegsemd, ást, lofgjörð, englar, manneskjur, himnar, jörð!

Ríkis-sprota þiun rætt þú oss, reiðubúnum með trúar koss, að sverja' oss undir sáttmálann, er Sonur þinn, Jesús, stipta vann.

Ó! að veröldin vildi æll, vilja þíns rækja boðorð snjöll, eins og þinn tignar engla her, alla sem hlýðni veitir þèr!

Seð vora nauðpurft sèrhvørn dag; svoddan er hollast gæfulag, ánægt ef hjarta höfum með, og hugsýkin ekki plágar gèð!

Fyrir þíns Sonar dýran deyð, Drottinn! oss syndakvittun greið; forláta viljum aptur eins, öðrum sem að oss valda meins.

Mæta freistingar megnar tíðt; má sèr vor dugur harðla lítt; býttu oss krapti' að berjast vel, bugað svo fáum synd og hel!

Þó að hær líðum þraut í bland, það útkrefur vort reynslustand; loksins frá allri lasta-þín, leysi oss blessuð náðin þín!

Biðjum vèr, Herra! bænheyr þú, blómgist þitt ríki æ og nú, endalaus máttur er þær hjá, að eylífu mun þín dýrðin stá!

B æ n i n.

Ó! þú himneski Faðir! Faðir vor allra í Kristó Jesú, hvørs náð og mildi er eins stór og þú sjálfur ert! þú, sem hefir oss í þínum Syni fœðurligustu miskun sýnt, svo þú verða mættir vor forlíktur Faðir um tíma og eylífð! Ó! hvørsu heilag, háleitt og dásamligt er þitt nafn á allan hátt! Ó! að gjörvallar þínar skèpnur á himni og jörðu, svovel manneskjur, sem englar, vildu heiðra þig og elska, treysta þær og hlýða, allra lofs- og elsku-verðasta Vera! Vertú oss, Drottinn! undirsátum ríkis þíns hær á jörðu, náðugur, og vottaðu náð þína á andligan hátt við oss, að þú, líkasem rættir að sálum vorum, fyrir þínu anda, þinnar náðar veldissprota í Evangelíó; vèr viljum með trúarfullri tilbeiðslu á hann kyssa og

sverja þér að nýu heilagan hollustu eið, til að lifa, lifa og deya eptir þeim sáttmála, er Sonur þinn Jesús samið hefir millum þín og vor. Ó! að allir heimsins innbyggjendur mættu sem fyrst fá að þekkja þinn náðarvilja, og vildu síðan trúliga hlýða honum og fylgja, breytandi í því, eptir þínum heilögu englum, sem án afláts hlýða þér, heiðra þig og vegsama. En þar vèr Adams börn berum eptir oss brothættan líkama, sem síns uppheldis þarf við, meðan hann vera skal sálarinnar bústaður, ó! svo gæf oss þá það, sem þarf til að sedja dagliga nauðpurft vora, og lát oss vera ánægða með það, sem þú úthlutar oss, og ekki með hugsýki ala önn annars morguns. Æ! vèr erum syndugar skèpnur, Drottinn Guð! og höfum með óhlýðni vorri unnið til stórrar refsíngar af þér; æ! fyrirgefðu oss nú, vegna þíns Sonar Jesú þínu og dauða, allar vorar syndir móti þér! vèr viljum sýna vora þakklátsemi aptur á móti, með hlýðninni við þig, en einkum með því að fyrirgefna af hjarta öllum þeim, sem oss rángt til gjöra! En vèr erum, Herra! hær í heimi ótal freistíngum umkrýngdir, sem sumar lokka oss, sumar hræða til að rjúfa heit vor við þig; æ! gefðu oss krapta til að verjast þeim dyggiliga, svo að syndin, hvórrar verðlaun dauðinn er, verði af oss, fyrir trúna, yfirunnin. Nú þó vèr hær í lífi reyna hljótum þessar og aðrar þrengingar, til að æfa trú vora og hlýðni, unn oss þó loksins, af náð þinni,

frá þeim, og öllu sannkølluðu illu farsælliga að frelsast, fyrir sáluhjálpigan dauða! Heyr þessar vorar auðmjúku bænir, og lát þitt náðarríki blómgast hér á jörðu í oss, og oss í því; þar til brestur þig hvorki mátt nè vilja, og það sama mun verða þér til dýrðar og lofs eyflífliga! amen!

4ði S á l m u r.

Allsherjar Guð og Herra hár! himneski Faðir! dýrðar klár, ástverk sem hefir ótal gjörð, uppfyllir bæði himin og jörð!

Tignist þín speki, dýrð og dáð, dásemdar nafn og líknar-ráð; lúkist þér einum lofgjörð skær, lotníngr, tilbeiðsla, hlýðni kjær!

Láttú þíns ríkis lögin mild, laga vort hjarta' að þinni vild, svo brjótum ei af oss blessun þá, blíð sem þín gæðska vill oss tjá.

Láttú þinn vilja verða' á jörð, vikni til myktar hjörtun hörð! englanna sinni í oss ræt; engla svo hreppum kjörin mæt!

Herra! í dag oss brauði byt, blessun þín er oss víst einhlýt; hvað sem á morgun skyldi skè, skal þinni falið trúfesti!

Uppgæf oss vora synda sekt, sem í himininn gnæfir frekt; yðrar oss nú af innstu rót, athæfis viljum sýna bót!

Þóknist þér, Herra! að lýrta oss, hjálpa þá til að bera kross! fell oss ei þýngri freistíng á, enn forsjón þín sjer oss staðist fá.

Afbiðjum ei þitt ástar hrís, undir typtun því náð er vís; en öllu rættnefndu íllu frá, oss frelsi. Guð! þín tignin há!

Heyr, Faðir! vora blíða bón, bljúgir vèr mænum á þinn trón; ríkið og máttur þver ei þinn, þín er um eylífð vegsemdin.

B æ n i n.

Allsvaldandi Guð og Herra! þú dýrðarinnar eylífi Faðir! sem uppfyllir bæði himin og jörð, og sem á ótalfaldan hátt auðsýnt hefir á oss þinn fæðurligan kjærleika, á líkamliga og andliga vísu! Verði þitt guðdóms nafn, þín heilaga vera og eiginligleikar, einkum þín miskunsemi í Kristó, háleitliga lofuð og vegsæmuð. Þúalleinn ert alls lofs, allrar tilbeiðslu, og allrar elsku og hlýðni af oss makligur. Ó! láttú lögmal þíns náðarríkis laga vor hjertu til trúar og kjærleika, eptir sem þèr þóknast, svo vèr ekki ferum á mis við blessun þá, sem þú í þíuum Syni, Jesú Kristó, af náð þinni tilreiðt hefir! Láttu þinn heilaga vilja skè hèr á jörðu, sem er sá: að syndararnir umvendist frá myrkrunum til ljóssins, frá Satans valdi til þín. Innræt oss líkt sinnislág, sem þínir heilögu englar hafa, í því falið: að elska þig og lofa, hlýða þèr og þjóna af einlægu hjarta, svo vèr hluttakandi verðum sömu kjara og þeir, þegar þetta líf er á enda kljád, í þínu dýrðar ríki! Gef oss í dag og hvørn dag vort líkamligt uppheldi og bít

oss þinni fæðurligri blessun! hún einsæmúl nægir oss í öllum tilfellum! Vèr kvíðum því ekki morgundeginum, heldur felum vongóðir þinni guðdómligri trúfesti, öll vor eptirkomandi lífsins kjör til beztu umsorgunar! Ó! þú miskunsami, góð Faðir! fyrirgef oss í Jesú nafni vorar mörgu og þúngu syndir, sem vèr framið höfum leynt og ljóst, móti þínum heilögu boðorðum; gef oss að gjöra sanna yðrun fyrir þær, og færa síðan ávæxt af þeirri yðrun í betrun lifnaðarins með kjærleika, sáttfýsi og øðrum kristiligum dygðum! En viljir þú, Herra! typta oss með nokkrum krossi, æ! hjálpaðu oss þá til að bera hann rættiliga; og láttú engar freistíngar, hværki frá þèr nè øðrum, verða þýngri enn svo, að vèr fáum undir þeim risið, og þær yfirunnið! Vèr afbiðjum alls ekki þínar fæðurligu typtanir, því þær eru oss ómissandi, og hvørn þann son sem þú elskar, þann ágar þú; en frelsaðu oss frá öllu því, sem í sannleika kann íllt að kallast, sem helst er syndin með öllum hennar banvænu afleiðingum; æ! frelsaðu oss frá henni, þá erum vèr fullfrelsaðir! Bænheyr oss, ó Faðir! hèr um, sem nú, auðmjúkir líka sem krjúpum fyrir þínum tróni, með voru bænakvaki! Lát þitt ríki og mátt, sem engann enda tekur, auglýsa sig á þennan hátt vor á meðal; þá skulum vèr víðfrægja dýrð þína og lofgjörð meðal allra þinna útvaldra eylífliga! amen!

5ti S á l m u r.

Mildasti Faðir mannakyns, minnumst vèr glaðir nafnsins þíns, þú hvør á himnum hefir ráð, heiminum sýnir stærstu náð.

Miklist þitt nafn á meðal vor, miskunsemd þín og gæðska stór, haldist þitt orð í heiðri best, hlýðni trúar því auðsýnist!

Vondur þíns náðar veldis klár, verji þinn kóngstól síð og ár, fyrir óvina hættum her, hèr sem þitt ríki ásækir!

Vilji þinn dempi vilja vorn, vèr svo þín gjörumst hlýðin börn; eins í mótgángi' og meðlæti, möglunarlaus vor hlýðni sè!

Æfinnar meðan skundum skeið, Skapari trúur oss fæðslu greið, til' saðníngrar en ei sællíffis svo vèr dagliga njótum þess!

Yðrun vora þú sjálfur sèr, syndakvittunar leitum vèr, vegna þíns Sonar dreyra' og deyðs, Drottinn! minnstú þíns náðareiðs!

Vondra freistínga vèlum gègn, veit þú oss, Guð! að stríða megn, svo að vèr fáum sigri náð, síðan prísnum þitt hjálparráð!

Gyrndir holdsins oss ginna mjög, og gjálífið heims á margan veg; frá þessu illu' oss frelsa þú, fyrir þíns Sonar dýra trú!

Bænheyrslu, Drottinn! væntum vèr, veldi þitt svo útbreiðist hèr, þinn náðarmáttur megnar það, mjög sè þitt nafnið vegsamað!

B æ n i n.

❶! þú miskunsami Faðir allra Adams barna undir sólu! glaðirminnumst vèr þíns Föðurnafns, því það sýnir hvørs manneskjurnar mega afþèr vænta, þess nefniliga: að þó þú sèrt kóngur himnanna himna, viljir þú þó náðarsamliga líta niður til vor, aumra jarðarmaðka, ef vèr að eins, sem góð börn, leitum miskunar þinnar rèttiliga! Ó! að þitt nafn og náð, hvør að er svo óendanliga stór, vegsamist verðugliga vor á meðal, og að þitt heilaga orð, sem inniheldur bæði þín rèttilætis og náðarlæg, til vor þinna undirsáta, verði trúliga rækt og því sannarlig hlýðni sýnd, útaf trúnni á þitt nafn! Láttú þíns náðarveldis vönd og staf halda þinni andligu kóngstign við makt í heiminum og setja þínum óvinum skorður, sem þíns náðarríkis blómgun og blessun hindra vilja! Ó! að þinn vilji, sem fullkomliga heilagur og rættlátur er, undirleggi sèr vorn vilja, svo vèr gjörumst þínir hlýðnisfúsir undirsátar og börn, já, að vèr, svovel í meðlæti sem mótlæti, tökum viljugir uppá oss þitt hlýðnis ok, og möglum hvorki undan þínum boðorðum nè typtunum! Ámeðan vèr hrekjumst hær á jörðu, á vorri vegferðarreisu til eylífðarinnar, gæf oss fyrir líkama vorn nauðsynlegan reisukost, að eins svo mikinn, sem nægir til að viðhalda lífi voru, en ekki til að freista vor til sællífis og óhófs, því ella yrði það oss til skaða, sem annars að notum verða mætti fyrir líkama og sálu! Vèr

erum syndararfyrirþér, ó Drottinn! en hvört vèr erum sannyðrandi syndarar, það veitstú sjálfur best; en allir þeir af oss, sem sanna yðrungjum, leitum hjá þér fyrirgæfningar á misgjörðum vorum, já vèr leitum hennar í nafni þíns Sonar Jesú Krists, sem fyrir oss þíndist og dó, svo þú mættir oss miskunsamur vera, og að þinn náðar eiðstafur mætti á oss rætast, sem svarið hefir, að þú ei viljir syndugs manns dauða, heldur að hann snúi sér og lifi! En af því vèr, ó! Guð! eigum hér í stríði að standa móti mektugum óvinum, sem leitast við að fella oss í syndir og lesti, þá hjálpaðu oss, fyrir þinn heilaga Anda, móti þeim að stríða, svo vèr að lyktum sigurinn fáum, og þér eyklífliga sigurhrósandi fyrir hann þökkum! Þú veitst hvörjir vorra óvina skjæðastir eru, nefnilega: vort eigið hold og blóð, með sínum girndum og heimurinn með sínum glaumi og ginníngum; æ! frelsaðu oss þá, Drottinn! frá þessum hinum sömu, fyrir trúna á þinn Son, hvör freistaður var á allan hátt, sem vèr, þó án syndar! Vèr gjörum oss góða von um þína fæðurliga bænheyrslu, því hún þénar til að auka náðarríki þitt og veldi hér á jörðu; svo máttur þíns kjærleika mun auglýsa sig á oss, þínu guðdómlega nafni til lofs og dýrðar eyklífliga! amen!

6ti S á l m u r.

Alheimi Kóngur alvaldi! algæðsku Faðir trúfasti!

þú sem einn ræður himnahöll, heimsins bygging
þig prísar öll!

Lend öll fyllist af lofi þín, leggi þar sitt til
ændin mín, gæf oss þín kunning gægni blíð, gjör
oss þér hlýðna lífs um tíð!

Gæf að þegnskyldu greiðum þá, góðfúsir, sem
oss ber að tjá, Hátign þinni, vor Kóngur klár!
kóngríki þitt um eylíf stár!

Vilji þinn er vor helgan lreín, hann á oss
verði' í hverri grein, viljandi svo ei vinnum synd;
veit oss að bera þína mynd.

Drottinn! gæf oss vorn deilda verð, dagliga'
er þurfum hér á jörð! búksorg lát þú ei blekkja
oss, besta gæf rækjum sælu hnoss!

Í himininn syndgað hefum vèr, heilagi Kóng-
ur! fyrir þér; taktú oss aptur samt í sátt, til
samrar ydrunar gæf oss mátt!

Vísdom og krapta veit oss hér, viðsjáll því
bæði og máttkur er, óvinur sá oss svíkja vill.
syndanna fýsn og veröld íll!

Öllu frá, sem að andartjón, oss verkað gèt-
ur, heyr þá bón! frelsaðu' oss, ástar Faðir trúr!
farsælan gæf oss andlátsdúr!

Heyr, Faðir! vora hjartans raust, hátt er þitt
veldi' og endalaust, mátt þínum enginn móti stár;
miklist þín dýrð um eylíf ár!

B æ n i n.

❶! þú himins og jarðar alvaldi Guð og Kóngur,

þú algóði og cykfi, trúfasti hjartans Faðir! þú, sem alleinn ræður öllum heiminum, og hvörn að öll þín handaverk, á himni og jörðu, lofa og vegsama. Ó! að þitt nafn kunnugt yrði öllum heimsins inubyggjurum, svo allra þjóða túngur mættu lofa þig. Ó! hvørsu fúsir viljum vér fylla þann flokk, sem lofar þitt nafn, og tilbiður þig! Lát kunníngu þinna heilögu orða færa hjá oss og öðrum góðan ávext, og verka með oss lifandi trú, velgrundaða von, og hreinan kjærleika! Gef oss jafnan að minnast þess, að vér erum þínir undirsátar, þú hátignarfulli Konungur þeirra heilögu! og að oss ber að greiða þegnskyldu vora góðfús-
liga, því þar undir er blómagan þíns náðarríkis hér á jörðu komið, og fjöldi þíns dýrðarríkis hlutakenda á himnum! Þinn heilagi vilji, sem er vor helgan eptir lögmálinu og evangélíó, ó! að hann mætti svovel hjá oss sem á oss verða, í öllum hlutum! Lát oss aldrei viljandi, eður af ásettu, syndir drýgja, heldur ástunda að líkjast þínum heilögu englum í hlýðuninni við þig, svo þín mynd, hvörja vér í Adams falli mistum, mætti endurnýast í anda vors hugskots, og vér svo ganga fyrir þér í heilagleika og réttlæti. Ó Drottinn! gef oss dagliga vörn deildan verð, meðan lifa skulum hér á jörðinni; en varðveit oss frá ágirnd og búksorg, svo þessir skaplestir blindi oss ekki til eylífs danda; heldur að vér trúliga fylgja mættum þeirri blessuðu lífsreglu: að leita fyrst Guðs

rikis og hans rættlætis, vissrar vonar, að oss muni þá allt aunað líkamligt, eptir þörfum, tilleggjast. Himneski Guð og Faðir! vèr höfum syndgað, já þúugliga syndgað fyrir þínu augliti; æ! vegna þíns kjærleika til vor í þínum Syni Jesú Kristó, fyrir-gæf oss vorar syndir, og tak oss aptur í sátt við þig! Gæf oss að gæta gjört sanna yðrun fyrir syndir vorar, með lifandi trú á þíns Sonar`forþænustu; lát síðan yðruninni fylgja aflát vondra athafna, en trúnni ástundun góðra verka í kjærleikanum til þín og vors náúnga! En þarsem vèr hèr í heimi umsetnir erum af vorum sálar-óvinum, sem bæði eru margir og viðsjálir, nefniliga: Djöfullinn með hér sinna freistínga, heimurinn með grúa sinna hneislana, og holdið með fjöldavondra girnda; gæf oss því, Faðir! vísdóm, vilja og megu móti þessum óaldarflokki að berjast, og unn oss loksins sigurinn að hreppa! Já, yfirhöfuð, frelsaðú oss frá öllu því, sem oss að sálartjóni orðið gætur, því það eina kollum vèr íllt, og ei annað; og gæf oss síðan, að stríðinu fullenduðu, sáluljálpligan viðskilnað frá heimi þessum, svo dauðinn verði oss að ábata! Ó! heyrðu nú, himneski Faðir! þetta vort hjartanliga bænarkvak til þín; þú ert vor kóngur, en vèr erum þínir vesælir undirsátar; þig brestur hvørki mátt nè vísdóm til að hjálpa oss, og vèr skulum síðan að eylífu dýrka þig og þakka þér fyrir bænheyrsluna! amen!

7undi S á l m u r.

Guð Faðir, Son og Andi einn, englanna kóngur máttar hreinn, himininn hvørs að hástöll er, heim-
ar gjörvallir lúta þér!

Þitt orð og sannhelg sakrament, sem oss fá náðarkrapta lènt, haldist, með trúnni, hjá oss við, heiðran og guðligt lífernið!

Í oss þitt ríki eflist hér, undir vort hjarta leggi sèr, svo þú drottinir þar inni einn, ekki það hindri kraptur neinn!

Unn oss að hafa engla lund, í því að reyn-
ast hverja stund, hlýðugir þínum vilja vel, verk-
aðu hjá oss auðmjúkt þel!

Nægir oss, Herra! náðin þín, náðþurftugum
sem aldrei dvín, saðning dagliga' og svølun tjá;
syndum og læstum snú oss frá!

Í Jesú nafni vèr biðjum best, brotin ótal oss
forlátist; lífernissetrun lofum senn, líknargjarnir
við aðra menn!

Freistingar ótal holds og heims, hindra' oss frá
notum dýrðar seims, aðstoð þeim mót oss oflga
tjá, einkum í dauða vert oss hjá!

Öllu því, sem oss ásækir, illu' og skaðligu,
í heimi hér, leystu oss frá, nær lífið dvín, leið
oss í himnavist til þín!

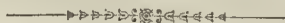
Heyr og bænheyr oss, Herra vor! hvørs að
er ríki' og maktin stór; á þinni dýrð er aldrei
hlè, amen! seig, Drottinn! það skal skè!

B æ n i n.

① þú þríeini Guð! Faðir, Sonur og heilagur Andi! engla og manna eylífi Kóngur! þú, hvørs hástóll að himininn er, en jörðin skör þinna fóta! allir þeir þúsund heimar, sem þú skapað hefir, vegsami þig, hvör ein skèpna í hvörjum heimi, og hvör ein tegund í hvørri skèpnu! þitt háverðuga orð og sakrament, í hvörjum heilagleiki og dýrð þíns nafns oss boðað verður, þessi blessuðu náðarmeðel, sem ekki ein asta sýna oss mátann gott að gjöra, heldur miðla oss líka kræptum þartil, gæf að þau viðhaldist hjá oss hrein og ómeinguð, svo að trúin, kjærleikurinn og guðligt líferni megí þaraf spretta! þá verðum vèr rièttir undirsátar þíns náðarríkis, og hjarta vort þitt musteri, í hvörju enginn mun þá drottna nè dýrkast, nema þú alleinn, þá mun vor skynsemi upplýsast af þínu ljósi, vor vilji helgast af þínum anda, og vorar tilhneigíngar lagast eptir þínum boðorðum. Ó Drottinn! útrek alla þá, sem þetta þitt musteri saurga vilja, og grundvalla þinn helgidóm í allra kristinna hjörtum! Æ! þó vèr syndugir sèum, unu oss að engla lunderni mætti æ meir og meir hjá oss uppkoma, sem í því falid er, að vor vilji lagist æ betur eptir þínum vilja, svo vèr offrum þèr fúsri hlýðni, lofgjörð og þakk-læti, í auðmýktinni. Ó! verkaðu, Drottinn! þetta hugarfar með oss, og lát það verða hjá oss þess rótfastara, sem vèr lengur æfumst í skóla trúarinnar, hèr í lífi! Oss nægir að sonnu, ó Faðir!

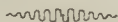
náð þín við sálir vorar, enda bregðst hún heldur aldrei neinum, sem hennar í trúnni, voninni og bæninni leita; en af því þú sett hefir vorum ódaudligu sálum til bústaðar um hríð eitt brothætti hreysi, sem er vor líkami, þá biðjum vèr þig auðmjúkliga, ogsvo að gæfa þau ómissanligustu með-
 el til hans viðmaktheldis, sem eru: fæði og klæði, en þó með þvílíkum skamti, sem þú sèr oss hentast vera; en umfram allt, fríaðu þó sálir vorar frá syndinni, því nær hún er í burtu, hljóta allir aðrir hlutir að verða oss að góðu! Já, miskun-sami Faðir! vèr ítrekum þessa vora bæn til þín: Fyrirgef oss vorar syndir og öll brot á móti þèr. fyrirgef oss þær, vegna þíns Sonar Jesú forþèn-
 ustu og fyrirbónar! Vèr heitum þèr aptur á móti. svo sem til lítils þakklætismerkis fyrir náð þína, vorri lífernissetrun, og lofum að sýna hana í breytui vorri við náúngann, einkum vora óvini og óvild-armenn, með að fyrirgefna þeim, og elska þá, ept-
 ir þínu dæmi og bði! Æ! hjálpaðu oss móti Audskotans, heimsins og holdsins freistíngum, sem hindra vilja oss frá að ná eylífu lífi; íklæð oss krapti af hæðum, til að mótstanda þeim, og yfirvinna þær! og þegar vor síðasti óvinur, dauðinn, að oss fer, gjør hann þá orkulausann móti oss, fyrir kragt Jesú dauða, sem sigrað hefir synd og deyd, sjálfann djöful og vítisneyð! Já, frelsaðu oss frá öllusamkølluðu íllu, sem oss í heimi þess-
 um ásækir, hvørs einasta rót að syndin er; og

láttú, góði Faðir! sáluhjálpigan dauða á öllu voru stríði farsælau enda gjöra; svo vèr, eptir dauðann, komumst til þíns himneska ríkis, hvaðan öll synd og sorg eylíslega er útrýmd, en rættlæti og fegnudur standa mun í fullum blóma! Heyr oss nú og bænheyr, himneski Faðir og Kóngur! Hvørs ríki er rættlæti, friður og fegnudur í heilögum Anda, hvørs máttur sýnir sigi frelsi syndaranna, fyrir trúna á Jesúm; og hvørs dýrð framskín í auglýsingu þíns rættlætis og miskunar, við allar þínar skynjandi skèpnur, en einkum við oss Adams niðja. Innsigla nú bænir vorar með þínu náðar-amen, og sig til vor: verði yður, sem þèr viljið! Amen! í Jesú nafni, Amen!

Þriðji Flokkur.

Sálmar og Bænir til sama augnamiðs.

1ti S á l m u r.

Lagið: Kjær Jesú Kristi, kom þú nú o. s. frv.

Lífs og ljóss Faðir! lof og dýrð sè þèr, sem gafst, að gláðir, gætum lifað hèr; fyrir Son þinn sæla, sendann oss á láð, er veitti von indæla, að verða í þinni náð; þartil stoðar orð þitt oss, í því skóðum dýrðarhnoss, og friðar boða fyrir hans kross, er fyllir trúar dáð!

Dag þennan, Drottinn! sem dregst að næturtíð, einn ástarvottinn, enn þá sendir lýð, fyrir kunning fríða, er festa skyldi rót, að þú allra lýða, eudur-girntist bót, svo eptir mæðu eignist frið, og allra gjæða sælgjætið; æ! þá ræðu vakni við, í veröld yðran skjót!

Ó Jesú! á þig, einann set eg traust, syndmæddann sjá mig, sem að þína raust, heyra girnist hýra; hjálpaðu aumum mér! lát þitt ljósið dýra, lýsa í myrkrum hér! svo eg fceiginn sælu þá, sem eg þreyi himnum á, hreppa megí, og hana fá, nær heiminn kveðja fer.

B æ n i n.

Svo er þá þessi blessaði dagur á enda, himneski Faðir! sem þú létst, af náð þinni, uppreнна yfir oss í morgun. Margar blessanir hefir þú að sonnu oss á honum veittar, en samt hina dýrmætustu þá, að þú hefir unnt oss að heyra þitt heilaga orð, í hvørju þú hefir látið boða oss þinn fríðar sáttmála, fyrir Jesúm Kristum. Þú hefir, einsog ótalsinnum áður, látið segja oss: að ef vèr gjörum sanna yðrun fyrir syndir vorar, með lifandi trú að oss tökum þíns Sonar Jesú forþenustu, og síðan af alúð kappkostum að betra vorn lifnað, leynt og ljóst, fyrir þèr, þá viljir þú fyrirgefa oss allar vorar misgjörðir, og ekki einasta aldrei straffa oss fyrir þær, heldur gjöra oss svo farsæla í eylífríðinni, einsog vèr hefðum alla vora

æfídaga framgeingið í einskjærum heilagleika og rættlæti. Æ! nú biðjum vèr þig, góði Faðir! um aðstoð þíns heilaga anda til þess, að vèr, uppfrá þessari stundu, gætum tekið svo þessum þínum friðarkostum, að vèr mættum blessun þá, er þeim fylgir, eyllífliga úr bítum bera. Veit oss með nýbyrjaðri viku nýan lífnað að byrja, og svo framhalda honum, svo margar eður fáar vikur, sem þú villt láta oss í þessum heimi lifa. Hjálpa oss nú að gánga til sængur með þeim fasta ásetningi, dagliga uppfrá þessu að kappkosta, að varðveita dóma þíns rættlætis með heilögu hugarfari og hegðun; svo vèr loksins tekið gætum á móti dauða vorum, fullvissir um þína náð, í Jesú Kristó þínum Syni, og svo hluttakandi orðið, eptir dauðann, eyllífrar sælu á himnum, ásamt öllum þínum sigrihrósandi útvöldum. Bænheyr oss hær um, himneski Faðir! vegna þíns kærleika til vor í Kristó, fyrir samverkandi náð heilags Anda! amen!

Vers. Svo vèr til sængur, sælir gaungum fljótt, Guðs verndar vængur, veiti oss ró í nótt, ljós náðar lífi, í læstum hjartans rann, ef að oss yfir, æða dauðinn kann; verður öllu óhætt þá, engin spjöll Guðs heitum á; í friðarhæll vèr fáum sjá, Frelsarann Guð og mann.

2ar S á l m u r.

Lagið: Á Guð alleina, eg o. s. frv.

Dags ljósið dvínar, Drottinn Guð! sjá minn hag;

minnst ekki' á mínar, misgjörðir liðinn dag! frels mig af föllum, fús þeirra' eg yðrast vil; gleym mínum göllum, Guð! þig eg einkis dyl, og þeim sökktu öllum, í þinn miskunarhyl!

Heyr alla, Herra! er hrópa til þín af rót, lát þrautir þverra, þeirra, og vinn þeim bót, synd-anna sárin, svíða nú þeirra lund; tel úthellt tárin, trúar þeim gæfðu stund; um eylíf árin, auktú þeim sælu-mund!

Gleð þig í Guði, grátandi, sála mín! full af fegnuði, fyrir Guðs Sonar þín, sem þínum synd-um, sjálfur uppá sig hlóð; mærg oss mannkyn-um, miskunin þaraf stóð, frið svo vèr findum, fyrir hans dýrmætt blóð

B æ n i n.

❶ Drottinn! mikil er þín miskunsemi, sem dagliga viðheldur oss og verndar; þú ert samur og jafn í þinni náð, að eylífu! aldrei lætur þú af að gjöra oss til góða, þótt vèr látum seint af að móðga þig með syndum vorum. En þar þú sett hefir yðrun þeim syndugu, þá biðjum vèr þig, í þíns Sonar Jesú nafni: fyrirgefðu oss vorar syndir, og tilreikna oss ekki vorar yfirtroðslur; því nær þú hefir fyrirgefið oss þær, og tekið oss til náðar, þá erum vèr óhræddir um oss fyrir öllum vorum óvinum. Hværki sú drepsóttin, sem í myrkrunum lædist, nè hin, sem um miðdegid fordjarfar, kann oss þá að skaða. Vor svefn og vaka, vor hvíld

og erfiði, sorg og gleði, verður oss þá til bestu blessunar; já, lífið og dauðinn er oss þá jafnkjært, og velkomið. Vèr felum oss nú alla, Drottinn! á þitt náðar vald; gjörðu því við oss hvað gott er, fyrir þínu heilaga augliti! Ef þú villt lofa oss að lifa, gef oss þá að lifa til þinnar dýrðar; en viljir þú láta oss deya, æ! lát oss þá deya í þinni náð og vináttu! þíns Sonar Jesú Kristí blóð hreinsi oss af öllum vorum syndum! Svo viljum vèr þá réttlættir prísar þig hér í þínu náðarríki, en dýrðligir gjörðir annarsheims sýngja þér lofgjörð, með öllum þínum útvöldum, eyflífliga! amen!

Vers. Þar dagur þessi, þrotinn nú reynist lýð, biðjum að blessi, byrjaða nætur tíð, Guðs gæðskan fróma, og gefi væðar hnoss, láti sin ljóma, lýsa náðar oss, en hels hepti dóma, hann sem deyði' á kross!

3ji S á l m u r.

Lagið: Ó vèr syndum setnir, o. s. frv.

Dagur er enn á enda, aðkomin nætur stand; vyrðst þú oss værd að senda, vor Guð! og sætann blund; það skæður, þú ef leiðir, þinn anda hjörtun í, trúar líf sem tilreiðir, og tendrar elsku á ný; svo verður samvitskan, södd af frið, er ávanu, Jesús, nær bar vort bann.

Hans minning blessuð blífi, blessuð um eyflífs sè! sínu hann sviptist lífi, svo hann oss frelsi í tð, frá lög máls lèti banni, er lá yfir allri þjóð, en

hefir hvörjum manni, himins afrekað sjóð, sem el-
ur sauna trú, á Son Guðs, í heimi nú, uppgæfast
ei má sú!

Uppvek hjá øllum trúna, á þig, minn Jesú
kjær! svo hreppum blessun búna, best sem oss
styrkta fær, þegar hels þruma dynur, á þetta vort
lasna hold, svo hreysið sálar hrynur, og hlýtur
að verða að mold; beri þá blak af oss, þinn benja
raudur foss, kvalning og dauði á kross.

Æ æ n i n.

Um hvørsu innilegar þakkir erum vèr nú, ó Guð!
skyldugir gæðsku þinni, fyrir oss í dag, sem endr-
arnær, auðsýnda náð, vernd og varðveitslu; ó! að
vèr gætum goldið þèr þær, svosem oss ber, og
með auðmjúkum, en þó þakklátum anda viður-
kennnt: „minni erum vèr, Drottinn! miskunsemi
þinni, sem þú hefir auðsýnt oss, þrælum þínum!“
já þúsundsinnum minni, þegar vèr hugleiðum vorn
stóra óverðugleika að njóta miskunar þinnar; vorn,
segi eg, sem enn í dag, einsog alla vora daga,
høfum þín heilegu boðorð brotið, með hugrenn-
ingum, orðum og verkum. Æ! þessvegna vogum
vèr nú ekki, að frambera fyrir þig þakklætisfórn
fyrir velgjörðir þínar, nema vèr høfum áður feng-
ið fórnaraltarið, sem ætti að vera hjarta vort,
hreinsað með yðraninni og rjóðrað með Jesú blóði
fyrir trúna. Þarfyrr biðjum vèr þig, himneski
Faðir! fyrirgæf þú oss syndir vorar og íllgjörðir,

bæði þessa dags, og allra vorra liðinna lífsstunda!
 Fyrirgef oss þær, fyrir þíns Sonar Jesú blóðs og
 dauða skuld, og láttú þær ekki fylgja oss fram á
 komandi nóttu; svo hvört vèr lifum eða deyum,
 að þín náð og hans réttlæti sè vor eigindómur.
 Varðveit oss síðan á komandi nóttu, frá öllum
 vöðum og allri ólukku; og leyf oss á komanda morgni,
 sè það ekki vilja þínum móti, að líta aptur dags-
 ins ljós, til að losa þig og vegsama; og síðan í
 þínum ótta framvegis að lifa, allt til æfiloka, og
 loksins sáluhjálpliga að deya! amen!

Vers. Oss þínum faðmi felum, Frelsari!
 þessa nótt, varnaðú Satans vèlum, svo verði' oss
 í svefni rótt! unn oss svo upp að rísa, aptur að
 morgni dags, og þína ást að prísu, sem unnti oss
 væðarhags; loksins við dauðans dúr, þá dymmir
 að heljar skúr, vertú vor verndar múr!

4ði S á l m u r.

Lagið: Stríðsmenn þá höfðu krossfest Krist, o. s. frv.

Nú sýgur, Drottinn! nóttu að, nálægjast myrkur
 svört, samt bregðst ei mildi þín við það, þú, Sólin
 náðar björt! skín þú oss öllum strax í stað, svo
 stillist sorgin ört! heyrðú nú hvørs þitt barnið
 það, bjóð þú það verði gjört!

Myrkurinn eru lík sem ljós, lifandi Guð! hjá
 þèr, aldrei sèlnar þín elsku rós, ef trú ei bregðst
 hjá mèr, það er vor stærsta heill og hrós, að hafa

þig æ með sèr, sál mín þann gèfna kostinn kjós,
Kristur sem øllum tær.

Flýum þá, Guð! í faðminn þinn, í Frelsar-
ans Jesú trú; taktú oss, Faðir! fús þar inn, fest-
ing er óhult sú, ástar á dýrann eiðstafinn, æ minnstú,
Drottinn! nú, brodd ef að danðinn brýnir sinn,
brjót hann í sundur þú!

B æ n i n.

Ennþá höfum vèr í dag, himneski Faðir! reynt
ný merki miskunar þinnar, þar þú hefir oss, allt
til þessarar kvældstundar lifandi og heilbrigðum á
líkamanum viðhaldið, og þaraðauki gèfið oss þín
dýrmætu náðar meðæl, til að viðhalda andligu lífi
og heilbrygði sálna vorra. Lofaður og vegsam-
aður sèrtú þá, fyrir alla þína náð og miskunsemi,
oss óverðugum þrælum þínum í tæ látna, allar
vorar liðnar lífsstundir! Æ! haldtú, góði Faðir!
þeirri sömu enn nú fram við oss, bæði á komandi
nóttu og alla vora eptirfylgjandi æfidaga! Vèr
höfum ei til annara að flýa, enn til þín, því þú
ert alleinn sá, sem oss kannt að hjálpa. Anglís
þessvegna á oss mátt náðar þinnar, ekki einúng-
is í því, að gèfa oss þetta líkamliga líf, og það,
sem því tilheyrir, heldur enn miklu framar, með
að veita vorum sálum allar blessanir og gæði þess
andliga lífs, í þínum elskuliga syni Jesú, og með
því að viðhalda oss stöðngum, í sameiningu trú-
arinnar með honum, allt til dauðans. Ó! gèf oss

nú á þessu kvældi svo útaf að sofna, að vèr áð-
ur sæum, fyrir þinn anda, vissir gjörðir um náð
þína og vináttu; svo hvört sem þessi nótt ætti að
verða vor síðasta, eður ekki, að vèr glaðir og far-
sælir fáum morgundaginn að sjá, hvört heldur í
þessum eður öðrum heim. Ó Drottinn! vèr treyst-
um þinni gæðsku, því hún er óendanlig og óum-
breytanlig, sem sjálfur þú! Láttú oss njóta þíns
Sonar Jesú meðalgaungu! uppá hans fyrirbón og
forþænustu reiðum vèr oss í trúnni; bænheyr oss
fyrir hans sakir! amen!

Vers. Komi þá svefninn sæll í rann, sem
þarf við líkams kær, Guð oss blessi til heilla
hann, svo hressist kraptarnir! en ef að dauðinn
ogsvo kann, uppá oss falla hær, óvægur skaðar
engan þann, er, Jesú! treystir þær!

5ti S á l m u r.

Lagið: Jesús Kristur að Jórdan kom, o. s frv.

Til þín, ó Jesú! augu vor, upphefjum þessu sinni,
híngað til lífsins hafa spor, í hag greiðst, af misk-
un þinni. Biðjum af hjarta börn þín klökk, að
burtu rýmir því verra, þar komin er nætur dymma
dökk, en dagurinn tekur að þverra: æ! vertú hjá
oss, Herra!

Við Emaus forðum þú sem þá, þángað gengu,
bænheyrðir, og virðtist í náð þeim vera hjá, verk-
andi friðar eyrðir; eins vora hjartans heyrðu bón,
hjá oss í nótt að búa, þaraf kjætist vor sálar sjón,

en sorgirnar burtu snúa, trygð þinni megum trúa.

Þó að oss straffir þrjótka fyrst, það er oss mjög til góða, auðmýktar þar við æfist list, yðrunar tár að bjóða; hugga oss síðan, Herra! best, með hógvæðdar orði sínu; mundu til þess, að mæddur grætst, margopt í lífi þínu, þó helzt í þinni þínu!

B æ n i n.

Lof og þakklæti sè þér, eylífi Faðir! fyrir alla þína náð oss veitta, allar vorar lífsstundir, bæði í tilliti til líkamlegra og andlegra efna, einkanliga á þessum næstaflíðna degi. Hvör dagurinn segir það öðrum, og hvör nóttin annari, já, hvör stundin og hvört augnablikið öðru, hvorsu þú, ó Drottinn! lætur þína miskun oss í të, svo óþakklátir og óverðugir, sem vèr þó hennar erum. Æ! það ángrar oss, að vèr svo lítt hófum kannast við gæðsku þína hingað til, og enn síður nýtt oss þau meðöl, tækifæri og krapta til þess góða, sem hún oss í të látið hefir, svo fullur réttur til væri, þó þú værir þreyttur orðinn á, oss miskunsamur að vera. En þú ert Guð, og ekki maður; þú hefir sjálfur lýst sjálfum þér svo, að þú sèrt miskunsamur, líknarfullur og trúr, og fús til að fyrirgèfa misgjörðirnar öllum þeim, sem af hjarta yðrast þeirra. Æ! vèr flýum þessvegna til þinnar grunnlausu miskunar, sem þinn Sonur, Jesús Kristur, hefir opnað oss aðgáng til; vèr flýum til hennar, og biðjum auðmjúkliga: Fyrirgèf

oss, í Jesú nafni, allar vorar syndir móti þér, allt vanþakklæti þinna velgjörninga, alla misbrúkun þinna náðarmeðala, alla forsómun gæfinna krapta og tækifæris til hins góða. Já, bæt því nú ofaná allar þínar undangengnar velgjörðir, að unna oss enn nú framvegis þinnar náðar og náðarverkana í vorri sálu til helgunar og sáluhjálp; og sérílagi á eptirkomandi nóttu, láttú, Drottinn! þína hönd vera yfir oss, til hlífðar og varatektar fyrir öllu vondu; já, snú þínu blíða augliti til vor, og vertú oss öllum náðugur og miskunsamur, fyrir þíns Sonar, Jesú Kristí, forþænustu sakir! amen!

Vers. Er það vor allra ósk og trú: að þú, vor Jesú kjæri! sèrt hér í vorum selskap nú, svoddan von gleði nærir; á dyr vors hjarta dreyra þinn, drjúpa lát oss til besta, svo vondir þáningar engir inn, orki sig þar að festa; blessan þá lát ei bresta!

6ti S á l m u r.

Lagið: Helðrum vèr Guð af hug og sál, o. s. frv.

Þessa dags, Guð! er þrotin tíð, þannig lyktar vor æfi um síð, undirbú oss til endadags, enginn veit nema' hann komi strax, kveik í oss yðrun, tendra trú, tállausa betrun verka nú, umvendun því að æðinn er sú.

Umvendunarlaust enginn mann, til eylífrar sælu komast vann, þinn Sonur kènnði' oss þennan veg, þó hanu að feta lund sè treg; æ, Guð!

láttú því anda þinn, auðsýna þar í kraptinn sinn, að ræti oss öllum yðrun inn.

Son þinn fyrst gafstú öllum oss, og læzt hann sökum vor deya á kross, gæf þú oss anda einnig þinn, annars nægir ei skeinkur hinn, er leiði oss rétta lífsins slóð, loks svo að hreppum afdrif góð, fyrir þíns Sonar blessað blóð!

B æ n i n.

Lofaður og vegsamadur sèrtú, eylífi miskunsemdanna Faðir! fyrir það þú á umliðnum degi, einsog alla vora umliðna æfisdaga og ár, hefir unnt oss alls þess góða, sem þú hefir oss sann-nauðsynligt sjeð til lífs og sálar heilla. Þú hefir gæfið oss forsgunar-meðel fyrir vörn líkama, og frelsis-meðel fyrir vora sálu, svo vèr bæði með líkama og sálar kröptum mættum þjóna þèr, sem ert Drottinn vor Faðir og Frelsari. En með hvílíkri varmennsku höfum vèr goldið gjæðsku þína? Líkamans limu höfum vèr læð ránglætinu til verkfæra, en sálir vorar syndugum girndum til íbúðar. Æl fyrirgèfðu oss það, Faðir allrar mildi! og lát oss ekki uppskèra maklig laun athafna vorra, hvørki á þessari nóttu nè endrarnær! Hvört skulum vèr annað flýa enn til þín, sem lofað hefir yðrandi syndurum náðarfullri viðtøku! Tak því á móti oss í þíns elskuliga Sonar Jesú nafni, og fyrirgèf oss allar vorar líkams og sálar syndir, fyrir sakir allra þeirra bitru kvala, er hann saklaus

leið, á líkama sínum og sálu; já láttú hans blessaða blóð hreinsa sálir vorar og samvitskur, af öllum syndanna saurugleika. Svo viljum vèr þá, þeirri blóðugu ádreifingu fágáðir, nú í kvöld, leggjast útaf til svefns, í þínum miskunarfaðmi, himneski Faðir! í hverjum vèr óskum oss að mega sofna þeim síðasta dauðans dúr, til að vakna upp aptur forkláraðir í þínu dýrðarríki! Veit oss það, af þinni náð, fyrir Jesú Kristí skuld! amen!

Vers. Svo viljum gánga sængur í, sættir við þig, ó Guð! á ný, óhultir fyrir allri neyð, eins þó að hlytum kannu deyð; vak þú, minn Jesú! yfir oss, oss er þá búið sælu hnoss, hnoss, er á þínum keyptir kross!

7undi S á l m u r,

Lagið: Um dauðann gæf þú, Drottinn! mér, o. s. frv.

Svo er þá vika enduð enn, ein fyrir gæðsku þína; Ó! þú Guðdómsins einfng þrenn! yfir oss lètstú skína, andlitis ljómann æðsta þinn, er hann þín stóra miskunin, sem við oss gjørðir sýna.

Af Syninum þetta ljómar ljós, sem leiptrar í orði þínu, sú er hin stærsta heill og hrós, í hjarta það geyma sínu, vísar það oss á veginn lífs, en varnar myrkrum andarkífs, Frelsarans fyrir þínu.

Þúsund margir við þetta ljós, þræðt hafa veg til hæða, sem að nú fremja sigurhrós, sitt eptir stríðið skæða; aðrir þess glansa gánga í, gegnum myrkurin skaðafri, lètt er þeim lífsins mæða.

Æ! svo lengi oss ætlast skal, eptir ráðstöfun þinni í búa þessum cymda dal, ond vor þeim ljóma sinni! svo að á dauðans dymmri stund, dýrð þess forklári síðsta blund, en bezt í cylíðinni!

B æ n i n.

Ó! að vèr gætum nú, heilagi Faðir! þakkað þèr, sem makligt er, alla þína miskun og mildirðkar velgjörðir, er þú, á umliðnum degi, alla þessa nú útenduðu viku, já, øll vor aflifuð æfiár, af einskjærr náð þinni auðsýnt hefir og í tæ látið! Ó! að hjörtu vor væru til þess þakklætis tilreidd og hæflig, gjörð, af helgandi krapti þíns anda, þá hefðum vèr þess fullvissara traust, að vænta hins sama framhalds gjæðsku þinnar, við oss, eptirá, sem hínagæðtil. Æ! hreinsa þessvegna, góði Faðir! hjörtu vor fyrir lifandi trú á þíns Sonar nafn! Fyrirgæf, fyrirgæf oss allar vorar syndir, fyrir sakir hans blóðugu fornfæringar á krossins altari, og kasta þeim í hafs djúp þinnar grunnlausu miskunar, svo minning þeirra ekki uppkomi að cylífu! Því nær þú hefir þær frá oss tekið, og rættlætt oss aptur fyrir trúna á hans blóð, þá erum vèr hæfeligir .orðnir til allra góðra verka, til að lofa þig og vegsama, þakka þèr og þjóna, hlýða þèr og eptirfylgja, alla vora lífdaga. Svo minnumst vèr þá með þakklæti og lofgjörð þinna umliðinna velgjörða, og hlökkum til, með von og trausti, að njóta þeirra sömu framvegis. Vèr endum þá glaðir

dag þennan og þessa viku, því vèr vitum, að þín náð og trúfesti tekur samt engan enda yfir oss, heldur varir eyflífliga. Já, vèr erum þess glaðari, sem vèr vitum að meir fækka vorir hèvistar dagar og vikur í heimi þessum, þar vèr nálægjumst því framar dagsbrún þeirrar sælufullu eyflíðar. Æ! gæf oss svo með lifandi trú, vöku og bæn, að búa oss undir vort síðasta æfíkvöld, að vèr uppvakna mættum, eptir þinni mynd, að morgni þess eyflífa dýrðar Sabbats, og í hádegis ljóma þeirrar himnesku Jerúsalem, ásamt öllum þínum útvöldum, sjá þig og skóða, vor Guð og vor Frelsari! frá augliti til auglitis, eyflífliga! Veit oss það, fyrir sakir þinnar elsku til vor, í þínum Syni, Jesú Kristó, vorum herra! amen!

Vers. Þú Jesú, sem í þinni gróf, á þessum hvíldist degi, en uppreist að morgni utan tóf, unn oss að sál vor megi, á morgun upprísa einsog þú, til andligs lífs í sannri trú! æ! lát það bregðast eigi!

Viku - Sálmar,

allir með alþekktu, líku lagi.

1ti, á Sunnudags Kvöld.

Sólar dag, sál' í hag, sannhelg Guðdóms þrenning! menta læzt, lýðinn best, lífs með ræðu kunning; veit þitt orð, víðt um storð, verki lasta grenning, og manndygða menning!

Ekkert hnoss, annað oss, ætti að vera kjærra, enn miskun þín, skjært er skín, skýum lægra og herra; æ! henni þá, unn oss ná, ekkert girnum stærra, nè blessunar bærra!

Styrk oss hér, þjóna þér, og þínum boðum hlýða, af hjartans rót, hvað sem mót, heillum nálr stríða; svo vor dygd, sè vel byggð, á Sonar kjarleik blíða, er trú fæðir fríða!

Vort er líf, veikt, en kílf, í veröld nóg að teyna; send oss því, ánauð í, aðstoð náðar beina; þó ávalt, umfram allt, ást og trúna hreina, lát sér ei leyna!

Jesú blóð, blessi þjóð, burtu syndir mái, hefnd-

ar glóð, hels frá slóð, hværgi til vor náí! opní
sjóð, gjæðskan góð, Guðs, (sem eptir þráí), frið
svo hvær fáí!

2ar, á Mánudags Kvöld.

Dagsljósið dvínar, Drottinn! í þínar, sál hendur
seljum, sæla þá oss teljum, af umsjón þinni, ef
hín oss hlynnir, líf þartil linnir.

Þakklætið þýða, þitt fyrir blíða, ástríki' ótalda,
oss ber að gjalda; Guð! þú oss gladdir, gjæfu
tilkvaddir, sál og líf saddir!

Allt frá þér einum, ofan koma reynum, gott,
sem oss gleður, gjæðum lífsins meður; ei gjörist
grunnur, af gnótt sælu kunnur, þinn blessunar,
brunnur!

Vèr þó ei verðir, velgjörða mergðir, þínar að
þyggja, þig sem náum styggja, sèum, samt væn-
um, sárt til þín mænum, bljúgum með bænum!

Sonar þíns sakir, sjáðú vort kvakið; brot vor
hann bætti, blessaður við þig sætti, hóp þinna
sauda, með sínu blóði rauða, og dýrmæta danda!

3ðji, á Þriðjudags Kvöld.

Dagur horfinn einn er, æfistunda minna, sèrlhvör
annar svo þver, sem þeir umliðinna; veittú Drott-
inn minn mèr, miskunsemd að finna, uns lífsstund-
ir linna!

Forsjón ræður fæst þín, fyrir vorum høgum;
metur endamærk sín, mæðu og rauna-slögum;

gjörvöll lukka, Guð! mín, gengur að þínum lög-
um, á öllum æfðögum.

Eins til þakka eg tek, ógun og huggun frá
þér; veit eg mín er sál sek, sem þarf vægðar hjá
þér; heimur ef við lund læk, lítt varð traustið á
þér, meðkenna' eg má þér.

Fyrtíngæfðu mín mærg, misverk, Drottinn góði!
þó þau sèu allærg, augljós, sem í hljóði, sendtu
minni sál bjærg, svo hún fyrrið móði, í Krists
krapta blóði!

Er mér þá óhætt, eins í vöku' og blundi, geng
eg þá og sef sætt, sáttum þínum undir; allt verð-
ur bæl bætt, við búnað lífsins stundir, á Guðs
friðar fundi!

4ði, á Miðvikudags Kvöld.

Geng eg nú, Guð minn! greiðt að hvíldarbóli,
um mig bú, eittsinn, enn í þínu skjóli; von mín
sú, vel finn, víst er ei á hjóli; skal hún minnskóli!

Skóli sá, skal mig, til skyldu trúar lvetja, að
eg á, einn þig, eigi traust að setja, og þar frá,
aumlig, engin kjör að letja, er ná hér ínetja!

Er þín trygð, eins skír, oss þó typta hljóti;
en engin lygð, er dýr, oss þín loforð brjóti; vor
er dygð, víst rír, ef veröld hlær á móti, náðar
þó njóti.

Oss í nótt, svæf sætt, sjálfur Guð! vèr biðj-
um; gjörðu skjótt, bæl bætt, búið Adams niðjum;

verður rótt, gèð grætt, gráts í dalnum miðjum,
umbót ef iðjum!

Fyrir þinn, Son, er sinn, seldi dreira' úr æð-
um, leið oss inn, loks í hinn, lífsins sal á hæð-
um, eynda gryn, ólög stinn, með öllum lífsins
mæðum, en gleð dýrðar gjæðum!

5ti, á Fimmtudags Kvæld.

Kvælds er komin stundin, kallar þorfin blundinn,
hvíldar leitar lundin, við lífs andstreymi bundin;
ó Jesú! þín undin, auki trúar mundinn, svo hrygd
sè burtu hrundin!

Mörg er manns ástríða, er megnun þvínagar
kvíða; gott er að lifa og líða, og lífs á himnum
bíða; þá mun sælan þýða, þeirra kjörin þrýða,
hèr sem trúá' og hlýða!

Gæf oss, herra góði! gleði, úr þínum sjóði, ei
svo hæl ofbjóði, nè bannist friðar gróði, hrittu hrygða
móði, hreinsa oss þínu blóði, því frelsunar flóði!

Mildi Kóngur manna! meinin græð syndanna;
lát oss kvittun kanna, svs kjæti hreppum sanna;
ef dauða ber ei banna, að brjóta fjærið granna,
leið oss lífs í ranna!

Vík burt öllum vanda, og vèlum sálarfjanda,
er eyðum allra handa, inní lífið blanda; láttú
ljóssins anda, ljúfa hjá oss standa; mun þá meiu
ei granda.

6ti, á Föstudags Kvöld.

Þessi er dagur þrotinn, (þángað hlaut að berast) mærg eru misbrotin, má því yðrun gærast, svo náðar hreppum notin, nokkuð má í skærast, heilagt verk handtærast!

Heilagt verk má heita, hreina yðrun drygja, Drottins líknar leita, með lundu hræsnis fría; berum oss svo breyta, og biðja' um miskun nýa, fár svo mættum flýa.

Allt á Jesú einum, eigum traustið festa, hann með dreira hreinum, hreinsun gjörði besta, Guð, í öllum greinum, gjörir þá ei fresta, miskun votta mesta.

Lofum lifnað bæta, lífs á voru skeiði, mun þá náð oss mæta, en mýkjast forþént reiði, orðið Guðs ágæta, oss til dygða leiði, götu friðar greiði!

Kristó líkjast kèppum, kristnum er það sómi; slíkri æru' ei sleppum, svo slitni saka drómi, en hærstu lukku hreppum, að Herrans friðar rómi, bæði' í deyd og dómi.

7undi, á Laugardags Kvöld.

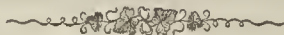
Komin um síð, kvöld-tíð, kènnir líf að endi, og eptir stríð, um hríð, að oss friður vendi; værðin blíð, veitt lýð, verður þá í hendi, Kristur sem kèndi.

Hvörjum þá, helst má, hamíngja sú veitast, greinir skrá, Guðs frá, sem gjörir ekki breytast; það er sá, sem þrá, synda reynir heitast, og líf betra leitast.

Yðran, trú, sønn sú, er sæmir kritesindómi, gjør-
ir nú, Guðs hjú, gløð af náðarrómi; sál mín! þú,
þig bú, þinn svo framist blómi, sigur og sómi.

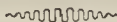
Vikan ein, ósein, er nú þegar flúin, hafa' ei
nein, hørð mein, híngað verið snúin, náðargrein
Guðs hrein, góðum mun tilbúin, treystir því trúin.

Náðin þreyð, Guð! greið, gèf þín frelsi þjóð-
ir; oss í neyð, ábreið, ást, svo fyrrumst móði,
en í deyð, loks leið, lífs á dýrðar slóðir; heyr
það, Guð góði!

Dagligar Bænir

í S t e f u m.

1ta, á Sunnudag.

Eylífi Guð! vor æðsti og besti Faðir!
 af øllu hjarta nafn þitt lofum glaðir;
 þökkum einnig þinnar gjæðsku dáðir
 þúsundfaldar, sem oss veita náðir;
 liðinn dag og lífstundirnar allar
 læztu þær oss sérhvörjum tilfalla,
 enginn af oss orkar þær að meta,
 enginn heldur mun þær talið gèta.
 Mest er þó sú miskun þín af øllum,
 nær miðlaðir oss bót við synda göllum,
 í þínum Syni Jesú Kristó kjæra,
 sem kom á jörðu lífið oss að færa;
 með sínum dauða dró hann oss frá þínu
 og dýrðlig kjör í ríki veitti þínu;
 börn þín nú en bræður hans vèr heitum,
 bænheyrir oss, nær vèr til þín leitum.
 Oss áminnir, einsog Faðir bestur,

með orði þínu, við þess heyrn og lestur:
að vèr skulum stunda' að gjorast góðir
og gánga rættar trúarinnar slóðir.
Í dag vèr höfum heyra fengið þetta,
hjálpaðu' oss að bera' ávæxtu rétta,
unn oss vaxa eins í trúnni' og dygðum,
yfir þínum glaðir vera trygðum;
veit oss orku vel í trúnni' að stríða,
vaka, biðja og þolinmóðir líða;
svo vèr hjá þèr loksins fáum lenda,
í lífi því, sem engan tekur enda;
hvar börn þín öll í blóma dýrðar gleðjast
af brunni þinna vellystinga sedjast;
fyrir þinn Son, Frelsarann Jesúm mæta,
Faðir! vyrðstu að bænum vorum gjæta! Amen!

2ur, á Mánudag.

Í hæðir til þín hefjum nú vorn anda,
Herra! Kóngur alheims, þjóða' og landa!
Í Jesú nafni vèr þig bljúgir biðjum,
být oss náð, svo þína dýrkun iðjum.
Lát þíns ríkis lög oss heilög vera,
lát oss dygð og trúar merki bera;
helga bæði húsin vor og hjertu
himnesku með sannleiks skini björtu;
veit þú oss með vönduðu hjarta' og sinni
verk öll fremja skipun eptir þinni,
samvitskuna svo vèr geymum góða,
gjætandi þess, sem þín orðin bjóða.

Æ! lát, Jesú! anda þinn oss leiða,
 í oss frið og kjærleikann tilreiða;
 öll vor til þess umgengni þér líki,
 sem undirgæfnum ber í þínu ríki;
 farsæld þá og fagnuð sannan hreppum,
 ef frá oss aldrei þínum kjærleik sleppum;
 hann oss veitir hughraustum að stríða,
 og hjálpar þinnar fullvissum að bíða;
 uns vèr loks, nær æfi stundlig dvínar,
 innleiðumst í friðar hallir þínar;
 þá munum vèr heiðrun góða gjalda,
 Guð vor! þér, um allar aldir alda! Amen!

3ja, á Þriðjudag.

Ómetanlig er þín náð! vor Faðir!
 ómetanligt hvað vor tilkostaðir,
 fyrst í sköpun, framar í viðhaldi,
 fáum vèr það gjörvallt metið aldrei;
 þarnæst í því, sem allt yfir tekur,
 og í oss heita þakklátsemi vekur:
 nær miskunar vildir oss þínn vilja,
 veita rétt í Jesú Kristó skilja;
 hvørsu þú oss blessun þína býður,
 og brotliga með þolinmæði' umlíður;
 að vèr hólpnir verðum allir villtu,
 vilja þennan, Drottinn! á oss fylltu.
 Lát oss trúna lifandi varðveita,
 læna oss eptir þínum orðum breyta;
 samvizkuna svo vèr ølum hreina,

sívakandi, hvað sem hljótum reyna;
 meðlætið þá mun oss ekki villa,
 mótlætið ei óþolgaði fylla;
 allt svo verður oss til lykta' að góðu,
 af því fylgjum Jesú, vorum bróður,
 einn sem lífið oss afrekað hefur,
 og anda sinn til pants þaruppá gæfur,
 því skulum vèr þig og hann tilbiðja,
 þína dýrkun hèr og síðar iðja! Amen!

4ða, á Miðvikudag.

Drottinn Guð! vèr andvörpum nú allir
 upp til þín, með bænar heitu' ákalli,
 allir jafnt í einum hug samtaka,
 allir sem að stunda biðja' og vaka;
 gèf oss øllum gott það er og heitir
 af gjæðsku þinni, hvør sèr aldrei breytir,
 til lífs og sálar, líkt sem þérfin krefur,
 líkasem þú híngaðtil gjört hefur.
 Dagligu með Brauði þú oss blessa,
 blessun þína lát oss styrkja' og hressa;
 gèf þú oss með glöðu hjarta' að vinna,
 og gjæðsku þína' í øllum kjörum finna,
 ánægðir þó eitthvað blási móti,
 og nauðstöddum til að hjálpa fljótir;
 svo vor trúin sèr með verkum lýsi,
 sem þig, Guð! í kjærleikanum prísi.
 Oss lát jafnan að því gá og hyggja,
 að á jörðu' ei lengi skulum byggja,

en ástunda það eina nauðsynliga,
alltíð þartil geyma lund ótrega;
svoleiðis vèr sanna gæfu hljótum,
sáttmálann ef við þig ekki brjótum;
loks á hinnum fulla sælu fáun,
fyrir þinn Son, hvørs dýrðar skoðun þráum.]

Amen!

5ta, á Fimmtudag.

Bljúgum með og bæli mæddum anda,
biðjum vèr þig, Drottinn Guð! að vanda,
syndugum er mönnum miskun veitir,
og mildiliga við þá jafnan breytir.
Æ! vèr játum allar vorar Syndir,
að vèr höfum rétt sem værum blindir,
anað fram á uggaleysis vegi,
yfir oss svo þína reiði dregið;
gleymt að virða gjæðsku náðar þinnar,
er gafst þú oss í Jesú Kristó finna;
fyrir hans sakir Fyrirgæf oss öllum, ~~þú~~ þú
franda glæpi, sem nú til þín köllum!
æ, vor Faðir! ástand vort þú þekkir,
allopt hvorsu spillíngin oss blekkir;
ó! hvað lítinn optast höfum vilja,
og kappsmoni við það ránga' að skilja;
einnig brestur áræðið að stríða,
allteins líka stöðuglyndi' að hlýða.
Vorkendu nú vanmáttinn, ó Herra!
en vondsku hjartans láttú sífeldt þverra;

gef oss vilja' og viðleitni þess góða,
 verkaðú trúna kjærleikans með gróða;
 legg oss, Jesú! líknarmál til hlýtar,
 lát þinn anda dád og krapti býta;
 spor þín síðan gef þú oss að gánga,
 góðs þeim unna, sem að breytni ránga
 iðkað hafa oss og þér á móti,
 en auðsýna þeim mannskunnar hótin;
 svo merki trúar mættum á oss bera,
 um miskun þína svo fulltrúa' að vera. Amen!

6ta, á Föstudag.

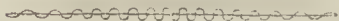
Guð trúfasti! Guð vor Faðir blíði!
 gef oss hjarta, sem þér fúsast hlýði;
 hjarta, sem þig hyllost meður yndi,
 hjarta, sem ei freistni staklig blindi.
 Lát oss ekki af lasta dæmum tælast,
 lát oss ekki óvinina fælast,
 heldur móti heimi og glæpum stríða,
 hvað sem vèr þarfyrir kynnum líða;
 aldrei heldur um það efast gèta,
 að öll þín stjórn er vís og góð að meta;
 já, að allir eru þínir vegir
 af ædstu náð og trygðum dægiligir.
 Skíkt vèr eigum þínum Syni' að þakka,
 þá oss fyrir, dauðann gjørði smakka.
 Leið þú oss með ljósi þínu' og anda
 lífsins veg, í gègnum allan vanda.
 Kènn oss heiminn kunna rètt að brúka,

krossinn bera með þollyndið mjúka.
 Styð þú oss í stríði öllu' og mæðum,
 að stunda réttum lífsins 'eptir gæðum;
 svo vèr trúna sanna varðveitt fáum,
 samvizkunnar jafnan líka gáum.
 Freistíngarnar þó að þúsund þjaki,
 þeim á móti sálin biðji' og vaki;
 loksins veit oss sannkristinna' í safni
 sigurinn, í Jesú Kristí nafni! Amen!

7unda, á Laugardag.

Herra Guð! þér heiðrun allir gjaldi,
 hjálp vor stendur öll í þínu valdi;
 þánki slíkur sálu vorri svalar,
 svo hún þannig grátbænandi talar:
 miklaðú' á oss máttinn gjæðsku þinnar,
 að mættum jafnan athvarf hjá þér finna!
 Frelsaðu oss frá öllu því hinu' ílla,
 öllu því sem megnar oss að spilla;
 veldur syndin vondum öllum kjörum
 varðveit oss því best frá hennar snorum;
 lát oss øðlast lukku náðar sanna.
 til lífs og sálar, hvað sem verðum kannar;
 gef oss vitsku' að ganga fram í heimi
 grandvarliga' í sæld og lífs andstreymi,
 engan hneixla, engum skaða gjera,
 ætíð varðhald samvizkunnar bera,
 hún er það sem hvörjum mest árfður,
 hún er það sem gleður mest og sviður;

hafi flekkan hennar ollað móði,
 hreinsaðu' hana þá með Jesú blóði!
 Lát þinn anda vitni bera vorum
 vèr að fylgjum Jesú dygða sporum;
 öruggir svo mættum lifa' og líða,
 líka vorrar dauðastundar bíða;
 hëðan loksins frelsaðir svo fara,
 í fagran sælu- og dýrðar-vistar skara.
 Oss bænheyr, sem öllum hlutum stjórna!
 Amen! segðu, vegna Jesú fórnar! Amen!

S j o

Viku - Sálmar og Bænir,

til Frelsarans, út af hans pínu.

1 ti S á l m u r.

(Þessir sjo vikusálmar eru allir með sama lagi).

Um dauðan gef þú Drottinn mër.

Jesú af hjarta' eg þakka þér, þinn dauða' og beiska pínu; hverja þú leiðst til líknar mër, á lífi mann-dóms pínu; svo að þíns Føðurs feingi náð, þess fallna mannkyns brot afmáð; að óveiktu veldi sínu.

Ó hvað sárbitur sút og kvöl, sálu magnaðist þinni — í grasgarðinum, svo varð ei vøl — á værd eður róseminni; blóðugur sýndi sveitinn það, sem af þér dundi' í tæðum stað; allt til góðs öndu minni.

Svo margar hafði' eg syndir drýgt, í sálar fylsnum mínum, að þín sála varð að þola slíkt, í þaunkum og grunni sínum; friðþægíng er því feingin mër, Frelsari minn! ef treysti' eg þér, og hlýðnast orðum þínum.

Íhugan láttu ángurs þíns — eg svo Guðs frið-ar njóti — hepta þá gleði hjarta míns, sem hjarta

þín' er ámóti; láttu mig sorg af syndum þjá, svo eg þeim aldrei ginnist á; nè heilög þín boðorð brjóti.

Uppvek þú, Drottinn! auðmjúkt þel, og andakt í mínu gæði, að eg biðjandi vaki vel, sem 'vinum þínum tilræðir; í freistíngum gæf mér trausta trú, til míns dauða mig undirbú, svo eylífa' eg æðlist gleði!

1. ta B æ n.

● herra Jesú Kristi! þú Sonur Guðs! þú sem í heiminn kominn ert, synduga menn sáluhólpna að gjöra. Eg þakka þér af öllu hjarta, fyrir þína blóðugu þínu og bitra dauða, sem þú leiðst, svo vel mín, sem allra Adams barna vegna, til þess þinn himneskur Faðir gjæti, að óveiktu sínu herra-dæmi og óskærdtu sínu lög máli, tekið mig og alla þá syndara til náðar, sem í sanuri yðrun fyrir sínar yfirtroðslur, og lifandi trú á þína friðþægingu, hennar hjá honum leita. Sérílagi þakka eg þér fyrir þá sárgrætiligu kvæl, er þú leiðst á þinni heilögu sálu í grasgarðinum Gethsemane, þegar þú, titrandi af hræðslu, kvartaðir yfir því, að þín sála væri svo hrygg, að þú ætlaðir að deya. Með þessari písl hefir þú sérílagi liðið og friðþægt fyrir allar þær óteljandi syndir sálar minnar, er hún með saurugum girndum og svívirðiligum þaunkum drýgt hefir móti þíns Föðurs heilaga lög máli, og þar sem í sálu minni er uppspretta alls þess ílla, sem eg með orðum og verkum drýgi og drýgt

hefi alla æfi mína, hlýtur sú þín þína, er fyrir þetta friðþægja skyldi, að hafa verið hin allra skelfiligasta; hvað líka sýndi sig á því, að hún pressaði út af þær blóðugan sveita, og kom þær í þrjár reisir til að biðja þinn himneska Fædur um nokkra vægð á henni. Æ, minn Herra! láttú nú flogun þessara þinna sálarkvala deyða í mér allar saurugar girndir og syndugar ímindanir, og gjöra mér þær viðbjóðsligar; en apturámóti uppvekja þær til dýrðar í hjarta mínu heilagar hræríngar, fullar af auðmýkt fyrir þær, kjærleika til þín, og laungun til góðs og guðligns lifnaðar. Einkum gæfðu mér, nær eg innvortis eður útvortis freistast til að syndga, að hafa stöðugliga í minni aðværun þá, sem þú gafst þínum lærisveinum: að vaka og biðja, svo eg falli ekki í freistni! Ó, láttu þitt blessaða krossins orð verða að því sæði í sálu minni, af hvörju spretti trúin á þína friðþægíngu, vonin á þín fyrirheit og kjærleikurinn til allra þinna heilögu boðorða, svo eg til míns dauða vel undirbúinn, mætti hjá þær eylífa sælu og sálargleði finna. Bænheyr það. Herra Jesú! vegna allra þeirra sálar kvala, er þú fyrir mig líða máttir. Amen!

Faðir vor o. s. frv. Drottinn blessi o. s. frv.

Vers: Fyrir þá písl, er þoldir þú, þjóðum til lausnar, minn Jesú! einkum fyrir þá ofurneyð, önd þín í Gethsemane leið, veittu mér hjartana

værð og frið, í vöku' og svefni, þess eg bið; eiukum nær skilst eg veröld við!

2ar S á l m u r.

Þakklæti' og lofgjörð þér eg á, þíðasti Jesú! greiða, fyrir gjörvalla þjáníng þá, er þig loksins ræði deyða — vegna mín; svo eg finndist frí, frá Guðs rættlætis straffi því, syndirnar sem til leiða.

Fánaður varst' af fjendum þín, og fjötrum þúngum reirður; mektugir síðan milli sín — morðíngjar bundinn keyrdu; þetta leiðstu sem þolugt lamib, þú svo fyrir mitt bættir dramb; hjartans ákall mitt heyrðu!

Bið eg að minning banda þín, bindi mitt hold óspaka, svo andanum takist iðja sín, í eptirfylgd þinni' að vaka. Stöðuga lund og styrk mēr gæf, að stríða þartil eg unnið hef; ei lát mig ótrygð saka.

Af öllu hjarta' eg óska mēr, Anda þíns hjálpar njóta, svo eg þín fótspor feti hér, en forðist athæfið ljóta. Bind þú með elsku bændum þín, blessaði Jesú! sálu mín; þá mun ei trú mín þrjóta.

Láttu svo hværki líf nè deyð, lukku nè þjáníng skjæða, snúa mēr rætttri lífs af leið; lèna mēr styrk að þræða, gègnum syndar og dauðans dal, dýrðar inni þinn skjæra sal, til eylífra yndis gjæða.

2ur B æ n.

Lof og þakkir sæu þér, Herra Jesú, miun Endurlausnari! fyrir alla þína friðþægjandi þínu yfirhóf-

uð; en þó sèr í lagi fyrir það, hvørsu þú lètst þig af þínum eigin lærisveini svíkja, svikinn til fanga taka, og fangaðan frá einum ránglátum dómara til annars hrekja. Þetta hefir þú minna vegna allt líða viljað, til að bæta fyrir alla þá ótrygð, sem eg — hvør eptir minni skírnuar-skyldu vera átti þinn andligur lærisveinn — hefi þèr leynt og ljóst sýnda; já, fyrir það, hvørsu eg hefi látið syndanna tillokkanir taka mig til fanga, og leiða frá einu ránglæti til annars. Æ, minn Herra! svo hjartanliga feiginn, sem eg njóta vil þinnar pínu, mèt til friðþægíngar, hjá þínum himneska Føður, svo inniliga bið eg þig að gèfa mèt náð þíns heilaga Anda til þess, að íhugan þinna fjörráða dempi niður hjá mèt alla hræsni í þinni dýrkun; íhugan þinna banda auki kappsmuni að slíta af mèt øll fjötur syndanna og vondra girnda; og íhugan þíns hrakníngs milli dómaranna í Jerúsalem, verki stöðuglyнди í þinni þjónustu og eptirfylgd, allt til dauðans. Já, um þetta bið eg þig, minn Herra Jesú! því inniligar, sem eg veit betur, að nema eg þvílíkt hugarfar øðlist, nema eg gjörist þinn lreinskilinn dýrkari, svo vel í því að stríða á móti syndinni, sem stunda eptir helguninni, fæ eg ekki þinnar friðþægíngar notið. Æ, bind þú mína sálu með böndum þinnar elsku við þig, svo eingar holds nè heims tælingar, eingar ógnanir nè ástríður orki að skilja mig frá þínum kjærleika, þinni dýrkun og þinni eptirfylgd. Lát þinn heilaga Anda

vera minn leiðtoga gegnum þessa veröldu, hvar syndin, eyndin og dauðinn líka sem hrekjamann-
eskjur milli sín, svo eg lukkuliga komist gæti inní
þann betri heim, hvar réttlætið, sælan og lífið ey-
lífliga blómgast. Varðveit trú mína stöðuga og lát
hana ekki þrotna, inn til þess eg fæ þitt frelsi
fullkomliga þekkt, og þess með öllum útvöldum
óhindraður notið, í þeirri himnesku Jerúsalem ey-
lífliga. Bænheyr mig, Herra Jesú! vegna þeirra
vægðarlausu písla, sem þú í minn stað liðið hefir!
Æ, bænheyr mig, svo skal eg að eylífu lofa þig!
Amen! Faðir vor o. s. frv.

Vers: Jesú! fyrir þín blóðug bönd, bið eg
af minni greiðir önd, lög máls fjötur og lastahnút;
leið mig úr synda myrkrum út, eptirkomandi og
alla tíð, auðnist mēr náðar vernd þín blíð. Fær-
ist þér lofgjörð fyrr og síð!

3ji S á l m u r.

Ennaþá að nýu eg inni þér, ó Jesú! þakkir fróm-
ar, fyrir písl þína, og það sem mēr, þar með gjörð-
ir til sóma. Farsæld af henni flýtur mín, frið-
þægíng, traust og von til þín; samt heill á degi dóma.

Dómssakir á þig, Drottinn minn! djárfir falls-
vottar sóru, aldeilis hvørjar á mig finn, andliga
sannar vóru; en þú leiðst fyrir allan heim, eg svo
kvittaðist hreint af þeim, samt þeirra straffi stóru.

Aldrei lát mig nú eptirdags, uppreisn þér móti
gjöra; kènn mēr í öllu leita lags, lögum þín hlýð-

inn vera; öðrum á réttan vísa veg, svo verði með þeim einn talinn eg, er trúar ávöxt bera.

Ó! þú sann-nefndi Sonur Guðs! sonarrétt gæf mér hljóta, undirrót er það alfögnuðs, í eylífu lífi að njóta; sálar minnar þig konúng kýs, kèmost eg þá inn í Paradís; gleðin mun þar ei þrjóta.

Þegar þú, Drottinn! dæmir heim, nær dagar veraldar linna; æ! lát mig verða einn af þeim, sem eylífa sælu finna; fyrir þinn stránga dauða dóm, dæmdu mér til með náðar róm, blessanir barna þinna!

3ja B æ n.

Hjartanligustu þakkir segi eg þér, minn ljúfi Lausnari, Jesú Kristi! fyrir allt það, sem þú minna og alls heimsins synda vegna, á tíma þinnar þínu liðið hefir; því þarí er mitt sanna og fullgilda lausnargjald og réttlæti fólgið. Þú varst mín vegna, fyrir lognar sakir, af þínum fjandmönnum ákjærður, svo eg þín vegna yrði ekki, fyrir sannar sakir, móti þíns Föðurs lögmáli, eylífliga fordæmdur. Þér var kènt um, að þú frásnèrir fólkinu, því eg hafði svo opt snúið mér frá Guði, til hans óvina; að þú fyrirbyðir að gefa keysaranum skatt, af því eg hafði svo þrátt synjað Gnði um skatt minnar skyldugu hlýðni; að þú segðir þig að vera konúnginn Krist, af því eg svo tíðum hafði, með syndum mínum, uppreisn gjört móti konúngi himins og jarðar. Þú varst af öllu því stóra ráði í Jerúsalem, og sjálfum þeim æðsta presti, dauða

makligur dæmdur, fyrir það þú játaðir þig Guðs Son að vera, af því eg, og aðrir mínir samsyndarar, höfum svo hræðiliga af oss brotið þann rétt, að heita börn lifanda Guðs. Æ, Herra Jesú, minn æðsti prestur og talsmaður! veit mér, að allar sakir þíns dauða, sem eru syndir mínar, verði mér fyrirgefna, og láttu Guðs, þíns himneska Føðurs, heilaga lögmaál, ekki gèta fordæmt mig fyrir þær að eylífu. En gèf mér þó jafnframt, meðan eglifi hér í heimi, náð þíns heilaga Anda til þess, að eg af fremsta mætti móti stríði öllu því, og öllum þeim, sem mér vilja frá trúnni á þína friðþægingu snúa; en þarámóti kapps um kosti, að snúa sem flestum eg gèt til þinnar dýrkunar; og sjálfur þannig gjaldi Guði, út af trúnni á þig, skatt viljugrar og sonarligrar hlýðni, miðt í því eg, af hreinskilnu hjarta, hylli þig fyrir konúng sál- ar minnar; svo eg verða mætti þín vegna, sann- arligt barn þíns himneska Føðurs, hvørju, í krapti þíns mér gèfna forþenustu réttlætis, tildæmd verði eylíf vistarvera í þínu kóngsríki á himnum. Bæn- heyr mig, Herra Jesú! og haldtu mínu máli til sigurs' fyrir augliti þíns Føðurs, svo hann láti mig njóta þess, að einginn mælti þér málsbót, þegar þú mín vegna fordæmdur varst! Þarfyrr skal eg þá lofa þig og hann eylífliga! Amen. Faðir vor o. s. frv.

Vers: Sakfeldur með því saklaus varst, syndir veraldar þegar barst, Jesú! því taktu mál- stað minn, mér til líknar, við Føður þinn. Sök-

um þú öllum svipt af mèr, svo eg þá tíð, sem eptir fer, óhultur lifi í heimi hèr.

4ði S á l m u r,

Ó! að eg gjæti af innstu rót, eins og mín skylda krefur, þèr, Jesú! vottað þakkar hót, þèr — sem mig frelsað hefur, með þinni þín' og dýrum deyð, frá dauðanum, synd og allri neyð, já, himneska heimvon gèfur.

Þú sem á himnum heiðrun best, af heilögum þiggur skara, háðyrði, spott og forakt flest, fjandmenn þèr ekki spara, á þinni píslar þúngu tíð; það svo mèr yrði fyrr og síð, upphaf til æru - kjara.

Pústraður, hræktur, hæddur varst, hvössum þyrni - við krýndur, purpura flík með forsmán barst, falsheiður var þèr sýndur; reyrstaf í hönd þèr lýður lét, með limsku spotti þig konúg hèt; þúngliga þú varst píndur.

Þvílík var minna synda sekt, sem tíðum niðrað hafði, með glæpum dýrð þíns Føðurs frekt, forðæming lögmaál krafði; þú tókst uppá þig þrælsins sök, þau urðu minnar lausnar rok, drómi hvörn dauðans vafði.

Gèf mèr þinn Anda' að gèta nú, greiðt þèr þá vegsemd kjæru, sem fylgir hlýðni af traustri trú, með trygða lunderni skjæru; og leita þess sóma að líkjast þèr, í lífi og dauða, rètt sem ber, svo eylífa' eg øðlist æru.

4ða B æ n.

Hvornig fæ eg, minn Herra Jesú! goldið þér verðugar þakkir, fyrir alla þá písl og smán, sem þú á þinna lífstunda síðustu dægum, fyrir mig leiðst? Þó allur minn innri maður brynni af heitustu elsku til þínu, og girnd að gjöra þinn vilja, væri að sonnu meir enn makligt, en þó allt of lítið og lakt þakklætis teikn þér til handa. Ó! þú heilagi Guðs Sonur! hvörn allir englar og höfuðenglar tilbiðja, og af blygðun byrgja sín andlit fyrir tign þinni; hvílíka smán máttir þú mín vegna líða í húsum höfðingjauna í Jerúsalem! Höfuðprestanna þennarar spottuðu þig, byrgðu þína ásjónu og pústruðu; eins breyttu stríðsmenn Pílatusar við þig, þeir færðu þig í eina purpura flík, feingu þér reyrstaf fyrir veldissprota í hönd, krýndu þig með þyrni-kórónu, og hræktu síðan í þitt blessaða andlit. Á líkan hátt hafði Heródes og höfólk hans þig að háði.

Þetta leiðstu nú, Drottinn minn! fyrir þá skuld, að eg, og aðrir andvaralausir syndarar, höfum svo opt rétt sem spottað Guð og vanvirðt með syndum vorum, og höfum því unnið til að verða að eylífu spotti og athlátri, í augsyn allra heilagra. Æ, hjálpaðu mér, Drottinn Jesú! fyrir þinn Anda, hjálpaðu mér, að eg eptir þetta dragi aldrei vísitandi gis að orðum þínum, hværki með opinberum glæpaverkum, nè heimugligri hræsnis tilbeiðslu. Gef mér auðmjúkt og hreinskilið hjarta til þinn-

ar dýrðkunar og þjónustu. Láttu mig aldrei skammast mín fyrir þig nè þín orð, heldur aðeins fyrir það líferni til orða og verka, sem móti þeim stríðir. Veit mér að eg meti það fyrir mína stærstu æru að fylgja þér í forsmán þinni, bæði með því að játa þig opinberliga fyrir minn Guð og Endurlausnara, þó þú af vantrúuðum forsmáður sèrt, og líka með því að iðka það líferni, sem þínu líkast er, enda þó heimurinn það einkis akti. Eg vil ánægður vera með hver helst þau kjör, hvört heldur æru eður forsmánar, sem þér þóknast mér, hær í heimi, að tilskikka, að eins, að eg haldi þinni sönnu æru, út af trúnni og kjærleikanum, hjá þínum himneska Føður, og eg hafi þess vísavon, að þú á síðan munir upphefja mig, til eylífrar æru og dýrðar, ásamt öllum þínum útvöldum. Bænheyr mig, þú dýrð- og heiðri- kórónaði Jesú! vegna allrar þeirrar vanvirðu og smánar, sem þú, fyrir mína skuld, í þinni þínu líða máttir, svo eg gèti heiðrað og lofað þig þarfyrir eylífliga! Amen. Faðir vor o. s. frv.

Vers: Þú sem varst bæddur, Herra minn! þá heimurinn smáði guðdóm þinn; eylíf svo græddist æra mín, útaf háðúng og píslum þín; forsmán syndanna' að forða mér, Frelsari minn! eg treysti þér, dag og nótt meðan dvelst eg hær!

5ti S á l m u r.

Lausnari góður! lof sè þér, fyrir líðingu þína og

ðæmi; hvørttveggja sem þú hugðir mër, til hollustu-nota kæmi. Líðing þín friðar fyrir mig, en fyrir-mindin þín elskulig, sýnir hvað best mër sæmi.

Þolinmæði hvað þín var stór, í þinni gjörvallri þínu, sýnir, að eg skal sinnis rór, sjást í andstreymi mínu; kjærleik sýndir þeim sýndu þèr — saklausum vestu mótgjörðir; dýrð skín af ðæmi þínu.

Ó að eg gjæti, einsog þú, óvinum griða leitað; því besta merki' er breytni sú, að bróðir þinn meigi' eg heita. Fæ eg þú njóta frelsis þín, til fullnaðar bóta verkum mín; náð til þess virðstu veita!

Eins lát mig vera óhræddann, æru þíns nafns að verja; lát mër ei daprast dugnað þann, þó drambsamir vilji' áherja; heldur með einurð halda fast, heiðrun þíns kross, þó reyni last, þeirra, sem þig afsverja.

Allt til míns dauða lát mitt líf, lífi sameinast þínu, hvört sem eg reyni kjæti' eða kíf, kjærleik í hjarta mínu, þolgjæði og einurð viðhaldt vel, svo veitist mër, eptir liðið hel, cýlífð með yndi sínu!

5 ta B æ n.

Lofaður vertu, minn Herra Jesú! fyrir allt það að sonnu, sem þú, mín vegna, svo vel gjört sem liðið hefir; en þó sèr í lagi fyrir það, hvørsu þú hegðaðir þèr í þinni þínu, mër bæði til fyrirmindar og frelsis. Þú hegðaðir þèr þolinmóðliga, fyrir þínum Föður í grasgarðinum og fyrir þínum kvæl-

urum í Jerúsalem, svo þú upplaukst ekki þínum munni, heldur enn lamb til slátrunar leiðt. Þú hegðaðir þér einarðliga í sannleikans viðurkenningu, svo vel fyrir þeim ypparsta presti og því stóra ráði, sem fyrir sjálfum landsdómaranum Pílatusi. Þú hegðaðir þér kjærleiksliga við þína fjandmenn, svo þú læknaðir þann, sem Pétur hjó af eyrað, og létst það vera þitt fyrsta orð á krossinum, að biðja þínum kvælurum vægðar hjá þínum himneska Føður. Æ, gef mér að eg gangi í þessi þín fótspor, svo eg verðngliga beri það nafn, að heita þinn lærisveinn og eptirfylgjari. Veit mér að líða þolinmóðliga hvað helst Gnð eður menn kynnu á mig að leggja í heimi þessum, svo eg aldrei falli í víl nè órvæntingu. Gef mér samt eingu að síður, að vera óhræddum og einurðargóðum að viðurkenna sannleikann og forsvara, allt til dauðans, hvørsu sem hann, eða eg hans vegna, kynni hataður eða ofsóktur verða. Já, gef mér, að eg aldrei hatist við þá, sem mér rángt til gjöra, heldur hjartanliga biðji um þeirra betrun og sáluhjálp, og jafnvel styðji af allri alúð til þeirra tímanligu og eylífu lukku. Æ, Herra Jesú! lát þinn Heilaga Anda fastliga innræta þetta hugarfar sálu minni, svo sem eitthvört lið vissasta merki þess, að í mér búi lifandi trú á þig og þína friðþægjandi þínu og dauða; hvórrar trúar endalok þú gef mér síðan að øðlast, nefniliga það eylífa líf, hvar þolinmæðin mun krýnast, sannleikurinn sigri

hrósa og kjærleikurinn drottna, meðal allra þinna útvaldra að eylífu. Bænheyr mig vegna þinnar heilögu þolinmæði, þú sannleikans og kjærleikans himneski Kóngur! svo eg þig vegsamað fái með öllum útvöldum, um aldir alda! Amen! Faðir vor o. s. frv.

Vers: Það er undirrót þess sögnuðs, þolinmóðasta lambið Guðs! sem eg í vænd um eylífd á, að þú værst þíndur mönnum hjá; kjærleikur brann í brjósti þèr, blessaður vildir hjálpa mèr; gèf eg þín fótspor feti hèr!

6ti S á l m u r.

Þúsundfaldt stærri þakkargjörð, þèr, Jesú! greiða bæri, af þinna leysingja þjóð á jörð, enn þá sem eg vesæll færi. Æ, eg vil samt það greiða' eg gèt, greiðslu mína í náð þú met! rètt sem hún velgreidd væri.

Ómælanlig var elska þín, alla þá kvæl að líða, viljugur sem leiðst vegna mín, svo veittist mèr náð-in fríða; fjotræður, laminn, fleingdur varst, fljett-aða af þyrnum krónu barst, á krossinn keyrður sýðan.

Eg hafði sjálfur unnið til, að eylífu verða þíndur, í dauða straffsins djúpum hyl, dóm slíkan lög þín sýndu; en, Herra! þú sœktir sjálfum þèr, sárheitán í þann písla hver; aldrei svo yrði' eg tíndur.

Ó, að eg gjæti elskað þig, sem einkènni er þinna sauða; og að mín elska sýndi sig, í sæld bæði' og kjörnu nanða! Æ, að eg galdar girnd-

ir mín, gèti með þísla minning þín — dempað, allt til míns dauða.

Hugbraustur gèt eg hlakkað þá, hèðan — til farar minnar; mun eg, Jesú! þig sjálfan sjá, í sælu dýrðar þinnar; fæ eg þar reynt hvað frelsan þín, til friðþægingar sálu mín, gjort hefir gott ávinna.

6ta B æ n.

Þúsundfaldt stærri þakkir og lofgjörð sè þér, minn elskuligi Frelsari, Herra Jesú Kristi! fyrir alla þína friðþægjandi þísl, sem þú mín og allra manna vegna líðið hefir, þúsund stærri, seigi eg, enn eg vesæll og volaður syndari fæ í tje látið! Ó, hvørsu ómælanlig var þín elska, sem kom þér til að gæfa þig viljugann undir þær grimmu pintíngar, er þínir óvinir á þig lögðu! Þú ljetst fjöttra þig, sem friðarspillara, þústra þig sem lastaþræl, krýna þig þyrnum sem kóngdóms spottara, húðstrýkja þig sem vesta íllvirkja og krossfesta þig sem stærsta óbótamann. Æ, þetta leiðstu, minn Jesú! allt fyrir mína skuld. Eg hafði seldt mig til að vera þræl syndarinnar, og læð alla mína limu ránglætinu til verkfæra; þessvegna hlautst þú á öllum þínum líkama limum plágaður að verða. Eg hafði sem landráðamaður uppreisn gjort móti konungi himins og jarðar, og unnið til eylífs Drottinssvikara straffs með djöflinum og öllum hans árum; en þú tókst fyrir mig einn við öllu straffinu, svo eg frelsaður

yrði, fyrst frá þrældómi syndarinnar hér í lífi, og síðan frá hennar straffi annars heims. Æ, gðf mèt þá náð, að eg til eins þakklætis- og elsku-merkis við þig fyrir þessa þína stóru velgjörð, gjöri það sama við minn gamla mann og girndir míns holds, sem þínir óvinir við þig gjörðu. Gðf mèt að eg leggi fjötur á mínar vondu gèðshrær-íngar; þvíngr minn vilja til að þjóna þínum vilja; dempi niður hjá mèt alla drambsemi og sjálfsþótta; særi mína sofandi samvitsku með svipum þíns lög máls og krossfesti mitt hold með þess girndum og tilhneigíngum. Gðf að þessir ávextir lifandi trúar sig hjá mèt æ framar og framar í ljósi láti, svo eg þinni mind æ líkari verði, uns eg á himnum fullkomliga leystur frá allri syndarinnar þján og þrældómsoki, fæ að ríkja með þér í þinni dýrð að eylífu. Bænheyr mig, ó Jesú! vegna þinna fjötra, þústra, húðstroku og krossfestíngar; já, vegna alls þess, sem þú mín vegna liðið hefir, svo eg þig áð eylífu lofa og vegsama meigi! Amen. Faðir vor o. s. frv.

Vers: Lifandi Jesú! lof sè þér! lífgjöf fyrir, sem veittir mèt, með húðstroku þinni krýníngr, kross, kvölum dauðans og benja foss, hrína láttu það allt mèt á; öruggur stríða mun eg þá; eu loks á himni friðland fá!

7 u n d i S á l m u r .

Ó! að eg hefði Engla mál, elsku vegsama þína,

Jesú! er lètst þitt líf og sál, lausnar til meðals þína; fórn Guði slíka færðir þá, er forlíka veröld alla má, eins þar með öndu mína.

Svo mögnuð syndin eingin er, að kunni mér að granda, trúar augum ef til þín hær, tárugum lypti' í anda; eignandi mér þitt offur-blóð, út sem helltir til lausnar þjóð; sú von má stöðug standa.

Hefir nú lögmáls hótan stríð, hitt þig fyrir oss alla; þinn dauði er orðinn lífgjef lýð; lífið mun þeim tilfalla, sem elska þig og trúá' á traust, trygð þær vottandi hræsnis - laust, en forðast glæpagalla.

Dauði þinn, Jesú! deyði í mér, dauðann, er sálu grandar; í lifandi trú svo lífi' eg þær, lífs meðan dreg eg anda; óttast eg þá ei afgang minn, opnað fyrir mér loksins finn, sæluport lífsins landa.

Eylíft Sabbath í Eingla borg, eg mun þá glaður halda, nær horfin er burtu synd og sorg, er sælan veitt þúsundfalda. Dagur sá renni dýr sem fyrst, að dýrkað fái' eg þig, Jesú Krist! já, dýrkað um aldir alda.

7 u n d a - B æ n .

①, að eg hefði Eingla hjarta og túngu, til að þakka þær, minn Herra Jesú! fyrir þinn blóðuga förn-færingar dauða, sem þú á krossins gálga, á Golgatha fjalli, fyrir mig útstöðst. Þar frambarst þú, með sjálfum þær, þá forlíkunar förn, sem einsomul nægir til eylífrar friðþægíngar fyrir alla. Þetta var eitt þvílíkt offur, til hvørs allar fórnir gamla

Testamentisins miðuðu, og af hvorju þær höfðu allt sitt gildi; þvílíkt offur, sem þínum himneska Föður líkaði svo vel, að hann krefst nú eingis annars offurs fyrir syndir heimsins framar; svo að hver og ein sú manneskja, hvørsu stór og þrálátur syndari, sem hún áður verið hefir, ef hún í sannri yðrun, með lifandi trú, að samfarandi einlægri lífarnis betrun, frauber þetta offur fyrir hans heilaga augliti, fær vissuliga allra sinna synda fyrirgefningu. Með þínum dauða, er Guðs lögmáls hótan um dauðann, sem syndarinnar straff, uppfyllt, svo þar er þá ei leingur nein fordæming á þeim, sem eru þær, fyrir trúna, sameinadir. Já, ekki einasta sýndi þinn dandi sig kröptugann í því, að hindra yfirtroðslurnar, innsigla syndirnar og friðþægja fyrir misgjörninginn. heldur og einnig í því að innleiða eitt eylíft réttlæti. Því eiuog syndin ríkti til dauðans fyrir Adams ránglætis skuld, svo skal náðin, fyrir þitt réttlæti, ó Jesú! ríkja til eylífs lífs.

Ó, hvørsu sterkur var þinn kjærleiki, Drottinn minn og Guð minn! já, sterkari enn dauðinn, þar þú ei færðist undan að deya í minn og annara stað, sem allir vorum þó, af náttúrunni, þínir óvinir.

Hvernig fæ eg, minn Lausnari! innt þær nokkurt verðugt þakklætis merki aptur ámóti, fyrir þessa þína ómetanliga velgjörð? Eg gèt það með einguðru svo sem því, að eg, þér til heiðurs, kapp-

kosti af öllum mætti, meðan eg lifi, að deya frá syndunum, en lifa réttlætinu. Æ, láttu þá kragt þíns dauða, fyrir þinn Anda, verka þetta hjá mér, þar eg annars hefi eingin not af dauða þínum, og hlýt allt eins að deya í mínum syndum, þó þú fyrir þær áður dáið hafir.

En nær þú gæfur mér þetta framkvæmt að gæta, þá má eg hlakka til míns dauða, sem annarar hátíðar, þar hann verður mér þá inngangur til hinneskrar sælu, hvar eg, ásamt öllum þínum heil. Englum og útvöldum, sæ að halda eitt gleðiligt dýrðar Sabbath í þínu ríki eylífliga. Ó! bænheyr mig um þetta, Herra Jesú! og gæf að sá blessaði dagur meigi uppreнна sem fyrst, að eg fái að sjá þig í þinni dýrð, til að dýrka þig þar og þakka þér - fyrir þínum friðþægjandi sórnar danði! Amen. Faðir vor o. s. frv.

Vers: Fyrir þitt dýra sórnar blóð, til frelsis allri sem létstu þjóð — úthellt, Jesú! eg inni þér — auðmjúkar þakkir; veittu mér, að dauði þinn verki velferð mín, svo verði' eg í lífsins sal til þín — hafinn, hvar eylíf dýrð ei dvín!

S á l m a r

út af

Sjö Orðum Krists á Krossinum.

Allir undir Laginu: Jesú! þín minning mjög sæt er;

1ti S á l m u r.

Ypparsti Prestur, ó Jesú! á krossinum nær þínd-
ist þú, óvinum sýndir elsku og trú; aðdánlig var
náðin sú!

Dýrustu fórn þú frambarst þar, fórn sú þitt
blóð og dauði var; offraðir tárur auðmýktar, oll-
um heimi til blessunar.

Fyrir þeim baðst, er þjáðu þig, þín aðferð,
Jesú! huggar mig; veit eg að ást þín innilig, al-
drei því gètur dulið sig.

Gef þú að dæmi dýrast þitt, dragi svo til
sín hjartað mitt, góðfús að øðrum gefi kvitt, gljúp-
ir sem brotið þekkja sitt!

Fly eg vesæll að fótum þín, Frelsari góður!
lít til mín; ángraðri minni sálu sýn, svoddan
miskun, er aldrei dvín!

Bið þú þinn Föður fyrir mér, fullviss er eg hann gègnir þér; verðkaup þíns dauða eylíft er, öllum til góðs það nota sèr.

Ef mér þín veitist gjæðskan greið, gjøri' eg þá eingri kvíða neyð; æfínnar þreyti áfram skeið, óhræddur bæði' í lífi' og deyd.

2ar S á l m u r.

Móður þína, sem minntist á, mædd er stóð þínum krossi hjá, og henni gjörðir forsvar fá, þó framar ei kynni þig að sjá.

Láttu mig forsvar finna þitt, Frelsari kjær! þá lífið mitt, verður af dauðans stormi stytt, stórsyndugum ei frá þér hrytt!

Aðstoð þegar að einginn mann, í andláti mínu veita kann, leiddu mig þá í lífsins rann, sem líf þitt og dauði mér ávann!

Fyrir dómi þíns Föðurs þá, forsvar mitt taktu þig uppá; svo mun ei lög máls svipan slá, sekann mig hönun burtu frá.

Ei bið eg þessa einum mér; öllum það sama veittu hér! Miskun þín ekki' í manngrein fer; um mannkynið gjörvallt annt er þér.

Gjør við líkamann það sem þú, þekkir mér hollast vera nú, fyrir minn anda; óskin sú — allra best svarar minni trú.

Fel eg mig svo þitt forsvar í, Frelsarinn Jesú! sorga-frí; þó yfir mig dragist dauðans ský, dapur eg ekki kvíði því!

3ji S á l m u r.

Hú sem ræningjans yðrun á, og hans bæn vildir
heyra og sjá, scint þó hún kjæmi sekum frá, sem
var þér, Jesú! náðin hjá.

Þegar yðranin er svo hrein, einsog þú vilt
á hvorja grein, aldrei hún verður um of sein,
öll gètur sefað hjartans mein.

Samt þessu trausti eingann í, undan lát draga
betrun, því — forherðing þaraf flýtur ný, þá fyrir
oss glepja dauðans ský!

Vek til yðrunar seka sál, sèrhvorja þá, er
glæpa tál, dregur á skrefin heljar hál; svo hrapi
ei neinn í Vítis bál!

Ó Jesú! láttu Anda þinn, uppvekja dofinn
þánka minn, að eg hugleiði sèrhvort sinn, að sè
mèr nálægur dómurinn.

Þegar eg hrópa í hrygð til þín, hlaðinn af
synda megnri þín; Drottinn Jesú! þá minnstu
mín, af meðaumkun þinni vægð mèr sýn!

Í þínu ríki unn þú mèr, að eylifu hjá að
lifa þér; með þeirri von eg feiginn fer, frá þess-
um heimi, líf nær þver!

4ði S á l m u r.

Yfirgèfðu mig, ó Jesú! aldrei, fyrst soddann reynd-
ir þú — af þínum Foður; auk mèr trú, ásjónu
þinni til mín snú!

Yfirgèfa lát ekki mig, af uggaleysi, sjálfan

þig; hald mér á réttum himna-stig, hér þó sè freistíng ýmislig!

Viljirðu reyna trúartraust, til þín hvört stendur efalaust; þína láttu mig þekkja raust, þaraf gjörist mín vonin hraust.

Í stormi freistínga styrk mér veit, stoðaðu mig, svo bænin heit, haldi sèr fast í hjartans reit; hjálpin þá kèmur víst í leit!

Alla menn, sem í ángurs þín, ó Herra Jesú! leita þín, endurnær þá og svølun sýn, sólin þegar að loksins skín!

Öllum deyendum auctu trú, efasemd burtu frá þeim snú; í þínu ríki bygð þeim bú; bregðist ei nokkrum vonin sú!

Þinni láttu oss þreifa á náð, þegar að dauðastundin bráð, yfir oss kèmur; drýgi dáð, Drottinn Jesú! þitt hjálpar ráð!

5ti S á l m u r.

Nær eg hugleiði þorsta þann, þig sem á krossi plága vann, Herra Jesú! mitt hjarta kann, hryggjast og gleðjast jafnt við hann.

Hrygð eykur hjarta mínu það, hvørsu sárheitt það þísla það, var, sem eg hafði verðskludað, væri' ei þína þín í minn stað.

Aldrei hefði' eg um eylífð þá, einn svaladropa kunnað fá, heldur mátt reyna þorsta þrá, þvílíka, sem þú kèndir á.

Huggan sú aptur hressir mig, að hef eg í

vændum fyrir þig, eylífðar gjæði yndislig, eptir þessa heims mæðu-stig.

Æ að mig þyrsti eptir þèr, allar stundir í heimi hèr; sannviss þá yrði svölun mèr, í sælunnar stað, hvar dýrðin er.

Velgja lát mig við vamma drykk, sem veraldar sona býður skikk; mèr burt úr þeirra mœskvum rykk, mínum anda þinn vilja' innþrykk!

Þá skal mèr alltfö súrt og sætt, er sendir þú, vera jafndýrmætt, allt mun því verða bélið bætt, í borg útvaldra, þá líf er hætt.

6ti S á l m u r.

Fullkomin er nú frelsan góð, fyrir þitt, Jesú! verkuð blóð; ó að þess nyti öll heims þjóð, eingann so Vítis hremmdi glóð!

Gef oss þinn Anda' að gæta að því, að gètur eingiunn þeim kjörum í, hlutdeild eylífa feingið frí, fyrst nema' hann verði skèpna ný!

Sáttmáli náðar sá var hèr, af sjálfum staðfestur, Jesú! þèr: að yðran og trú ef undanfer, eylíf þá sæla búin er.

Fullkomið er þitt frelsisráð, fullkomna það oss veitir náð, ef vèr svo fáum það rètt þáð, að það gèti vora synd afmáð.

Frá þinni síðu er fullkomnað, hvað Føður þíns lœgmál hátt ákvað, en Evangelíum eptir það, áskildi trú í verka stað.

Vanti nú hana og viljann með, að veita þèr

hlýðni og þakklátt gæð, fullkomnan þó sè fyrir oss skèð, fær hún samt ekki lífið tèð.

Fullkomni Kóngur friðar þú, fullkomna veit mèr á þig trú, loksins rættlæti svo mig sú, þó síst gæti' eg logmál uppfyllt nú!

7 undi S á l m u r.

Frelsari! sem í Föðurs hönd, fólst í dauðanum þína önd, sundurslittu mín synda-bönd, svo mig ei dauðans hremmi grönd!

Öndu mína þèr einum fel, yfir nær geisar dauðans jel; henni svo loks mun vegna vel; velkomið þá, sem líf, er hel.

Dauðann með dauða deyddann fèkkst, dóm-inn logmáls nær undirgèkkst, og kvalinn á þínum krossi hèkkst; kvitt er því synd, ef yðran tekst.

Undir þinn kross eg feiginn flý, fram þegar brjótast dauðans ský; þar mun mèr dæmast náð-in ný, af nauðum øllum svo verð eg frí.

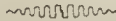
Blossar Guðs reiði bugast þar, og bannfær-ing logmáls hótunar; Djöfullinn fær þá drjúgt af-svar; dauðinn sèr ekki megnar par.

Komi því dauðans kalda nótt, komi hún, ef þèr gæðjast fljótt; verður mèr eflaust vært og rótt, ef veitir þú sálu trúar-þrótt.

Breiddu þá faðminn móti mèr, mildasti Jesú! treysti' eg þèr; mig fyrir sálar voða ver, veröld þegar eg kveðja fer!

B æ n i r

útaf framanskriðuðum sjo Sálum.

1ta B æ n.

❶ þú eylífi Endurlausnari, Herra Jesú! í hærsta máta aðdánlig var elska sú og trygð, er þú auðsýndir óvinum þínum, nær þú píndist á krossinum á Golgatha. Sem ypparsti Prestur frambarst þú þar hina allradýrmætustu fórn fyrir þeirra og alls heimsins syndir. Hver fórn falin var í úthellíngu þíns heilaga blóðs, samt allri þinni bitru þínu og dauða; þú offraðir líka opt í lífi þínu öflugum kalli og tárufellum fyrir þínum himneska Föður, til blessunar öllu syndugu mannkyni. Þaraðauki baðst þú sérílagi fyrir þeim, er kvöldu þig; og sú þín breytni, ó Jesú! er mér til stærstu huggunar; því þar útaf er eg fullviss um, að þín guðdómlig elska gætur aldrei synjað neinum þeim náðar, er hennar leita, þar þú baðst um náð fyrir þá, sem hennar ekki leitudu. Gef þú mér annars, að þetta dæmi þitt hafi þá verkun í hjarta mínu, að eg góðfúslega fyrirgæfi að sönnu öllum, sem mér rángt til gjöra, en þó einkum þeim, er bljúgir kannast við yfisjón sína.

Nú flý eg — svo vesæll sem eg er — að fótum þínum í anda, minn ástríki Frelsari! Æ virðstu í náð þinni til mín að líta, og auðsýna minni ángurbitinni sálu miskun þá, sem eylíflega varir! Æ bið þú þinn himneska Föður fyrir mér óverðugum; því eg er fulltrúa um, að hann heyrir þína fyrirbón; þar verðkaup þíns fórnardauða, er þú mín vegna leiðst, hefur eitt óendanligt og eylíft gildi; hvørs þeir allir njóta, sem það sèr, með trúnni á þig, rættiliga í nyt færa. Verði eg nú, sem eg vona, um þetta af gjæðsku þinni bænheyrður, þá þarf eg aldeilis eingri neyð framar að kvíða, heldur gèt áfram skundað æfiskeið mitt í voninni og trúnni, óhræddur fyrir öllum mínum sálar-óvinum og öllu illu, bæði í lífi og dauða. Bænheyr mig því um þetta, minn blessaði Medalgangari! vegna þinnar forþænustu! Amen!

2ur B æ n.

① þú ástúðligasti Frelsari! þú sem blóði storkinn og berjum þakinn hángandi á krossinum, mundir þó til móður þinnar, er ángri þrúngin undir honum stóð, og ánafnaðir henni jarðneskann forsvarsmann í þinn stað, þar hún gat þá ei framar feingið þig að sjá, eður hjá þèr að vera á líkamliga vísu, í þessum heimi; æ, láttu mig ogsvo finna forsvar og athvarf hjá þèr, þegar dauðans stormur niðurbýtur loksins þetta mitt líkama hreysi; vísadu mér þá ekki frá þèr forsvarslausum, þó eg stór-

syndari sè í þínu heilaga augliti. Og þegar einginn maður gètur, þó vilji, í andláti mínu bjargað mèr, svo eg líka sem húsvilltur fer úr heimi þessum, leiddu mig þá, fyrir þitt orð og anda, í eylífa dýrðar bústaði, þar eð þú, með lífi þínu, líðun og dauða, hefur keypt mèr þá vistarveru til handa. Þegar eg svo, skilinn við líf þetta, kèmm fyrir dómstól þíns Föðurs, æ taktu þá mál mitt að þèr, og forsvaraðu mig sekann; þá mun hann ekki, með svipu síns heil. lög máls, þó eg það þúsundsinnunum yfirtroðið hafi, hrekja mig í burtu frá sínu augliti, að eylífu. Um þetta bið eg þig, Drottinn minn! ekki einasta sjálfs mín vegna, heldur og allra manna; því þar þú alla jafnt endurleyst hefur, og eg veit að þín miskun fer ekki í manugreinar álit, þá viltu líka að allir verði sáluhólpnir og til sannleikans viðurkennningar komist. En hvað líkama minn og hans hagi snertir, þá bið eg þig að eins, að þú gjörir það við hann, sem þú sèr sálu minni hollast vera; hvört heldur það færir með sèr meðlæti, eður mótlæti, líf eður dauða; því sú bæn svarar best þeirri reglu, eptir hverri þú hefur kèmnt mèr að trúá og biðja. Svo fel eg mig þá, ó Jesú! óhultur í þitt náðarforsvar meðan eg lifi, og þarf heldur eingu fyrir mèr að kvíða, þó eg deyi; þegar eg að eins dey í lifandi trú á þig, sannri von og hreinum kjærleika. Ó veit mèr þetta og öllum oss, Herra Jesú! af þinni náð! Amen!

3ja B æ n.

Ó Jesú! þú sem vyrðtist að gæfa gaum að yðrun og bæn þess vesæla ræníngja, þó hún kæmi seint fram hjá þessari dauðaseku mannskèpnu, þá var þín náð ein og hin sama við hann, fyrir það. Sè eg því af þessu dæmi, að yðranin, sè hún annars að øllu leiti svo hrein og einlæg, sem þú í orði þínu áskilið hefur, verður aldrei af þèr formáð, þó síðla framkomi; heldur dugir hún eins vel, sem hún fyrri hefði framin verið, til að friðstillta samvitskuna, og veita manni inngaungu í eylíf líf. Forða því samt, ó Herra! að einginn í þessu trausti undandrangi yðrun sína, því það hafði rænínginn ekki gjört; svo forherðing þeirra, sem það gjöra, verður þá, við dauðans aðkomu, stærri enn hans var, og þessvegna yðrun þeirra langt torveldari. Æ, uppvek því, með orði þínu, til sannrar yðrunar, sèrhvørja þá sálu sem í syndumum sefur, og anar samvitskulaust fram á glæpanna vegi; svo, ef möguligt er, að einginn af slíkum fortapist eylíflega. Æ, minn góði Jesú! láttu þinn Anda ogsvo upptendra mitt dofna hugskot til sannrar yðrunar í tíma; og gèf mèr sífeldliga fyrir augum að hafa, hvørsu dauði og dómur kunna þá og þá nálægir að vera, svo eg vel undirbúinn sè móti þeim að taka, á hvørri stundu. Æn þegar eg þá, af þèr til yðrunar uppvakinn, hryggist alvarliga út af syndum mínum, og þungi þeirra liggur sem mest á samvitsku minni, svo eg

hrópa til þín sárgrætiliga um náð og fyrirgæfingu, æ minnstu mín þá, Drottinn minn! einsog þess yðrandi ræningja; kændu í brjósti um mig, og vertu mér miskunsamur og náðugur! Umm mér síðan, nær eg skilinn er við líf þetta, eylíslega í þínu dýrðarríki með þér að vera! Nær þú nú fyllir hjarta mitt með þessari von og vissu, gèt eg feiginn og gláður farið burt úr heimi þessum, því eg veit mín augu fá þá að sjá þitt hjálpræði að eylífu. Uppfyll, o Jesú! þessa mína bæn, trú og von, eptir þínum fyrirheitum! Amen!

4ða B æ n.

Í minn Jesú! þú sem á krossinum reyndir það, að vera yfirgæfinn af þínum himneska Föður; láttu mig aldrei þurfa að reyna það sama af sjálfum þér til; þú gétur nærri, hvað sárt það er, að verða að sjá þér á bak, þegar maður í hørminginni leitar þín. Auk mér þessvegna sanna og lifandi trú á þig, og snúðu að mér þínu blessaða náðar augliti, bæði í lífi og dauða! En lát mig sjálfan heldur aldrei í yðrunarleysi yfirgæfa þig, því það er vissasti vegur til eylífrar glötunar; greið heldur fætur mína á þann rétta friðar veg til himnaríkis, enda þó margfaldar freistningar vilji í þessum heimi fyrir mér villa! Þókknist þér með nokkru að reyna hvørsu staðfest og óhvikul mín trú á þig sè, þá lát mig, miðt í þeirri reynslu, út af orði þínu, þekkja þína náðar-raustu, því þá mun mín

von og trú á þig óbilandi verða! En þegar stormur slíkra freistinga er ofurmegn, hjálpaðu mér þá til þess, að mig samt aldrei bresti bænina, heldur veit að hún sífeldt sè rótgróin í hjarta mínu, því þá mun hjálpin frá þér vissuliga koma á hentugsata tíma! Æ lít þú, Herra Jesú! til allra þeirra manneskja, hvar sem helst eru, sem, plágaðir af ángri synda sinna, leita þinnar miskunar; endurnærðu þá og svalaðu sálum þeirra, eptir það formyrkvan hörmúnganna er afstaðin, og sól þinnar náðar tekur aptur að nýu að breiða út sína blessuðu geisla, viðlíkt einsog fram við þig komi í þínu þinni! Efl þú lifandi trú hjá öllum þeim, sem við dauðann berjast, og lát ekki ofmikla efasemi yfirfalla þá; veittu þeim síðan vistarveru í þínu dýrðarríki, og lát ekki þá von bregðast neinum, sem gjöra sèr hana rættiliga, uppá þín evangelisku náðar fyrirheit. Ó lát oss alla rætt sem þreifa á þinni náð, en þó einkum á vorri dauðastundu; og gæf oss þá, ó Jesú! að þitt dýrmæta Endurlausnarverk verði vort lífatkær! þá forgaungum vèr aldrei, hvorsu háreistir sem dauðans brimboðar verða kunna. Opna þín miskunar eyru fyrir þessari vorri hjartans bæn! Amen!

5ta B æ n.

Nær eg, Herra Jesú! hugsa um þann sára þorsta, er þig á krossinum plágaði, þá gætur tilhugsan sú jafnmikið hryggt hjarta mitt, sem glætt það;

jafumikið glæðt það, sem hrygggt. Það gætur víst
 aukið hjarta mínu þúnga hrygð, þegar ég íminda
 mër, út af þorsta þínum, hvørsu heitt það þísla-
 boð orðið hefði, er, eptir þínum rættlætis dómi, mak-
 liga hefði átt fyrir mër að liggja, í að steikjast
 eylíflega, hefðir þú ekki, í minn stað, slíka óbæri-
 liga þínu liðið. Þá hefði eg aldrei að eylíf-
 feingið að smakka einn svölunardropa, heldur
 hlotið að plágast af þeim brennanda þorsta enda-
 laust, sem hær um stundarsakir mæddi þína bless-
 uðu tungu. En þegar eg aptur ámóti hugsa til
 þess, að þú leiðst þessa þína þínu, svo vel sem
 allt annað mín vegna, þá hughreystir sú von mig,
 að eg, þegar þetta líf er á enda kljád, á, sökum
 þinnar forþænustu, í vændum, ekki einasta að frels-
 ast frá öllum kvala þorsta, heldur þvert ámóti að
 drykkjast af vellystínga straumum þíns dýrðar-
 húss, að eylíf. En þess óska eg mër af hjarta,
 Herra! að mig alla tíma, svo leingi eg í þessum
 heimi lifi, gjæti eptir þér og þinni uád rættiliga
 þyrst, því þá mætti eg vera öldungis fullviss um,
 að sú minn þorsti feingi fullkomnustu svölu að
 lyktum, í dýrðligum sælu bústöðum allra útvaldra.
 Nú gætur þessi þorsti eptir þér ekki saunur ver-
 ið, nema mig alvarliga taki áður, hær í heimi, að
 velgja við ádrykkju heimsins barna, sem full er
 af banvænu lastanna cytri; æ lát mig þessvegna
 ekki ínetjast þeirra tælingum, heldur slít þeirra
 bönd af mër, svo þaug mër ekki faungnum haldi;

en innræt anda mínum þinn guðdómligan vilja, svo eg hann sífeldt mër fyrir augum hafi. Ef eg nú þvilkít sinnislág øðlast, þá munu allar þínar ráðstafanir, hvört sem þærholdinu súrar eður sætar finnast, verða mër jafnkjærar og dýrmætar; af því eg er þá sannfærður um, að allt lífsins bøl, andligt sem líkamligt, verður mër að fullu bætt, eptir dauðann, í þeirri himnesku Jerúsalem, hvar enga synd, sorg nè dauða framar verður að finna. Bænheyr mig um þetta, blessaði Jesú! vegna þinnar dýrðar og dygðar! Amen!

6ta B æ n.

Það er aldeilis fullvíst, Herra Jesú! einsog þú á krossinum lýstir, að fullkomið frelsi er ollum heimi, fyrir þína þínu og dauða, afrekað; og — ó að sú ósk mætti standast! — að allar heimsins þjóðir, allir Adams niðjar, aldir og óbornir, gjætu þess notið, svo einginn þeirra þyrfti, eins eptir sem áður, í cylífar píslir, fyrir sínar syndir, útsnaraður að verða. En af því nú þetta gètur ekki fortakslaust skèð, þá gèf oss, Herra! Anda þinn til þess, að vèr gjætum að því, að eptir þíns náðar-sáttmála náttúru, gètur einginn þeirra heilla notið, sem þú, með þinni þínu og dauða heiminum afrekað hefur, nema hann, fyrst hèr í lífi, gjörist, fyrir Endurfæðinguna, ný sköpna; því þetta er inntak og undirstaða sáttmálans, sem þú sjálfur, Herra Jesú! samdir og staðfestir millum vor og þíns

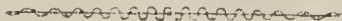
himneska Føðurs; þessi nefniliga: að ef yðrun fyrir syndirnar, og lifandi trú á þína friðþægíngu geingur á undan í þessu lífi, þá er oss, en annars ekki, heitið eyklífri sælu annars heims. Þessvegna, þó Frelsi það, sem þú, Jesú! veitt hefur, sè í sjálfu sèr alfullkomið, og fullkomin náð af þíns Føðurs hendi framboðin og til reiðu, þá ríður samt allt á því, að vèr meðtökum rèttiliga þessa þína fullnægjugjörð, ef hún á oss til nota að koma, og gèta afplánað syndasekt vora. Það er efalaust, að frá þinni síðu hefur þú, Herra Jesú! allt Guðs lögmál vor vegna uppfyllt, og þess kröfum fullnægt, þar oss var orðið það hreint ómöguligt, eptir það vèr vorum af syndinni spilltir orðnir; en þitt heil. Evangelíum heimtar þá af oss, í þess stað, lifandi trú á þig og þína friðþægíngu. Vanti oss þessvegna hana, samt hreinskilinn vilja og viðleitni að hlýðnast þèr, eptir vorum veikum kröptum (þar í því er falið það þakklæti, sem þú heimtar af oss fyrir þína fórnfæríngu); vantí oss þetta, segi eg, þá gètur ekki þín friðþægíng, svo fullkomin sem hún er, gagnað oss til eyklífs lífs. Ó þú alfullkomni Kóngur eyklífs friðar, Herra Jesú! veit mèr þessvegna og øllum oss þvílíka trú á þig að hafa, sem sonn og fullgild sè, svo hún verði mèr, af þínum Føður, til rèttilætis reiknuð, þó ekki hafi eg gètað, nè gèti hans heilaga lögmál, á nokkurn hátt, uppfyllt. Veit mèr og øllum oss þessa bæn, vor blessaði

borgunarmaður; þú sem ert Drottinn vort rætt-
læti! Amen!

7 d a B æ n.

① minn Frelsari! sem sálu þína í dauðanum fólst á hendur þínum himneska Fæður; æ slíttu af sálu minni, fyrir þinn Anda, syndanna fjötur, svo sá annar dauði aldrei yfirfalli mig, þó eg, sem Adams barn, hljóti þeim náttúrliga dauða að deya! Eg vil, minn Jesú! einsog Stephanus, fela þér á vald ondu mína í dauðanum, hverja þú, með þínum dauða, endurkeypt hefur; því hvorsu svart og ógurligt sem hans jel verða kann, má eg samt fullviss vera, að henni muni að eylífú vel vegna, og þá er mér allt eins velkominn dauðinn sem lífið; því lífi eg, þá ertu Jesú mitt líf; en deyí eg, þá verður dauðinn minn ábati. Þú skóst í hel dauðann með dauða þínum, Drottinn minn! Þegar þú á krossinum létst þann logmálsins dóm yfir þig gánga: bálvaður sè, hvør sem á trè hángir! Fyrir það er syndin afmáð, (sem er dauðans broddur, með hvörjum hann banar sálunum) ef vèr gjörum svo sanna yðrun fyrir hana, sem orð þitt áskilur. Þessvegna vil eg, að henni gjørðri, feiginn flýa undir þinn kross, þegar dauðans skýflóki dregst yfir sálu mína; því þá mun mér, fyrir trúna á þig, að mínum gömlu syndum í burtu teknum, tildæmast, vegna þinnar forþænustu, ný og fersk máð; og þá gèta eingar sálar hør múngar, mér til

skaða, framar yfir mig fallið. Blossar Guðs reiði, sem brennur til helvítis yfir öllum yðrunarlausum, slökna þá hreint út; og lög málsins bannfæring, hverja þú, minn Frelsari! borið hefur, verður þá að eingu; Djöfullinn, sem mig áklagar, og eptir Lög málinu, hvört eg hræðiliga brotið hefi, vill heimta mig út, sem sinn eigindóm, fær fullkomið afsvar, að hann eingan rætt til mín hafi; þar eg, með trúnni, hefi tekið að mér þitt rættlæti; og dauðinn, sem þú í sigur svelgt hefur, orkar þá alls eingu. Komi þá dauðans myrkur yfir mig, já komi þaug hastarliga, ef þú svo vilt, Herra Jesú! komi þaug! mín sálar værd og samvitsku rósemi þarf samtekkðert þar við að raskast, ef þú, á þeim tíma, veitir mér lifandi trúar styrkleika, á þína friðþægingu. Æ breiðdu þá þinn blessaða blóðfaðm, góði Jesú! móti mér, einkum á minni dauða stundu! Eg set allt mitt traust einasta á þig! Vernda þú mig frá þeim voða, sem sálu minni grandað gétur, þegar eg á við þessa veröldu að skilja; svo henni, þó líkamans hreyzi brotni, hólpíð verði, á landi lifendra eylífliga! Æ, heyrðu nú þessa mína bæn, Herra Jesú! og bænheyrðu hana þér til dýrðar, en mér til blessunar! Amen!

S j ö V e r s

út af sjø Orðum Krists á krossinum.

Lagið: Allt eins og blómstrið eina.

1. Vers. **Jesú!** er þaðst með blíðu, blessaður fyrir þeim, sem þig, með sinni stríðu, særðu í þessum heim; eins bið þú fyrir öllum, einkum þeim dýrka þig, svo þeir í himna höllum, hreppi kjör yndislig!

2. Vers. Munaðarlausri móður, miskun ei gleymdi þín, Jesú, minn blíði bróðir! bú þú eins sálu mín, forsvar, þá fer hún hëðan, fráskilin glæpa keim, svo hún þig fái sèðan, sjálfan í betra heim!

3. Vers. Ræningjans sem að seinu, sannri þó, yðrun tókst, Jesú! með orði einu, öndu hans gleði jókst; mig lát í mínum dauða, miskun eins finna og hann, og frían affári nauða, flytjast í himna rann!

4. Vers. Ó Jesú! yfirgèfinn, af þínum Føður varst; á því er einginn efinn, að mínar syndir barst, sálu á sem líkama; síst yfirgèfur þú, nokkurn í nauðum framar, er náð hefur sannri trú!

5. Vers. Þig, Jesú! þyrsti forðum, þínum á krossi mjög; svölun af sannleiks orðum, sem mæltir, hefi jeg; láttu mig þartil þyrsta, að þjóna Guði af trygð; flyttu mig svo hið fyrsta, í friðarins sælu bygð!

6. Vers. Fullkomnað forðum sagðir, Frelsari

minn! á kross, þegar þú líf útlagðir og leystir af sektum oss; fullkomna yðrun unntu, eg gjøri', af hjartans rót; fullkomna mèt svo muntu, meðdeila synda bót!

7. Vers. Þú fólst í Føðurs heudur, Frelsarinn! sálu þín, úti þá var og enduð, æfinnar mæða' og pín; svo taktu sálu mína, sæll Jesú! þér í hönd, nær slitnar lífsins lína, leys af mèt synda bönd!

Bæn fyrir húslestur á sunnudögum.

❶ Drottinn Guð! þú sem að afloknu sköpunarverkinn hvíldist á þeim sjöunda deigi, og sem skipað hefir oss sköpunum þínum að helga þann sjöunda part vors tíma til þinnar opinberu dýrkunar. Æ hjálpa oss nú í dag að hlýða trúliga þessu þínu heilaga boðorði. Vèr þökkum þér, að þú hefir boðið oss að elska þig og ákalla, því vèr vitum að náð þín og vinátta er lífinu þúsundsinnnum betri, já vèr lofum þig fyrir það, að þú í dag skipar oss að hvílast frá líkamans erfíði, svo vèr fáum þess betra færi að dýrka þig svovel heima hjá oss, sem í þínu húsi, með heyrn og lestri þíns orðs, með bænum og heilögum hagleiðingum og guðligu innbyrðis samtali. Ó gæf oss nú að byrja þennan dag og þessa viku í þínum ótta; gæf oss lifandi ímyndun um þína allstaðar nálægð; og miðt í því vèr framberum vorar bænir fyrir þig, í

nafni vors einasta meðalgángara, Jesú Krists, þá sannfær oss um, að þú sèrt nálægur öllum þeim sem þig ákalla, öllum þeim sem þig í trúnni á hans nafn auðmjúkir ákalla. Að vísu erum vèr, himneski Faðir! ómakligir að kallast þín börn, af því vèr höfum svo ótöluligar syndir móti þèr framið; en dýrð sè þèr fyrir það, þú gafst oss þinn son Jesúm Krist, til að deya fyrir oss, því annars hefðum vèr eylíflega tortínst. En þú miskunaðir oss, og lætur oss þá miskun í þínu orði kunngjóra. Hjálpaðu oss, í dag, með áhuga að spyrja: hvað skal eg gjöra svo eg hólpinn verði? og síðan trúliga fylgja þeim ráðum, sem þú oss þar til leggur. Vèr þökkum þèr fyrir það, að þú í dag villt unna oss að heyra þitt heil. orð, sem frelsa kann sálir vorar. Æ gèf oss athugasamt hjarta til að heyra það, og áhyggjufullt að lifa. eptir því; lát það ei fordæma oss, heldur fríkenna á síðasta deigi. Gèf öllum kènnimönnum, og sèrslagi þeim sem oss á að kenna, anda til að sýna oss þann rètta veg til sáluljálpar. Vek upp samvitskur vorar með orði þínu, svo vor spillíng verði oss óttalig, syndin viðbjóðslig, þín náð girnilig og Jesú friðþægíng óendanliga dýrmæt. Lát alla vora vini og vandamenn, já alla sem Kristnir kallast, uppvakna til að sorga af alvöru fyrir sálum sínum, og láttu þína náð vinna sigur yfir hjarta þeirra til sannrar umvendunar, sáluhjálpligrar trúar og rèttrar líferniss betrunar. Vèr biðjum, ó vor Guð! að þú látir þinn

anda varðveita vor hugskot frá öllum saurugum þaunkum, vora tungu frá óviðarkvæmiligum orðum, og vora hegðun frá ósæmiligum verkum. Gef oss að ganga til þíns húss með auðmýkt, dvelja í þínu húsi með andagt og fara frá þínu húsi með besta ásetningi. Styrk minni vort til að nema þitt orð, skinsemi vora til að skilja það, og vilja vorn til að breita eptir því. Vèr erum fáfróðir, uppfærð þú oss; vèr erum sekir, fyrirgef þú oss; vèr erum vondir, umvend þú oss. Bænheyr oss nú, ó Faðir! um allt þetta, vegna þíns sonar Jesú Krists, hverjum ásamt þèr og heil. anda sè heiður og lof að eylífu! Amen!

Bæn eptir húslestur á sunnudögum.

Vèr þökkum þèr, allra miskunsamasti Faðir! fyrir velgjörninga þá, sem vèr þeigið höfum af þèr, á umliðnum deigi. Vèr þökkum þèr fyrir fæði og klæði, og allar aðrar velgjörðir til þessa lífs nauðpurftar, en vèr þökkum þèr þó allra heldst fyrir þinn kjærleika í Kristó Jesú, hvörn þú oss kunnan gjörðir með hans Evangelíó; fyrir meðel náðarinnar og fyrir von dýrðarinnar. Ó hve dásamligt er það, að oss vesælum syndurum prædikast skuli fyrirgefning syndanna, fyrir blóð vors Herra Jesú, og að oss skuli frambjóðast að fá blutdeild í henni. Oss hefir, ó Herra! kènt verið hvørsu syndugir vèr sèum í þínu augliti; vèr biðjum þig: lát oss með hugarángri finna til synda

vorra. Já lát endurminningu þeirra verða oss alvarliga bitra og byrði þeirra óþolandi, en þar vèr heyrt höfum boðskapinn af Jesú, sem dó til þess að burtutaka syndir vorar, æ svo gæf að vèr gætum með lifandi trú trúað á hann, með trúaðri von tilbeðið hann, og með vonarfullum kjærleika eptirfylgt honum. Nú þar sem vèr megnum ekkert þetta án þinnar náðar, þá send oss þinn heil. anda, eptir þínum fyrirheitum, svo hann upplýsi vorn skilning, helgi vorn vilja, og hreinsi samvitsku vora af dauðum verkum, með Jesú blóði. Ó Herra! gæf oss við endingu þessa heil. dags, að gæta fundið til þess, hvað óseigjanliga dýrmætar vorar sálir eru, og það kann alls ekkert manneskjuna stóða, þó hún vinni allan heiminn, ef hún lifður tjón á sálu sinni. Nú er einn dýrmætur Drottins dagur umliðinn, og vèr vitum ekki, hvört vèr fáum annan aptur að líta. Máskè áður enn annar kemur, að vèr komnir verðum inní eylífðina. Ó hvað mægum Drottins dögum höfum vèr til ónýtis tapað. Hvørsu lítt höfum vèr brúkað þann nærstliðna, eins og vèr hefðum átt að brúka hann. Hvørsu kaldar hafa verið vorar bænir um þína náð; hvørsu tilfinningarlaust vort hjarta undir þínu orði; og þó oss hafi prèdikað verið, að Kristur hafi dáðið til að frelsa oss, hvørsu lítt hefir sá stóri og blessaði sannleikur á oss tekið. Ó miskunsami Guð! fyrirgef þú oss og hjálpa þú oss nú á þessu kvöldi, áður enn vèr apturlykjum augum

vorum, æ hjálpaðu oss til að flýa til Kristum, í sannri trú á hans friðþægíngu, með brennandi bæn um náð og frelsi; svo ef vèr leggjumst út af, til þess að vakna ei aptur til þessa lífs, að vèr þá mættum sofna út af í Jesú nafni, og verða svo að eylífu sáluhólpnir fyrir hann. En ef þú lofar oss að sjá ljós annars dags hær á jörðu, þá biðjum vèr þig, að þú veitir oss, að umþeinkíng þess vèr heyrð höfum af orði þínu í dag, mætti verða oss í fersku minni, alla þá eptirkomandi viku, hvörja vèr nú byrjað höfum. Þegar vèr freistaðir verðum til syndarinnar, ó! að vèr gjætum þá minst þess, að syndin krossfesti vorn Frelsara Jesúm Kristum. Ó að vèr gjætum alvarliga ásett oss, fyrir þinn náðar krapt, aldrei framar vísvitandi að syndga. Ó að vèr umflýum þá staði, þær persónur og þau tækifæri, sem að undanfögnu hafa leiðt oss til að brjóta þín boðorð. Ó að vèr óttumst framar að styggja þig, enn tapa lífi voru, og kappkostum framar að þóknast þér, enn að frelsa líf vort. Ó að vèr aldrei skommumst vor fyrir að láta í ljósi vort áform, að lifa eptir þínum vilja. Lát oss skammast vor fyrir syndina, enn ei fyrir neinn hlut annan. Lát oss aldrei blygdast við að játa vora trú á Kristum þann krossfesta, heldur örugglega berjast undir hans merkjum móti holdi, heimi og djöfli, og áframhalda að vera hans trúlyndir stríðsmenn allt til dauðastundar. Ó Guð vor Faðir! hvørs nátt-

úra og eiginligleiki alltíð er, að miskuna og fyrirgefa; tak á móti vorum auðmjúkum bænum, og veit þeim náðarríka áheyrslu! Æ gjör það vegna Jesú Krists þíns sonar friðþægingar og fyrirbónar! Amen.

Bæn á boðunardag Marín.

Þú ljómi Føðursins dýrðar og speigill guðdómligrar veru, Herra Jesú! þú sem ert vor sanni Guð og eylíft líf, vèr þínir bræður, eptir þinni manndómligu náttúru, tilbiðjum þig í auðmjúkuustu lotnóngu, þú sem tilbeðinn ert af öllum heilögum Einglum; já, vèr tilbiðjum Guð í þèr. Lofaður og blessaður vertú, þú Skapari allra hluta, sem alla hluti ber með þínu kröptuga Orði, og í hvörjum allir hlutir standast; já vèr lifum, hrærunst og erum í þèr, í þínum allstaðar nærveranda og allt uppfyllanda Guðdómi (Eph. 4, 10). Gef að vèr skynjum æru þá, sem oss er veitt í því, að þú uppá þig tókst vorn Manndóm, og það upphvetji oss því framar að líkjast og þóknast þínu guðdómliga rættlæti, heilagleika og kjærleika, sem þú framar af elsku til vor líktist vors manneskjuliga eðlis meðskapaða ófullkomleika, í þínu niðurlægingarstandi; svo vor manneskjuliga náttúra mætti á síðan fyrir þig upphesjast til allrar möguligrar hluttekningar þeirrar Sælu, sem þínum manndómi er síðan af Guðdóminum meðdeild.

Þá fáum vèr fyrst þekkt þig sem þú ert, eptir

sameiningu Guðdóms og Manndóms, í þinni persónu, sem oss hér í lífi er einslags ráðgáta, og dýrkað þig þeirri dýrkun, hverri einginn holdligur vansi fylgir í ímindaninni, eingin vanrækt í æfingunni og einginn brestur í ávøxtunum; heldur munum vèr þá, Einglunum líkir, sjá þig og dýrka í himnesku ljósi eyklífliga. Unn oss þess, sakir þinnar guðdómligrar elsku til vor, þinna manndómligu bræðra! Amen!

Bæn á Skírdag.

Lofaður og blessaður vertu, Herra Jesú Kristi! fyrir innsetningu þinnar heilögu kvøldmáltíðar, hverja þú á þessum deigi stiptaðir og gafst þinni kristiligri kirkju sem annan trygðaða pant, nær þú ætlæðir að sýniligum samvistum, hér í heimi, við hana að skilja. Ó hvørsu dýrmætt minnisteikn og eptírmind sjálfs þín — þvílíkur þú varst, þegar þú umgèkkst hér á jörðu, í voru holdi — má þessi þín máltíð oss vera; því einsog guðdómsins fylling bjó í þínum, fyrir annara augum lítilfjörliga, manndómi, eins trúum vèr, að í máltíð þinni búi himneskir hlutir, undir útvortis lítilvægum sýniligum meðølum; svo vor trú á þinn Guðdóm í þínum manndóm, og á þinn manndóm vegna guðdómsins íbúðar, má við brúkun hennar bæði æfast og styrkjast, æfast við opt ítrekaða hátíðliga ímindun þíns algilda friðþægíngar offurs fyrir syndir vorar; en styrkjast, af brúkun þess meðals, sem,

eins krøptugt og það er, til að fullvissa oss um þinn
 kjærleika til vor, eins krøptugt má það vera til
 að uppvækja hjá oss kjærleika til þín aptur á móti.
 Æ gæf oss þá, blessaði Frelsari! náð þíns heilaga
 anda til að gæta borið viðlíka virðingu innvortis
 fyrir þér í þessari þinni minnis-máltíð, sem vèr
 vildum fyrir þér bera, ef vèr feingjum þig með
 líkamligum augum sennann; því ef vèr tíðkum
 rétttiliga máltíð þína, má oss verða það að sömu
 sáluhjálpur notum, sem að fá sýniliga að sitja og
 gráta við þína blessaða fætur, einsog hin bersynd-
 uga forðum (Lúk. 7. 37-48); sem að grípa, með
 líkams höndu, í þinn klæðafald, einsog hin blóð-
 fallssjúka (Lúk. 8. 43); sem að herbergja þig í
 húsi voru á líkamliga vísu, einsog Zaehæus forð-
 um (Lúk. 19. 9); já, sem það, að þreifsa með lík-
 ams höndu á þínum píslar sárum, varð lærisveini
 þínum Thómasi (Jóh. 20. 27); svo vèr þá, sem
 hann, gætum í fullvissu trúarinnar hrópað til þín
 og sagt: Ó Herra Jesú, „þú ert Drottinn minn, og
 Guð minn!“ Veit oss í henni að finna, hvað sæt-
 ur og ljúfur þú ert, og fá sem nokkurn forsmekk
 sælu þeirrar í vorum hjörtum, sem þeir eiga loks-
 ins í vændum að njóta, er sitja munu til borðs
 með Abraham, Ísaak og Jakob í ríki himnanna,
 (Matth. 8. 11). Gæf oss að gæta eins sannarlíga
 etið og drukkið þitt hold og blóð, með munni trú-
 arinnar innvortis, sem vèr, með munni líkamans,
 neytum þess helgaða brauðs og víns útvortis, í

þína minningu. Lát þessa himnesku fæðu eins styrkja vorn innra mann á vorri reisu gegnum eyðimörku veraldar þessarar, til þess himneska Zíóns fjalls, einsog fæða sú, sem eingillinn forðum færði spámanninum Elíasi, styrkti hann á ferð hans og flóttu til fjallsins Hóreb (1. Kg. bók. 19. 8); æ kom þú þá, vor himneski rættlætisins Konúngur, Herra Jesús Kristur! Kom þá móti oss, og — eptir það þú mettað hefir oss með braudi og víni náðarmáltíðar þinnar hér í lífi, legg þína blessun yfir oss, fyrir hvað vèr viljum þá gjalda þér skyldugt þakklætis offur eyllíflega! Heyr oss og bænheyrr hèrúm, hærstlöfsverði Frelsari! vegna þíns kjærleika til vor og umhyggju fyrir sálum vorum! Amen!

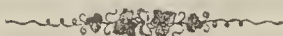
Bæn á föstudaginn lánga.

Eyllíflega lofaður vertú, Herra Jesú! þú Guð og maður í einni persónu! Lofaður vertú fyrir þína manndóms-tekningu, með hverri þú gjördist vor bróðir og meðalgángari; fyrir þinn himneska lærðóm og heilaga lifnað, með hverjum þú hefir vísað oss veiginn til eyllífs lífs; og fyrir þína fríðþægjandi pínu og dauða, með hverri þú orðinn ert vor borgunarmaður, og hefir sætt oss við þinn eyllífa fæðar, svo vèr erum nú allir — sem á þig trúum með lifandi trú — hans óska-börn í þér. Æ vor blessaði bróðir! bið þú fyrir oss, að vor trú á þig, ekki þrotni, heldur sè sonn og lifandi,

til lofs þinni dýrðarligu náð. Veit oss að læra og æfa þá yppurstu list allra lista, að frambæra þína friðþægingar fórn fyrir Guðs augliti í trúnni, svo syndir vorar verði oss fyrirgefuar, en þitt réttlæti oss tilreiknað!

Gef oss þinn heil. Anda, eins og þú gafst oss sjálfan þig, svo hann gjöri oss hæfa til að taka á móti þér og þinni friðþægingu verðugliga; til að fylgja þér og þínum lærdómi trúliga; og til að taka uppá oss þinn og vorn kross og bera hann þoliumóðliga! Vèr heitum því, að standa ekki á móti þínum heil. Anda, heldur gefa honum rúm hjá oss; svo hann meigi leiða oss í allan sannleika, en vèr reynast saunleikanum trúir allt til dauðans; svo dauðinn, í gegnum þinn dóm, verði oss inugáangur til lífsins! Bænheyr oss vor Guð og Frelsari, vor Drottinn og Dómari! Amen!

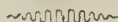
Athugasemd: Þessar 5 síðustu bænir eru útlagðar úr ensku af sjera Jóni sál. í Møðrufelli; sjá vikubænir hans í evangeliskum smáritum No - 24. - 36. - 69. Einnig eru vikusáknar Hallgríms sál. djákna Jónssonar prentaðir í evang. smáritum No - 26.

V i k u S á l m a r

örktir af

Hallgrími djákna Jónssyni.

Sunnudags Morgun Sálmur.

Lagið: Kristnir menn umfram allar tíðir.

Ástar þakklæti af anda' og munni, allir þér Drottinn! færum nú, að út af þínum elsku brunni, unun létst til vor streyma þú; um nærst afliðna nætur tíð, náð þín yfir oss vakti blíð.

Uppsprettu lindin allra gjæða, ó Guð vor Faðir himnum á! lát oss í dag ei meinin mæða, í miskun ætíð vert' oss hjá; áheyrslu góða vonum vær, veita munir oss, Drottinn kjær!

Hreinsa vor hjörtu, Herra mæti! herbergi svo að verði þitt; orð þín séu vort optirlæti, öll muna þá vor brotin kvitt. Ó að dygðanna veljum veg, sem vísa boð þín guddómleg.

Lát oss ei girnast annað yðja, enn það sem mætti líka þér, vort heilagt áform vyrðstu að styðja, 'víslega svo frangaungum þér; hugsan vor öll og hjartans gæð, helgist þér, orð og verk-in með.

Ól að vanbrúka ekki þyrðum, af þèr, vor Faðir! lènta náð; af øllum hug þig einan virðum, ertú vort sanna hjálparráð; þó á oss stríði eynd og kíf, øllum oss veitir sterka hlíf.

Í umsjón þína, elsku bróðir! endurlausnari sæll Jesú! líf og sál felum leyst af móði, líkn þinni ætíð til vor snú! hana vèr treystum allir á, því einum þèr er náðin hjá.

Einkum á vorri andláts stundu, að þèr oss taktú, Jesú kjær! til vor þá heldst í miskun mundu, að meigum þèr ætíð búa nær, í sælu þeirri er aldrei dvín, útvaldra þar sem flokkur skín.

Sunnudags Kvöld Sálmur.

Lagið: Um dauðann gæf þú Drottinn mér.

Miskunarríki góði Guð! gjæðsku vèr þísum þína, ljúfur hefir þinn leyst sæfnuð, líkn virðtist mönnum sýna; þegar sannhelgan soninn þinn, sendir af hæðum eingetinn, er saklausan sig lét þína.

Fyrir augliti þínu því, þrífni Guð! tilbiðjum, þakklátir, hjartans auðmýkt í; oss Adams breisku niðjum, þolgjæði sýnir, vægð og vörn, vilt oss þín kalla óskabörn, ef þín réttindin yðjum.

Oss fyrirlitið aldrei fær, ef þín trúgóðir leitum; barnakvak vort þín biðlund skjær, bænar-í gjæði heitum. Í þína felum umsjón vèr, øll vor lífs kjör og gjæfu hèr, lífsbraut svo þunga þreytum.

Eign, líf vort, hús og ástvini, að þèr virðstu að taka, einkum þèr falin sálin sè, sofa hvort skal

eður vaka; þú hefir lofað, líknin há! að líta þín börn í miskun á, ef til þín trúuð kvaka.

Vernda oss handaverkin þín, vors Jesú meður blóði, endurleysta frá andar þín, en upphef á dýrðar slóðir; þá mun af oss um eilíf ár, útvöldum meður, lofgjörð klár, þær sýngin, Guð vor góði!

Allstaðar nálæg vera' alvís, vort líf sèrtú þá deyum, þína nálægð í nótt hvör kýs, náðar leitandi þreyum. Varðveit þú oss í hættum heim, hjá þær en æðri sælu geym, hvar sífeldt lof þær seigjum.

Mánudags Morgun Sálmur.

Lagið: Kom skapari heilagi andi.

Ástriki Drottinn! öllum nær, umbreyting nein ei finnst hjá þær; frá þær ljósanna faðir kjær! flýtur allt gott, sem njótum vør.

Ótal hættur og eymdir hær, oss mæta vilja nær og fjær; vort líf á þærði veikum er, veit einginn fyr enn dauðinn slær.

En þín miskunsemd aldrei þreytt, að oss, vor Faðir! hefir gjætt; og ástargjæð þitt óumbreitt, úr vorum nauðum jafnan bætt.

Veitt hefur þú oss heilla hag, hjálpræði, krapt og stirkvan dug, að feingjum byrjað enn einn dag; ástin þín hefir glaðt vörn hug.

Þrjóti ei lofgjörð þín nè prís! Þøgul náttúran fræðir oss, að þín stjórn dásom er og vís, vort einka sáluhjálpar hnoss.

Hughraustir á þig vonum vær, vel því sannfærðir erum nú, af þínu orði, að eingum fær, út-skúfað sem þín leita' í trú.

Þó oss í heimi þrjóti allt, það sem veröldin kallar gott, er það vort traustið ófallvallt, að ástar þú oss sýnir vott.

Nær vèr að eins þig höfum hær, Herra líknsamur, mildur, trúr, um ekkert skeitum annað vèr, ertú vort skjól og hlífðar-múr.

Fyrirgæf brot vor, Faðir kjær! sem framið höfum móti þèr, svo hlotnist oss sú heill frábær, sem helgum öllum tilreidd er.

Þín blessan veri yfir oss, alla blessa þú menn og hús; blessunar gæf oss blíða hnoss, sem blessaður veitti oss Jesús!

Mánudags Kvöld Sálmur.

Lagið: Öldungar Júða annars dags.

Þolinmóður er Drottinn dýr, dásamur, góðgjarn, mildur, lífr, hans ætíð verndar hjálpar hönd, um lá og lönd, sín börn, og mýkir meinin vönd.

Enn í dag hefir auðsýndt hann, ærna miskun við sérhvörn mann, aukið vorn frest um eina tíð; hans elskau blíð, yðrandi veitist öllum lýð.

Oss hefir náð og blessan býtt, blíður í vöku og svefni tíðt; hlífð og varðveitslu, heilsu kjör, hressing og fjör, hans mildin oss útskipti ör.

Fyrirgæfið því afbrot örg, oss hefir nærsta stór

og mærg, uppörfun marga oss hefir tæð, að allt vort gæð, lagist hans anda og orði með.

Allt hvað oss lofað hefir hann, hlotnast sèr-hverjum jafnan vann; sè æ hans nafni vegsemd vís, virðing og prís, eins og hann sjálfur af oss kýs.

Eilífi Guð! hvað erum vèr, að við oss þann-ig hegðar þèr; oss hefir gjört til góða þú, gjörir enn nú; aðstoð þín bregðist aldrei sú.

Ó! hvað vor góðverk eru hèr, ógild og hálf-verk fyrir þèr. Hvað ófullkomin er vor dygð, umbót og trygð, vor hlýðni fánýt, full með stigð.

Æ! fyrirgæf oss, Faðir kjær! fjöldann synda sem drýgjum vær, og yfirgæf oss ekki í neyð, útríkk af deyð; svo friðarins ratað fáum leið.

Blíði Faðir! oss bænheyr þú, bregðast aldrei þín heitin trú, um áheyrn góða, af því hann, sem frið oss fann, þinn son, afmáði synda bann.

Í þínu nafni, ó Jesú! aptur til hvílu gaung-um nú, treystandi þinni hjálp og hlíf, að heptir kíf, og annist vora ønd og líf.

Ó Jesú kjær! þá øðlumst vèr, yndæla vist með sjálfum þèr, viðskildir heimsins freistni og fár, Frelsari klár! þèr sè um aldir heiður hár.

Þriðjudags Morgun Sálmur.

Lagið: Lifandi Guð þú lít þar á.

Upprunninn dagur bendir bráðt, börn Guðs ef viljum heita, af öllu hjarta, hug' og mátt, hön-um er skyldt að veita, lofgjörð og prís, sem nú í

nótt, náðaði oss, svo sváfum rótt; því kann ei neinn að neita.

Frá vorri barndóms fyrstu stund, forsorgað oss þú hefir, og veitt oss, Guð! í vöku og blund, vor hvað sem þerf út krefur; ótal eru þau gjæðin góð, Guð Faðir kjær! af þínum sjóð, er þú oss öllum gæfur.

Æ! lát þér treysta allt vort gæð, ó Faðir hjarta kjæri! eins þínum syni og anda með, af instu rót sem bæri; sameining við þig sjálfan þá, sálunni ró og frið mun tjá, þó mærg hær sorgin særi.

Haldt vorri sálu við þig vel, verndarinn allra lýða, hneig þú vörn vilja og þánka-þel, þínum rættindum hlýða. Gæf að vör hótum glæpa verk, geymi oss æ þín hendin sterk, og styrki vel að stríða.

Vorra sálna sè unan æðst, einum þér lofgjörð veita, ástundan líka einna stærst, orða þíns sannleiks leita; Jesú, þíns sonar, kvöl á kross, kvittan og bót sè öllum oss, hann ræð oss miskun heita.

Jesú! á vorri andláts'stund, oss huggi best þín þína, er leiðst, svo mættum á þinn fund, inn-ganga í sælu þína. Sè oss þá öllum blóð þitt best, borgun fyrir vor afbrot vest, andar meín öll þá dvína.

Þriðjudags Kvöld Sálmur.

Lagið: Konúng Davíð sem kændi.

Alvaldi ástar Faðir! allra, sem kallast börn, um ár og alda raðir, er ætíð sýnir vörn, og villt oss

vera hjá; húma tekur í heimi, hærst náðin þín
oss geymi, og forði vondu frá.

Þá er oss óhætt öllum, við illra makt og slægð,
þegar vèr þig á köllum, þú veitir ró og vægð;
nær þinni hjálpar hönd, upplýkur, allir sedjast,
endurnærast og gleðjast, um himin, lá og lönd.

Faðir! í þínar hendur, felum vèr líf og sál;
í þinni umsjón stendur, eign vor, sjón, heyrn og
mál, vit og vel líðan góð; lát þú oss lífgjöf sanna,
líkn þína og gjæðsku kanna, og seð af þínum sjóð!

Drottinn! gef vel þeim vegni, er viðurkenna
þitt nafn; mót heimsins hrekkja megni, hjálpa, þá
raunasafn, aðþjakar óðum hær; lát oss þær ljúfa
hlyða; leystir frá sorg og kvíða, hólpnir þá verð-
um vèr.

Syndanna fjötrum sáru, svipt af oss, Drott-
inn vor! kristindóms dygða kláru, kenn oss að
rekja spor; svo mættum þókknast þær, og eptir
heimsins hrygðir, himnanna sælu bygðir, frelsaðir
fáum vèr.

Jesú vor bróðir blíði! sem bættir fyrir oss,
í þínu ógna striði, er leiðst á hörðum kross, lát
þá forþenun þín, oss koma æ til besta; og afreka
sælu mesta, í dýrð sem aldrei dvín.

Miðvikudags Morgun Sálmur.

Lagið: Upphof eg augun mín.

Nafn þitt, vor góði Guð! gæfgað um aldir sè, þú
lán og lífsfögnuð, lætur oss þrátt í tje; vor telur

höfuð hár, hlífð þín er hvörgi rír; þinn líknar kraptur klár, kröptugur með oss býr.

Þú hefir nú í nótt, náðugur oss ei gleymt, en hefir alla rótt, í þinni vöktun geymt; þeim á þig vona víst, vernd þín er hvörgi fjær; þú lætur þrjóta síst, það sem við þursfum vær.

Syndin oss særir ljót, sínum freistingum með, öll hennar íllskuhót, ángri vort fylla gèð; gjör þú vort hjarta lreint, helgaðir verðum þá; svo bæði ljóst og leynt, lofgjörð þèr munum tjá.

Blessa vort áform allt, að meigi lukkast vel; við þinn oss veginn haldt, vort gèf að hjartans þel, réttindin ræki þín, og ráðin allra best, að oss, þá æfiu dvín, ununin veitist mest.

Veit oss styrk voldugan, að vörumst brotin ljót; efl þú vorn innra mann, að sporna löstum mót, vort daglegt veit oss brauð, varðveit oss slisum frá, eyð lífs og andar nauð, engu vèr kvíðum þá.

Hvað sem þín miskun mild, miðlast lætur til vor, þinni, Guð! vísu vild, vor felum æfi spor; hvørt líf eða dapur deyð, í dag að höndum ber, sálina ei sakar neyð, sè hún, Drottinn! ljá þèr.

Miðvikudags Kvöld Sálmur.

Lagið: Í dag eitt blessað barnið er.

Mildi, voldugi, vísi Guð! veitt sè þèr lof án enda, fyrir lán, vernd og lífs fagnuð, létst eingin slis oss henda; óútseigjanlig er þín náð, að oss þín forsjón hefir gáð, og varnað vöða föllum, um vora

liðnu ætíð, ætíð hefir þín miskun blíð, gæfist frómu gjörvøllum.

Guð! ætíð góður øllum ert, yðrandi sem þín leita; ávallt oss sýnir orð þitt bert, þitt ástarþelið heita; í andstreymi þú ert vor hlíf, í dauðanum vort sanna líf, til þín í trú nær köllum; og þótt að syndgum þráfaldt vèr, þín miskun æ framboðin er, yðrandi sálum øllum.

Að þèr tak vora ønd og líf, er þú oss gæfið hefur; vertú ætíð vor vernd og hlíf, vor meðan hèrvist tefur; freistingar þegar falla oss á, Faðir! oss styrkja vyrðstú þá, að frá þèr aldrei fèllum, heldur að stríðum herknir vèr, mót heimi og girnda vondum her, og óvinum sálar øllum.

Vor Herra Jesú! vert' oss hjá, vort traust er á þèr einum, einkum nær heimi færum frá, fulltýngi þitt vèr reynum, herbergi þitt vort hjarta sè, huggun samvitsku lát í tje, er særist synda kvíða; lát oss alla uns líf hèr dvín, læra að stunda boðin þín, þèr einum þjóna og hlýða.

Fimmtudags Morgun Sálmur.

Lagið: Gleð þig Guðs sonar brúð.

Ljós dagsins ljómar enn, lofsýngjum kristnir menn, Guði hjálpara góðum, sem gæfur øllum þjóðum, miskunar gnógt og mildi; minnast þess hver einn skyldi.

Hvørn morgun Herrann þíðt, hjálpráð frambyður tíðt, oss breiskum Adams sonum; allir því

sýngjum honum, þakklæti af huga hreinum, hann verndar oss frá meinum.

Synd þó að vinnum vèr, vondsliga móti þèr, fyrirgèf, Faðir góður! fyrir þinn son, vorn bróður, sem lífi ei þírmði sínu, svo feingum lausn frá þínu.

Ó Guð! þín gjæðskan blíð, gæti vor allatíð; falli vyrðstú oss forða, fyrir krapt þinna orða; að stæðugir standa næðum, styrktir af þínum gjæðum.

Gèf þitt orð, Guð! í dag, greiði vorn sálar hag, svo að þèr hlýðnis heiður, af hjarta veitist greiður. Þèr ber þakklæti að gjalda, og þjónkun um aldir alda.

Þig lofi allt hvað er, í upphæðum og hèr; fyrir stjórn friðar vísa, fúsir þig skulum prísar, Drottinn! uns dýrðar prýði, dásamri þú oss skryðir.

Fimmtudags Kvöld Sálmur.

Lagið: Uppá fjallið Jesús vendi.

Faðir blíði á himna hæðum, heiður, lof og dýrð sè þèr! alla mettar, ótal gjæðum, Eingla, menn og skepna her; gèf að þar um þeinkja næðum, þinn svo rómum prís sem ber.

Vort kvöldoffur vyrðstú þygga, velgjærningum þáðum mót, og í miskun að oss hyggja, æ gèf hótum verkin ljót, og forðumst þig vorn fæður styggja, frelsi er gafst og raunabót.

En vèr meigum yfirklaga, er vor syndin mærg og ljót, vèr sem hofum vora daga, voldugum þèr

framið mót; vort líf gjörum vèr ei laga, sem verðskulda þín náðar hót.

Hjartað þúnginn synda særir, sár - feignir þinn fundinn á, viljum vèr því, Kristi kjæri! komi' og dýrstu lækning fá, er oss þjáða endurnæri, og þig blíðan mættum sjá.

Refsa' oss ekki í reiði þinni, rættlátasti Faðir kjær! ángri marinn end vor finni, áheyrn, þínum tróni nær, elskuríkust að oss hlynni, eilíf miskun þín frábær.

Líf vort geym og leystan anda, líknsamur uns æfin dvín, þá meðtak hann þèr til handa, þrfeinn Guð! og miskun sýn, að hlutskipti utan vanda, eðlist þar sem dýrðin skín.

Fríðarins í faðmi þínum, fullöruggir hvílumst þá, frelsaðir af fári og þínum, fáum blíðan þig að sjá. Nær í dýrðar sknúða skínum, skulum eilíft lof þèr ljá.

Föstudags Morgun Sálmu'r.

Lagið: Allt eins og blómstrið eina.

Lof sè þèr, ljúfi Faðir! vor líkn og hjálparvon, vèr finnum frelsi glaðir, fyrir Jesúm þinn son, hann oss úr háska leysti, hugsvölun gaf og frið, fallna á fætur reisti, svo feingjum andar grið.

Fyrir þèr, Herra híri! hugrakkir býrtumst vèr: hvað er sem ei útskýri, að náð þín mjög stór er? í nóft frá öllum meinum, oss frelsa náðir þú; ást þína' í öllu reynum, ei gètur brugðist sú.

þar fyrir þökkum glaðir, þér Guð! sem mak-
ligt er, af hjarta, og viljum þíraðir, herra! full-
treysta þér, að þú í dag og ætíð, oss geymir vel
þín börn, sikrir oss súrt mótlætið, en sært vor
hjálp og vörn.

Þíns ótta gæf að gjætum, grandvarir útlegð í;
skæmtun af synd ei sætum, svikullri ávallt, því,
endurlausnarinn lýða, leysti oss henni frá; oss
ber því örugt stríða, að mættum sigri ná.

Heimurinn hættu stofnar, haldið oss pretta
vill, freistingar dygða dofna, og dárleg syndin
ill; aldrei oss yfirgæfðu, ástríki hyrðir trú!
hjálpaðu! hværgi tefðu! hættunni ríkk oss úr.

Veit oss að vaka og biðja, vær svo ei
freistumst hér, í stríði vörðst oss styðja, svo stað-
ist fáum vör; svo vör að sigri unnum, sælunnar
öðlumst hnoss, og frjálsir fagna kynnum, þeim
fyrir oss dó á kross.

Föstudags Kvöld Sálmur.

Lagið: Jesús Kristur að jórðan kom.

Dagur enn nú á enda er, ást fyrir Guðs og mildi,
en nætur tíminn nálgast fer; neyð myrkra þó ei
skyldi, hræðast, sá Guði hefir á traust, hans náð
er vís án enda; sína miskunar sæta raust, sífeldt
oss lætur kenda; og bœlmæddum til sín benda.

Þygg vort kvöldoffur, Herra hárl og hygg
að vorum bænum, þig biðjum, dýrðar kóngur klár!
og klökkvir til þín mænum, vertu vort hæli nú í.

nótt, neyð lát oss einga saka; gèf að oss verði vært og rótt, allt vondsligt hrek til baka, og virðst oss að þèr taka!

Ó Guð! svo náðir elska oss, að einka son þinn mæta, lètst kvæl og dauða líða á kross, lausn svo að feingjum sæta, vèr, frá eilífri andar þrá, en hrepptum lífgjöf blíða, þar fyrir gjörum þakkir tjá, þèr Faðir allra lýða, sem af oss sviptir kvíða.

Særir oss fjöldinn synda þrátt, sakfallna því oss játum, undir þinn guðdóms mikla mátt, miskuna oss ránglátum. Hyrt ei, sem-forþènt hofum vær, hegníng eilífri meður; Frelsari manna, Kristi kjær! kráptur þíns dauða skèður, sè oss til lausnar sjeður!

Þó eymdir heims og aðkast mest, eigum hèr við að stríða, eilífi Guð! þitt orðið best, upphvetji oss þèr að hlýða, það er vort ljós í lífi og deyð; lát oss fast þar við halda, svo eptir heimsins eymd og neyð, auðnist oss þèr að gjalda, lofgjörð, um aldir alda.

Laugardags Morgun Sálmur.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Lof sè þèr, vor ljúfi Faðir! líknin manna og verndin traust, frelsi þínu fögnum glaðir, feingum náðir slisalaust, í nótt, svo að ekkèrt mein, ángraði nè skaðsemd nein, heilsu, líf og heillir hlutum, hjálpar þinnar allir nutum.

Hjörtu vor með fögnuð fyllir, Faðir náðar!

enn í dag, með elsku þinni' oss að þér hyllir, allan blessar þú vorn hag; öll þín breitni er ein-skjær náð, er þitt vísa Guðdóms ráð, oss útbýtir, en þótt hyrtir, elsku við oss þar með byrtir.

Gef ánægðir ætíð værum, ó Drottinn! með skamtinn þinn, og oss til nota ávallt færur, ef agar oss þín höndin stinn, þín úthlutan ætíð er, oss hið besta í lífi hér, ef elskað þig af alúð fáum, allt til góðs vèr þèna sjáum.

Allir þig af alúð biðjum, í dag vertu, Guð! oss hjá, veit að ekkert vondsligt yðjum, varna tjóni og slisum frá; öllum gef að þekkja það, þig að eigum fæður að; á bjargi fæstu byggð sá reisti, bænærakinn sem á þig treysti.

Öllum þínum endurleystu, æðstu, Jesú! miskun tjá; fallinn hvörn á fætur reistu, fundinn þinn sem girnast á! biðjum hjartans auðmýkt í, afmá vora synd sem ský; sè útrunnið blóð þitt blíða, borgun vor og allra lýða!

Laugardags Kvöld Sálmur.

Lagið: Herra! þér skal heiður og lofning.

Þér ber, Drottinn! þjónkun fúsa að gjalda, þökk og prís fyrir ást og náð margfalda, er heims um reiti, hér oss veitir, hvørri ei breitir, henni ef leitum halda.

En hefir þú oss þyrmt við fári nauða, og þínum mettað velgjörningum snauða; frá sál' og lífi, súta kífi, svipt, þín blífi, hjálp vor hlíf í dauða.

Orðið þitt oss endurnærði þjáða, elskan byrtist þín við oss fáraða; son þinn blíða, sendir þíða, sárt að stríða; létst hann lýði náða.

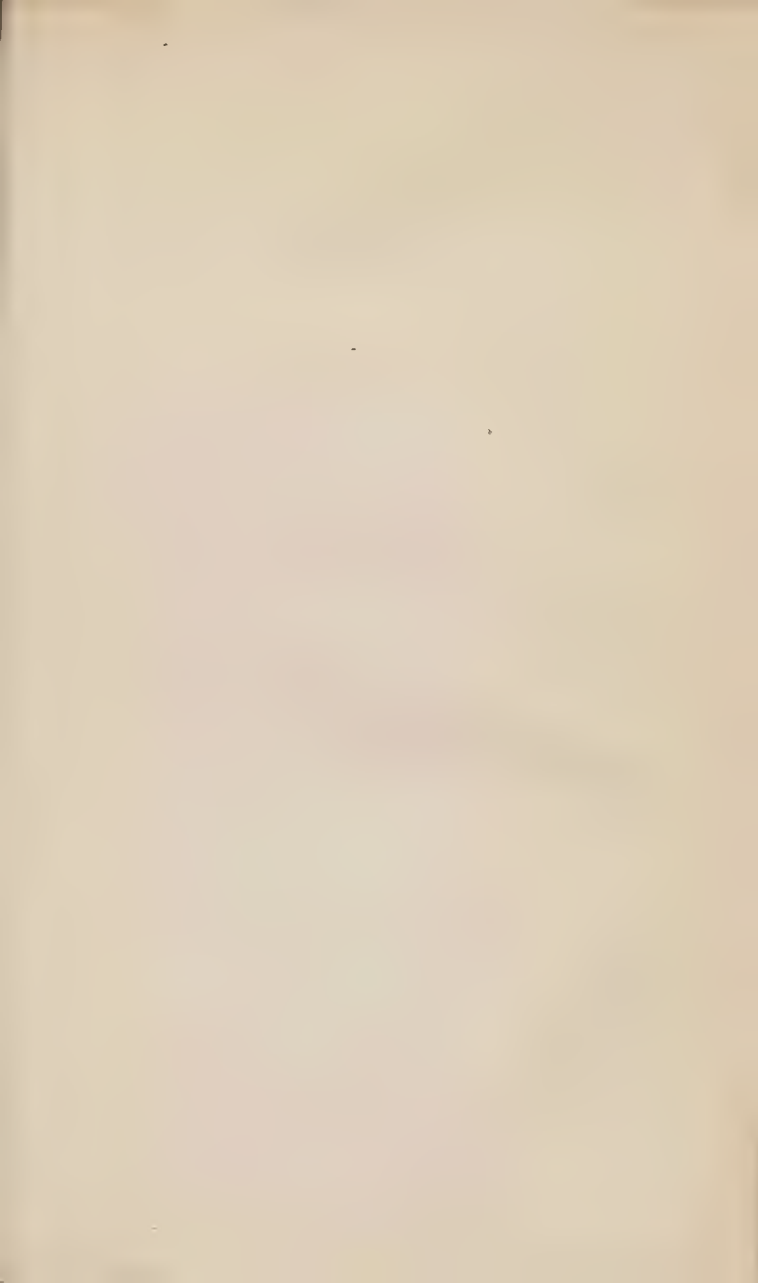
Þú oss kendir þekkja veginn sanna, og þinni af hendi marga velgjörð kanna; er þú kýs, að oss skuli lýsa, og veginn vísa, að verð þig þrúsum manna.

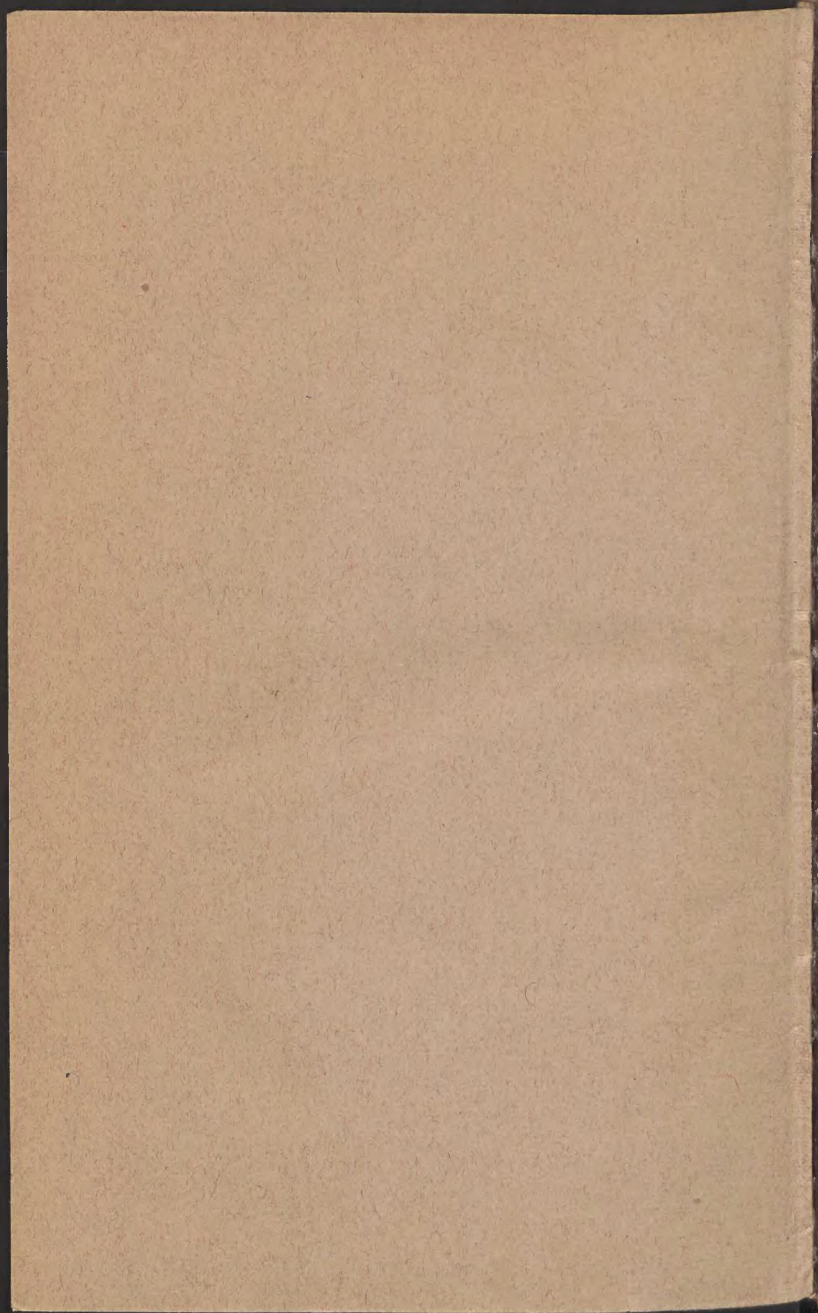
Ei þú girnist glotun mindar þinnar, gjæðskan vyrðist þín oss heldur kynna, að náðin greið, sè nóg til reiðu, er nauðum eyði, og frið oss leiði að finna

Ó að gleymum aldrei slíkum gjæðum, er að oss streyma líkn frá Guðs á hæðum; þökkum heldur, þeim oss gældur, hjúkrun líreldum, en hvörgi veldur mæðum.

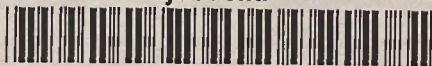
Nótt komandi náð þín oss ei gleymi. nauða vandi allur burt svo streymi; að sofna næðum, sviptir mæðum. saddir gjæðum; hjálp af hæð oss geymi! Amen.

Lbs - Hbs / Þjóðdeild

100716315-3

Lbs - Hbs / Þjóðdeild

100716332-2

